

இலகுபோத ஏழாம் பாலபாடம்.

பாண்டவர் சரித்திரம்

க - பாண்டு வேட்டைக்குச் சென்றது.

— :0: —

யல்விகை, மூலஸீல, யாதவி, வேங்கை, சண்பகமுதலியன புத்துத் தென சொரிதலும், கிளி, குயில், மான முதலியன மகிழ்ந்து விளையாடுத் தலும் நிகழ்வதாகிய வேளிற்காலத்திலேயே பூர்வ ஆரியமன்னர் வேட்டை பாடுதற்கு வனத்திற் செல்வர். அங்குனமாக ஒருகாலத்தில் மிக்க பிரபல முடையஞ்சிய ஓராரியமன்னன், வேட்டை விருப்புடையஞ்சிய, மிகக் காது ரியமுடையராகிய வீரர் சேனையொன்று தற்கும், ஒரு கடுங்கதிப்புரவி மே லைறி வனத்திற் சென்றுன். அங்கே அம்மன்னன் நெடுநேரஞ் சுற்றித் திரிந்தும் வேட்டைக்குரிய தக்க மிருகமொன்றையுங் காணுஞ்சிய, உரோவத் மும் மானமு முந்தப்பெற்றுத் தனது குதிரையைத் துண்டினான். துண் பிதலும் அக்குநிரை கடியவேகமாய்ச் சென்றது. அரசனை விடாது தொர்ந்து சென்ற வேட்டுவீரர் எல்லோரும் ஒரு கணப்பொழுதில் அவ்வச வத்தின் வேகத்தால் நெடுந்தாரம் பிரிந்தார்கள். குரியனும் தனதுகிரணங்களை யெல்லாம் பரப்பிக்கொதித்து மத்தியானத்தையடைந்தான். வேட்டை ?மல்லவுத்த சிந்தையும் மானமும் அரசன் மனத்திலே யுண்ணின்று மிகக் கொதித்தலால் அச்சுரிய கிரணத்தின் வலிமையை அவன் பொருட்படுத் தாது முன்னேக்கிச் சென்றான். கட்டுவன் கதுவும் கடையெல்லையாகிய அதிதாரத்தே ஒருருத் தோன்றிற்று. உடனே அவன் காலிந்தகட்டிய தாறு கொண்டு குதிரையைத் துண்டினான். அதுவும் அவன் கருத்தின் வழி யோழுகுவது போலப் புலாயிதகதியில் மின்னென விரைந்தது. அரசன் ஒன்றிரதாரமுள் தெனுமலாவில் கலையும் கூண்ணும் போற்றுங்றிய 'ருக்கன்மீது துண்ணெனக் கொடிய பாணத்தைப் பிரயோகித்தான். உடனை இரண்டு முயிர்துறப்பனவாய் வீழ்ந்தன அதுகண்டு அரசன் அகமு கமுமொருங்கு குளிர்ந்தான். குளிர்ந்தும், அந்தோ! அம்மிழ்ச்சி நீரிற பழியாயிற்று. ஏன்னை! வீழ்ந்திறக்கின்ற வருக்களினிடையினின்றும்

மிகவருந்திய மாணுடக்குரலால் ஒரு சாபம் செவிப்பாடு, அரசன் துனுக் குற்ற உதிங்கினால். அஈசாபம் மானுருக்கொண்டு தன் மலைவியோடு விலையாடினின்றதிருந்து வாயினின்று மெழுந்தது. மான்வேட்டை அரசர்க்குப்பரம பறையறத்தின் வார்ப்பட்டதாயிலும், இருவிதியினது சாபத்துக்கு ஏதுவா மிருந்து விலையாட்டுக்கேரத்திற் பாண்டிப்பிரயோகம் செம்தலையே. அஈசம யாம்: யாதுந் தீங்கு செய்யலாகாத்தன்பது அறமுறையன்றே அது கார ணமாகவே அஞ்சிருந்து சினங்கொண்டு அவ்வரசனைச் சிந்தினபம் விரும் பில் உன்சிரம் ஆயிரம் பிளவாகவென்று சபித்தான். அக்கொடின் சாப மும் அதன் அந்தித் காரணமும் அரசன் செவிபரட்ட மாத்திரத்தில் இல்லுவபவாதத்துக்கென்கெட்டுவேன்; உலகம் பழிக்குமே” என்று நெஞ்சம், புண்புக் கவன்றுன். பெண்போகத்தை முற்றத் துறத்தற்கும் மர ஜெத்திற்கும் விவர சிறிதும் அஞ்சிறுநன்ஸன், ஆண்மைக்குஞ் தனது வீரத்துக்கும் பெருமைக்குஞ் அடாத கொழுதாகிய குற்றத்தைச் செய்த மையால், அதனை நிலைக்குக்கேதாறும் தன்றுபட்டாறும் தீராத பேரச்ச மாகுமே என நினைந்தஞ்சினால். இந்தினை அவனை மிக வருத்திற்கு இன்றும் தீரச்சம் ஆக்குணைப்பெரியதார் அவன் மனத்திலையெழுத்தது புத்திரளில்லாதிறக்க நேருமென்பதே அவ்வச்சமாம்.

ஆரியனுய்ப் பிழூந்தானாலும்வொருவனாஞ் சொற்பாலதாகியகடன் புத்திரப்பேறு. புத்திரப்பேறில்லாதவிடத்துச் சந்ததிவிளக்கமாத்திரமென்று பிதிர் கருாமு மில்லாதொழியுமே. பிதிர்கருமயில்லையாயின் முத்திராத னம் கைகூடாதன்றே. இவ்வாறெண்ணியேங்கி அவ்வரசன முனேதை ரியங் குன்றித் தான்முன்னர் விட்டுப்பரிந்த பரிவார, உவர் வருங்காறும் அவ்விடத்திலிருந்தான். பரிவாரத்தவாக்குஞ் சிறிதுகேட்கில் வந்து கூடி ஞாக்கள். அரசன் முக்காங்கிகுஞ்சிப் பெருஞ் சஞ்சங் சித்தஞ்சியிருப்படி அப்பரிசனங்களுக்கு நன்குபுலப்பட்டது. அரசன் தனக்கு சிக்குஞ்சனவற் றையெல்லாஞ்சொல்லினன். பரிசனங்கள் அவைகளைக்கேட்டு அவனைத் தேற்றும்வகை யாதெனத் தேநன்று து ஊமாபோலத் திகைத்துங்கின்றார்கள் அப்பொழுது அரசன் அவர்களைப்பார்த்து “நீங்கள் என்கரத்தையடைந்து, யான் நகரஞ்சார்த்துவாழ்த்தலை ஒழித்துவிட்டேனென்பதும் இனிலை வாழ்காலைக் காட்டிடையிருந்து தவச்திற்கழிக்கத் துணிக்கேதெனென்பதும் தெரிவிப்பீர்களாக” வென்றால். அவ்வாறே அவர்கள் இச்சமாசாரத்தை விளைந்துசென்று நகரத்திற்குற், அரசனுடைய தேவியாரும் சுற்றமும் புறப்பட்டு ஒருகணப்பொழுதில் அரசனைச்சாரர்தார்கள்

உ-பாண்டு புத்திரரைப் பெற்றது.

—:0: —

இதனைக்கண்ட நகராமாக்களும் சித்தங்கலங்கிற், பெற்றசாயினும் சிறந்த பேரன்புடையனுகிய பெருந்தகையை எவ்வாறு பிரிந்தாற்றுவோமே அன்பு புலம்பிக்கொண்டு திரங்கிரனாகச்சென்று அரசனைக்குழந்தார்கள்; அரசனுடையாதங்களில் எல்லோருமொருங்கே வீழ்ந்து வணக்கி “எம் மையெல்லாம் காக்கக் கோல்கைக்கொண்டால் இடைநடிவில்லவும்” என்று வெற்றுத்துறவுபூண்பதற்குக் கொண்டகருத்துத்தக்காது” எனத்தமித்தலையே பெருமுயற்சியாகக் கொண்டார்கள். ஸுர்அரசன் சந்ததிவிளாங்கும்படி தான் ஒருபுத்திரனையாயினும் வைத்துவிட்டனரே காட்டி நிசென்று தவஞ்செய் தல்வேண்டுமென்றும், அங்குங்கு செய்யாதொழிலாவன் நாகத்துண்பத்துக் காளாவதுமன்றித் தன்மூன்தேநையையும் அத்துண்பத்திலும்ப்ராவலூவானை என்றும் எதித்தெழித்தரசன் மனங்கொன்றும்படி ஒதினார்கள். உலகத்தை உள்ளவாறு வெறுத்தலே துறைங்களும், துண்பமும் தக்கமும் காரணமாக வெறுத்துத் துறவுபூண்பது மெய்த்துறவாகாதென்று மெரித்துக் காட்டினார்கள்.

அவ்வளவில் அரசன் மனம் ஒருவாறு நிலைதளர்ந்ததாயினும் இருஷி யினாதுகாபம் வலியுன் தாயிருக்குங்காறும் தான்புக்கிராப்பேறுடையனதைலும் இல்லவாழ்வானுக்குரிய கடன்களைச்செய்தொழுகுதலும் எவ்வாறுகூடுமெனச் சீங்கிட்டாரானுயினுண் ஈற்றிலேதான்ஒருக்கியியன்றி ஈவிற்கிட்கிற்கும் சில நியை மெல்லுகிறது” வெளியிட்டான். வெளியிடத்தலும் மூத்தாரியினாது வாயினின்றும் டோந்தவசனங்கள் அவனைத் திடப்படுத்துவன வாயின. அவள் தான் காங்கிரையாகவிருந்தகாலத்திலே தங்கைபால் ஒரிருஷிவந்ததும், அவ்விருஷிக்குத் தொண்டிசெய்யும்பொருட்டுத் தன்னைத் தங்கை ஏவியதும் அங்குங்கு தொண்டிபூண்டொழுகுங்களில் அவ்விருஷிதனாதுவி வேகத்தையும், பக்கிலையையும் கண்டுமெச்சித் தனக்குச்சில மந்திரங்களையுப் பேசித்ததும், அம்மக்கிரங்களால் தேவர்களையாயினும் மற்றெவரையாயினும் தியானிக்க அவர்கள்வந்து தத்தமாற்றலும் பெருமையும்பொருந்திய புத்திராப்பேற்றுக்கு அனுகிரகித்துப் போவாரென்றும், அம்மக்கிரங்களைப் பின்னிகழப்போகும் குதியையுணர்கே அவ்விருஷி உபதேசித்தனரென் பதும் கூறினார். துக்காகரத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த அரசனுக்கு அவனு ரைகள் ஒருபுணைபோலாக, மனக்களீர்வடையனாகித் தனக்குவாகியபோக்கியங்களையும் அங்கங்களையும், இனித்தான்பரித்தியாகஞ் செய்வதில்லை யென்றுரைத்து, ராச்சியகருமங்களை ஒருபாரசனை நியோகித்து, அவனுல்

நடாத்தவும், தன்னிருபாரியர்களோடும் தான்வனஞ்சார்த்து அங்கேசுகித் திருக்கவுக் கருத்துக்கொண்டான். மந்திரிபிரதானிகளும் மற்றேரும் அரசன்கருத்துக்கு முரணியின் உடன்பட்டார்கள். அவ்வாறே அன்றமுதலாக அரசியல் அந்தக்குடிய அவன்தமையனுலே பராக்கிரமத்திற்கிறத்திற்கொண்டு துணையும், ஒருவகைக் குறவுபூண்டிருந்த தமையன்முறையிலுள்ளாகுமேருவனது துணையுங்கொண்டு நடாத்தப்படுவதாயிற்று. அரசனும் மீலெச்சாரலையடைந்து அங்கேவசித்தான். காலவடைவிலே அவன்கெஞ்சைப்புண்ணஞ்சியதுமாம் நீங்கிற்று சாட்டின்னாகமும் அவன்மனத்தையிட்டுமெல்லமெல்லக குடிபோயிற்று உயிவாழ்க்கை அடித்தியமே ந்பதும், அவன்மனத்திலுதயாகக் கான்னுடையறுத்தாரியை அழைத்துத் தன்பக்கத்திலிருத்தி,

கல்லாமழுலைக்களியூற்கலந்துகொஞ்சுஞ்
வசால்லாலுருக்கியமுடோடித்தொடர்ந்துரந்தி
மல்லார்ப்புயத்தில்லோயாடுமகிழ்ச்சிநமந்த
ரில்லாதவர்க்குமைனவாழ்வினினிமையென்னும்.

மெய்தானம்வண்மைவிரதந்தழல்வேள்வினானுஞ்
செய்தாலும்ஞாலத்தவர்நற்கதிசென்றுசோர்
மைதாம்தடங்கண்மகவின் முகமன்னுபார்வை
மெய்தாதொழியிற்றெறுமின்மிலுணுமில்லை.

மென்னாலகரைப்பயவாதவர்மெய்மையாகத்
தெண்பாலவர்த்தமாசித்தீரனிசீர்த்தகமாட்டா
வொன்னானிசுந்தவினையாவிட்டரெய்தினின்றே
னின்பாலருளுங்டெனினுப்புவனெங்கணல்லாய்.

ஒழுங்னைக்கறிய மத்திராலத்தினுலே அறக்கடவுளையும், வாயுபகவாளையும், இந்திரனையும் ஸ்மரித்தவரவழழுத்து, அவர்தம்மையொத்த புத்திரரைத்தந்தருநூரு அவர்பால் வேண்டக்கடவையென்று ஆஞ்ஞாபித்தான் அவ்வாஞ்ஜையைச் சிரமேற்கொண்டபாரி அக்கடவுளரைவழிப்பட்டு மூவர் புத்திரரைப்பெற்றுள். அவள் அம்மங்கிரத்தைத் தன்னுடையசக்களத்திக்குபதேசிக்க, அவள் அதனால் அசுவினிதேவர்களைத் தியானித்து அவர்பாலிருவர் புத்திரரைப்பெற்றுள்.

இங்கே இவ்வாலுங்கழு, அங்கே அரசியல்கடாத்தும் அந்தகண் காலக்கிரமத்திலே அகங்காரமும் போவாவும் தன்மனத்திற்குடிகொள்ளப்பெற்றுள்.

ஈ·பாண்டுஇறக்கல்.

— :0: —

தனக்கும் தனசந்தங்கிக்கும் பட்டங்கிடைத்தல் அசாத்தியமென்று என்னியிருந்த அவ்வங்கள் மனத்திலே, பட்டங்களைத் தாத்தியந்தான் என்று மெண்ணம் சுதயயாயிற்று காட்டிலே தவஞ்செய்கின்ற தனதுசோதர ஒன்றையபாரி பெற்றிருக்கும் மந்திரம் ஒருகாலத்தினும் பயன்பாடாததன் ரும், தன்னுடையபாரி கருப்பத்திலேயிருக்கும் சிசவே பட்டத்திற்கு அருகமுடையதாகுமென்றும் என்னினால். இங்கும் அவன் மனோதம்பண் னியிருக்குதானிலே, அங்கே வனத்தில்லவசிக்கின்ற அரசன், உத்தமகிரகங்கள் சுபல்தானங்களைப் பெற்றிருக்கும் நஸ்விலக்கினங்களிலே இந்துபுத்திரர்களைப்பெற்றுனென்பது கேட்டுமேனம் புண்ணையினான்- சிலகாலஞ்சென்றபின்னர் அவ்வங்களைத் தானும் நூற்றுவர் புத்திரருக்குத் தந்தையாயினான். காட்டிலேயுள்ள சகோதரன் புத்திரர் உயிரோடிருக்கும்காலும் தனபுத்திரருக்கு அரசரிமையுள்தாகா தென்று மனங்கொதித்துத், தனம் திரத்தலைவரை அழைத்து அவரோடு உசாவினான். அவர்களும் அவனுடையபுத்திரருக்கு அரசரிமையுள்தாகா தென்றார்கள். அதுகேட்டுத்தன் ஒன்றைய புத்திரரது நன்மையின் பொருட்டுக் காட்டிலிருக்கும் சகோதரன் புத்திரருக்கு இடையூறுகள் பலவளவாகுமென்று எதிர்நோக்கி இருந்தான் தானும் தன்னுடைய புத்திரரும் நல்ல அரைணங்கைய ககரத்தில் இருந்து கொண்டு சர்வசவாதீனமுடையவர்களாய் இருக்கவினாலே தாங்களுக்கு யாதோறிடையூறும் நேந்திடாதென்றும், தன்னுடைய தமிழ் புத்திரருக்கோ அவர்கள் வனத்திலே சஞ்சரிக்கின்றமையினாலே கொடியாயிருக்கங்களாலும் சர்ப்பங்களாலும் தீங்குவிளைவது தின்னைமென்றும் ஸிசயித்திருந்தான்.

ஒன்றன்பின் ஒன்றுயங்க சிலவருஷங்கள் சென்றன. இருகிறத்துப்புத்திரர்களும் தத்தம் வாசன்தானங்களிலே இருந்து வளர்வாயினார்கள் காட்டிலே தவவேடம் முண்டிருந்த அரசன்தன் புத்திரருடைய செய்கைகளாலும், சிறப்பினாலும், அன்பினாலும் தன்மனங்கிச்தருக்கப் பெற்றத் தான்கொண்ட விரதங்களையும் மெல்ல நழுவலிட்டான். தனவசமின்றி யே சிற்றின்பத்தின் மேலுங்கருத்துவைத்தான். அதனால் அவன் பாரியர்மீது அன்புகொண்டான். அந்நாள்வரையும் பருவகாலவேற்றுமைகளை உணர்திருந்த அரசனுக்கு வசந்தகாலம் அவன்மனத்திலேயுள்ள ஆசாக்கினிக்கு வெய்யாகிச் சத்துருவாயிற்று. அவ்வங்களாலம் அவனுக்கு முன்னையிலும் மக்க அற்புதாலுங்காரமான பசுந்தமழுகையும், நறுமலர்களையுங் காட்டி யெழுந்ததுபோலத் தோன்றிற்று. இளங்

தென்றலானது அவனுக்கு முன்னாருகாலத்தும் அறியாத மனோகரமாயிற்று. குயிலிசையும் கிளிமதிலையும் அவன்காதுக்குப் புத்தமிர்தமாயின. பிரமரக்களினது இனியாங்காரமும், மயில்களினது இனிய வண்ணங்களும் அவன் மனத்திலே எல்லையில்லா மசிழ்சிக் கேதுவாயின. சுருக்கிக் கூறுமிடத்து அவ்வசந்தகாலமானது முன்னாருபோதும் அணியாத ஆழகிய ஆடை ஆரணங்களை ஆராய்ந்தணிக்கு கொண்டு, இனிய பன்னேஷைகளையும் விதமிதமாகச் சிறந்த பலவர்கள் கோலங்களையுமடைய மகிளாலங்களைத் துணைக்கொண்டு ஆச்சையையக்க எழுந்ததுபோலயிற்று. அக்காலத்தினது வசீசராத்தியை எதிர்த்துக் கொல்லப்படுகின் அது பலகாலம் அநுபவித்து வெறுப்புற்றவரையும் யைக்குமியல்பினதென்றே சொல்லத்தக்கது. கெநிக்காலம் போகபோகியங்களை வெறுத்து முற்றத்துறங்கு பின்னர் அவைவரீது அவாவங்கருத்துற்ற அவ்வரசன் மனத்தை அவ்வசந்தகாலம் தண்டாற்க வருந்துகாண்டொழுகாதென் செய்யும்! அரசன் தமியனுகி இருந்தபோது இளையபாரி எதிர்பாடுக்கண்டு, பெருங்களிடுடையஞ்சி, ஆஸ்சப்பித்தேறி, அவளைப்பாள்ளனர்பற்றி அவள் மறக்கவும்கேளாரைகி வலிதிற்முவினேன். தழுவலும் அவன்தலை அயிரம்பிளவாக்கு பொற்றுயிர் துறந்தான்.

பாரியரிகுவரும் ஆற்குறுஞச் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி வயிற்லைத்துப் புலம்பி விதவையராயினார். அவ்வனத்தினது கண்கொள்ளா வலங்காரங்களொல்லாம் அவர்களுடைய கண்களுக்குத் துண்டாகாரணமாயின. அவ்வனச் சூழலிலே வசித்த விருவநிகள் அதனையுணர்ந்து விரைந்து சென்று அவ்வரசனுக்குச் சாக்டன்களையெல்லாம் முறையிற முற்றவித்தார்கள் ஆப்டாழுத சானே அரசனுடைய மரணத்துக்குச் சாரணமென்றும், அதனால், தான் அவடேருஞாகமனாஞ் செய்தலே தக்கமதன்றும் என்னிடுளையபாரி அவனேடுக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்து கவர்க்கம் புகுந்தான். மூத்தபாரி புத்திரரைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுயிர் துறவாகிருந்து அப்புத்திரரைப் பாதுகாத்து வந்தாள். சிலகாலங்களென்றாலென்னர் இருங்கி கள் அபுத்திரர்களையும் தாயையும் அழைத்துப்போய் அரசியல் நடாத்தும் பெரியதங்கையிடம் ஒப்புவித்தார்கள்.

இதுகாறும் கூறியவாறு வேட்டைமேந்தென்று சாபம்பெற்று உயிர் துறந்த அரசன், கல்யூகாரவுத்துக்கு நூற்றுஏஞ்களுக்கு முன்னே சங்கிரவமிடத்திலே பிறக்கு செங்கோல் செலுத்திய பாண்டுமகாசன், உபராஜன் என்று முன்னே கூறப்பட்டவன் கிருதராஷ்டிரன். இவன் பாண்டுவிக்கு மூத்தோனுயிறும் அந்தக்கருதவின் அரசரிமைக்கருக்கள்வெனேன் அது நிற்க

சு-பாண்டுபுத்திரர் கலைவில் வல்லுநராதல்.

————— :0: —————

காட்டிலிருந்துவந்த பாண்டுபுத்திரரவரங்களிருதான்திரன் புத்திரரோடு வைத்து வளர்க்கப்பட்டார்கள். அந்தாளிடிலே இராஜகுமாரர்களை அவர்களின்தமான போகங்களை அதுபவிக்குமாறு விட்டது அவர்க்குச் சோங்யிருக்கலேயோ தொழிலாகக் கொடிப்பதில்லை. சர்வாளர்க்கியோடு அறிவை வளர்த்தலூம், பகடக்கலப்பவிற்கியோடு கல்லெலாழுக்கம் பயிலுக்கும் என்னுமினவையே இராசகுமாரருக்கு இளையம்பருவத்திலே உரிய கடன்களாம். ஆகவே இவ்விராசகுமாரரெல்லோரையும், மேத சர்வதி ரங்களில் வல்லபண்டிதர்களிடத்திலே நீப்புலித்து, அவர்க்குப் பகடக்கலம்பயிற்றத் துரோன்சாரியரையும், கிருபாசாரியரையும் நியோகித்தார்கள். இக்கிருப துரோனாகள் தங்காலத்திலே வில்லித்தையில் தமக்கொப்பாரும் மிக்காருமில்லாதவர்கள். இவ்வாறு பாண்டுபுத்திரர்களைச் சமமாக நடத்தி வந்தும் திருதாஞ்சிரனுடைய புத்திரர்கள், அபாள்டவர்கள்மீது பொருளுமையும் வெறுப்பும் உடையவர்களாகவே ஒழுக்கத் தெய்ப்பட்டார்கள். விளையாட்டாக அப்பாள்டுபுத்திரர்களுக்கு நினைத்தற்கரிய வண்செயல்களையுங் காலத்தோறும் செய்துவருவாயினார்கள்.

இவ்வாறு வருதங்கள் பலகழிந்தன. ஒருநாள் விடியாந்த்காலத்திலே பாண்டவர்களுடைய நகரத்திலே, மதேந்திரஜாஸ்காரனுக்கு ய விதத்தைக் கொட்டும் பொருட்டு அவாக்கொண்டு விரைகின்றவர்களைப்போல, ஐங்கள் எல்லாரும் திரன் திரளாகப் புறப்படத்தொடக்கிறார்கள். துரியனும் தனது பொற்கிழங்கங்களை யெல்லாம்பரப்பி அன்று நிகழப்போகின்ற சம்பவத்தைக்காண ஆசையுற்றுன்போன்று உதயந்தெர்தான். குரியன் உதித்து ஒருஊழிநை செல்லாமுன்னே நகரமாந்தர்கள் லக்ஷ்மைக்காக விதிகளிலே செல்லத்தொடந்தினுர்கள். வில்லித்தையிலே பெயர்ப்படத்தொஜகுமார்களது சாமார்த்தியத்தைக் காண்டற்கு ஏதுத்தைமக்கப்பட்ட விளையாட்டுக்களத்தை எவ்வாளர் விடியுமுன் வியப்பிற அலங்கரித்தார்கள்; அக்களத்துக்குநான்மருங்கிலும் தோறனைப்பங்கள்கூட்டு மாலைகளால் வேவியிட்டார்கள். அக்களத்திலிடையிடையே அலர்க்குநிர்க்கு செழித்துத்தழைத்த அலங்காரவிருக்கங்களை நாட்டினவைத்தார்கள். கீழே பலவர்ஜனப் புஷ்பங்களாற் கம்பளம் விரித்தார்கள்; மேலேகொடிகளை அளவின்றி உயர்த்தினார்கள்; அக்கொடிகளைல்லாம் அன்று வந்து நெருங்கிட்டிராகும் ஜனத்திரங்குப் புழுக்கம்வராவல் மந்தமாருதத்தை வீசும் விசிறிகளைய அமைத்துக்கொட்டன. அக்களத்திலே இரத்தினக்சிதமர்ன் சிங்காசனங்கள் பந்திபந்தியாக இடப்பட்டன.

நகரமாந்தர்கள் திரள்திரளாக அக்களத்தைக் கோக்கிச்செல்வாரும், அங்கே செல்லும்பொருட்டு விரைந்து தம் காலைங்கடனை மூடிப்பாரும், மூடித்தவுடன் நாயிகையாயிற்றென்று போசனம் பண்ணது புறப்படுவாரும், போசனம்பண்ணப் புகுந்தும் மன்றசெல்லாது எழுந்தோடுவாருமாய்ப் பலவிற்பட்டு இடங்கட்டோறு மிருந்து புறப்பட்டார்கள். அப் பொழுது அரச்சுமார்கள் புறப்படும் பலவகைப் பேரிகைகளும் இதைக்கரு விகரும் அண்டுகடாக்களுமிருந்துயாகக் கோவித்தன. குதிரைகள் மேல் ஏறிச்செல்வாரும், யானையூந்து செல்வாரும், சிவிகையிலுருந்து செல்வாரும், அரண்மீனையிலிருந்து இராச்சுமாரரை முன்னும்பின்னும் குத்து கொடி குடை முதலிய சின்னங்களோடு புறப்பட்டுச் சென்று விளையாடுகளத்தை அடைந்தார்கள். திருத்தாவடிடமனும் அவன் மாதி ஏத்தலைவரும் போயாசனங் கொண்டார்கள். ராஜஸ்தாங்கள் தமக்குரியலிடங்களிலே போயாசனத்துமர்ந்தார்கள். அவாவோடுவந்து நெருங்கிக்கூடிய ஐங்களினாலும் ஆரவாரமுமிரைச்சலும் அடங்கின. கோமக்களும் தங்கள் தனுங் வேதாசிரியன் கற்பித்தசமிஞ்ஞங்ப்படி வரிசையாக நடந்தார்கள். அந்த யுக்த வித்தியார்த்திகளுடைய பார்வையெல்லாம் குன்றுதலீரமும் தம்மை எங்களேக்கி நிற்கும் மகாசனங்களுக்கு வந்தனேபசாரமுங்காட்டின. அவர்களுள்ளே முதன்மையாய்ப் பிரகாசித்த வீரர் துரியோதனனும் வீரனும், அரிச்சனனுமே. அவருள்ளே துரியோதனன் மல்யுத்தக்கிலே நிபுணனும் பருத்தசரீரம் உடையனுமாதவின் தனக்கு வீமனே இனையாவானேனர் பெரும்தகுமொன்று நின்றன. அப்பொழுது இம்மஸ்யுத்தத்திலே ஒருவாறு வல்ல வேறுமைக்கர் சிலர் தமது சாமார்த்தியத்தை அக்களத்திலே வந்து காட்டினார்கள். அதன் பின்னர்த் தனது சாமார்த்தியத்தைக் காட்டானினால்து பேரவாரிதாரப்பெற்று வின்ற துரியோதனன் அகற்றகவிக்கனாகவிலே மத்யானை போலச் சென்று நின்றன. அதுகேட்ட மாத்திரத்தில் வீரனும் சிங்கம்போற் பார்வது அரங்கிற் பிரவேசித்தான். இருவரும் சிறிதுநேரம் தாம் மல்யுத்தர்த்திற் படைத்தவீரத்திறங்களேயெல்லாக் காட்டினார்கள். அங்குவந்திருந்த சபையானேல் வோரும் கண்ணிமைக்காததுசியித்துப் பார்த்திருந்தார்கள். அம்மைத்தர்கள் ஒருவண்டொருவர்பற்றி ஏற்றிமீனும்போது அடிபெயர்க்கின்ற ஒவியானது பூழியையும் அசைப்பது போலாயிற்று. இவ்வகை யுத்தம் நடக்கும்பொழுது, உண்மையான ரோஷாமும் அகங்காரமும் அவ்விருவர் மாட்டுமுண்டாயின. அதுகண்ட துரோனர் அஞ்சிவிரைந்தோடி இனி அமைகவென்று தடுத்துப் பிஸ்துவிட்டார்.

நு. அரச்சனன் வில்லாண்மை.

—:(0):—

அதனபின்னா வில்லித்தையிலே வல்லவனுகிய அரச்சனன் தனது விற்றிறமையைக் காட்டிம்பொருட்டு அங்குவந்து திரண்டிருந்த ஜனங்களுக்காக வெள்ளாம் தன்மேல்வீழுச் சிங்கேறுபோலச்சென்று அரங்கத்தை அடைந்தான் அவனைப்பார்த்தோரெல்லாம் இவ்வில்லித்தையில் இவனே விழுயனுவானன்றுக்கு அதிசயிக்கும்படியாக இறுமாந்துநின்றூன் அவன் அரங்கத்திலேறிய மாத்திரத்தில் ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோவதமும் விண்முகட்ட ஸெயும் திருத்தாஷ்டிரானுடைய மனச்தையும் நடுக்கின திருத்தாஷ்டிரான் இக்கரகோவதம் யாதுபற்றி எழுந்ததென்று வினவ, மங்திரிமார் அதன்காரணத்தை எடுத்துரைத்தார்கள். அதுகேட்டுத் திருத்தாஷ்டிரான் தன்புசு திரரல்லாத வேறுமைக்கரும் வில்லாண்மையில் வல்லவராவரோ எனத் தன் ஊனக்கணபோல மனக்கண்ணும் குருடாயினுன்; புறத்தேமாத்திரம் அரச்சனன் பெற்றத்திக்குத் தானும் மகிழ்வான்போன்று அவனுங் தன்மைந்தனே யாவனன்று புகுந்தான்.

அரச்சனன் தனதுவில்லையெடுத்து காண்பூட்டிக் குணத்தொனிசைய்ய ஐஞச்சமூகம் நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போலாகி அகமும் முகமும் கண்ணும் மலர்ந்திருந்தது. அவன் வில்லினின்றும் நவநவமாகப பாணங்கள் பறந்தன. ஒன்று விசையைக்காட்டிற்று. ஒன்று அவன் கரவேகத்தைக் காட்டிற்று. ஓவ்வாறௌவர்வொன்றும் ஓவ்வோரதிசயவேதுவாக ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோவதமும் ஐஞச்சமுகத்திலிருந் தெழுந்திடையரு தொலித்தன. சிலசரங்கள் மழைத்தாரைகளைக்காண்றன. சில மலைகளைப் பின்து சென்றன. இவைகளையெல்லாங்கண்டு ஐஞச்சமுகம் பிரமித்துநிற்கும்பொழுது, அக்களத்தின்மீதே ஒர் இருண்மேகமங்கு மூடிற்று, அது வரவாத்தடிக்கு இருண்டு ஒருவரையொருவர் கானுமலும் மற்றெருள்றும் கண்ணுக்குப்புலப் படாமலும் திகைக்கும்படி கம்பீரமான வந்தகாரமாயிற்று. அங்குநமாதலுமுன்னிகழ்ந்த ஆர்ப்பாரிப்பும் கரகோவங்களும் சிறிதுமின்றியொழிந்தன. அற்பசவாசந்தானுயங்கில்லாதகன்றது. சடிதியிலே கதிர்க்கந்றைகளைக் கான்றுகொண்டு ஒருவேற்படையானது அவர்களுடைய கண்களின் முன்னே பாய்ந்தது. பாய்தலு மவ்விருட்பிழம்பெல்லா கொடியிற் சிறைந்தொழிந்தது. அரச்சனசமூகத்திலே இருந்த வில்லீரெல்லாரும் இம்மாயங்களெல்லாம், அரச்சனன் அக்களிதேவனையும், மேகவாகனையும், சிரீசௌயும், தினகரனையும், சிசாகரனையும் வழிபட்டு அவர்பாற்பெற்ற வரப்பிரசாதக்களி
.)

ஞால் உண்டாகிய அரிய சக்தியைக்கொண்டு இயற்றினவேயாகு மென்று ணர்ந்தார்கள். இவ்வகைவில்லவித்தையில் தாழும் வல்லுநரேயாயினும் இத் துணை யாற்றவெங்குமரிதேயாமென்று அதிசயிப்பாராயினர். சாதாரண சனங்களுக்கோ அர்ச்சனான் விஸ்லாண்மை அற்புதமாகவேயிருந்தது. இவ் வகையாற்றல்களைப் பாரம்பரியக்கை வாயிலாகக் கேள்வியுற்றதன்றி அச் சனங்கள் தங்கள் கண்களாற் காணப்பெற்றதில்லை. அனேக சக்திகால மாத அங்காட்டிலே செழிப்பும் சமாதானமுமே விளக்கிவந்தன. ஆதவின் இவ்வகை விஸ்லாண்மைக்குச் சமயநேந்திலது. அதுநிற்க.

இருள்கரந்த மாதத்திற்குதிலே துக்கசகளாங்குஞ் செவிபிபும்படியாக வாழ்த்தொலியும் ஆப்பிரிப்பும் மேலெழுந்தன. அர்ச்சன னுடைய அரிய செயங்களைக்கண்டு பெருமகிழ் கொண்டுள்ளன சனசலுகம் அதிசயத்தி ரூற் றும்வசமயிற்கு, தங்களிதயத்திலே அர்ச்சனான் மீதுள்ளதாகிய அன்பும் அவளைக் கட்டித்தழுவு மார்வலும் சிறநக்கிருந்தனவயால், மற்றெநுவ வகை யெண்ணமும் இடங்கொள்ளப்பெற்று நின்றார்கள். இவ்விதமான மாதிரிபு அர்ச்சனானுக்கு மேன்மேலு முண்டாகுப்படி செப்பதல் தக்கதன் தெருங்கு நிலைக்கு துரோடுதோரியர் சமிப்புள்ளுச்சுப்பு அர்ச்சனை விரோ யாட்டினின் மேற்படிக்கவென்று தடுத்தார்.

சு. கர்ணன் விஸ்லாண்மை.

—:0: —

அவ்வளவில் ஆரவாரங்களால்லாம் ஒழிக்கினா. ஐந்யகஞரும் தமிழமிக்கிலை பெற்றார்கள். அப்பொழுது யாவர்செவிகளுஞ் செவிபுபுறம்படியாக விருதுதறைகள் முழுங்கொலிபோல ரூறுதிதயவினின் தெழுந்தன. அவ்விருதுறைகள் எல்லார் செவியினும் புலப்பட்டனவாயினும், யார்வாயினின் தும் எழுந்தனவென்பது ஒருவருமுணர்ந்திலர். அரங்கமத்தியிலே யவ் வள குயாரகளுக்குவன் இதுமாந்த நிலையும், அலங்காரக்கர்ணசயும் உடைய வூப், யுற்தசன்னத்தனுப் பின்றுன். சான் அடைந்திருக்கும் சாமர்த் தியத்தையும் தன்னுடைய ஆண்மையையும் ஏதுத்துங்குறிச் சபானினங்களோக்கி, “அர்ச்சன னுடைய அற்ப சாமர்த்தியச்சைத்தங்கண்டு இத்து ஜெயாக நீங்கள் மெச்சிக்கொண்ட தென்னை” யென்று அவ்வரங்கமெங்கும் உருவற்றக்க குலாற் கேட்டான். அப்பொழுது அச்சைப்பையிலிருந்த பலர் இவ்வினாக்குமாரன் யாவுடைன் மேற்குருவரையொருவர் உசாவி இவனே நதிக்கறையிலே பேழையிலே ஒர் சிசுவாய் வந்தடைந்து அதிரதனுல்

எனித்து வளர்க்கப்பட்ட கர்ணனென்று சிலராற் கேட்டு அசிசயித்தார்கள். இங்கன்னன் அசியாவியத்திற்குணே பராக்கிரமம் விளங்கியவனு யிருந்த மையினாலே இராஜகுமார்களுக்கு கட்பினாகி யவரோடிருந்து வளர்த்து அவருள்ளே தாலுமொருவனுகி அஸ்திரவித்தையும் யின்றவன். துரி யோதனானால் சேர்ந்த நான்முதற்கொண்டு மக்க அகங்காரமும் பிறரை யெல்லாம் அவமதித்தலும் தன்மனத்திலே ஒங்கப்பெற்றவன். இங்கு ஜாத்தின் காரியமாகவே அரச்சனன் பெற்ற பெருமதிப்பின்மேல் அழுக் காறுடையனுகி அரங்கத்திலேற்ற தன்பெருமையை எடுத்துக் கூறப் படுகுந்தான். கர்ணனின்வனாந் தன்னைப் புகழ்ந்துறைத்தபொழுது, அர்ச்சனன் தன்குருமுகத்தை ஓரைக்கித் தனக்கு விடைத்தருகவென்று வேண் உங் குறிப்புக்காட்டி நின்றான். விடைவெறுதலும் தன்னைப்புகழ்ந்துநின்ற கர்ணன் முன்னே சிங்கம்போற்சென்று எதிரூன்றினான். இருவரும் தான் தெய்வம் வாழ்த்தினர். அவர்பால் விரும்பிய வாங்களும் பெற்றூர்போற் றேன்றினர். பார்த்துவின்ற சாஜனங்களைல்லோரும் யாதுங்கமுமோ வென்றஞ்சி யாதுங்கறவியலாது நாத்தமுதமுத்து நின்றனர். இவக்காலையிருவரும் நின்றநிலை வாரவருமறியது. இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் அசிகாதல் வேண்டுமென்னு மாமேலீட்டினால் கொடிய சொற்போரும் விற்போரும் செய்தார்கள். கோக்கியிருந்த சாஜனங்கள் இருநிறத்தாராயினார்கள். துரியோதனாலும் அவன் தம்பியரும் பெருவிதமூடைய போர் மீளியாகிய கர்ணன் பகுத்தாயினார்கள்.

எ. கர்ணன் அங்கதேசாதிபதி யாதல்.

—:0: —

இச்சமயத்தில் கிருபாசாரியரெழுந்து கர்ணன் வாயடங்குமாறு சில பேசத்தலைப்பட்டார்: இவ்வளவில் விற்போரை நிறுத்தி இன்ன குலத்தானென்றும் இன்னான் மகனென்றும் தன்பிறப்பறியாத கர்ணன் ராஜ வழிசத்துள்ள ஒருவனுக்கு எளிநிற்கப் புகுந்ததெங்கானமென்றதை முன்னர் காட்டுதல் வேண்டுமெனக் கிருபாசாரிய ருஹத்தியுறைத்தனர். கர்ணன் தன்குப்பெருமைகளை யெடுத்துக் கூறுதற்கு ஒருவழியுமில்லாதவன். தன் தங்கைத்தாயரை அறியாதவன். யாம் முன்னே கூறியவாறு ஒரு சாராதியினாற் சிசுவாயிருக்கும்பொழுது கண்டெடுக்கப்பட்டவனென்பதுமாத்தி ரமாறிதவன். சூரிய சூராவென்று சொல்லப்பட்டாலும் அவ்வரைக்கு மாதாரமறியாதவன்.

இவற்றையெல்லாம் கிருபாசாரியரெடுத்துக் கூறியவளவில் கரணன் தலைகுனிந்தான். இவ்வமயத்திலே துரியோதனைமுந்து கரணனைத் தன் உயிர்த்துணைவஞ்சிக்கொள்ளல் வேண்டுமென்னும் அவாவற்று அச்சபையேநோக்கி,

“கற்றவர்க்குநலனிறைந்தகன்னியர்க்கும்வன்மைகை
யுற்றவர்க்கும்வீரரென்றுயர்ந்தவர்க்கும்வாழ்வடைக்
கொற்றவர்க்குமுன்னமையானகோதின்னானசரிதார
· கற்றவர்க்குமென்றுசாதின்மைதீயையில்லையால்”

“ஒரு சிங்கத்தைநோக்கி இச்சிங்கம் மான்வயிற்றிலே பிறந்ததென்று ஒரு வன் கூறுவானுமின் அவன் அவ்வளவில் அவ்விஷயத்தை நாட்டினானுக்மாட்டான். அதுபோலக் கரணனுடைய பெருமைகளை கோக்குமிடத்து ராஜவழிசத்திற் பிறந்தவனேயாவனன்றி இழிகுலத்துர் புத்திரனுக்கமாட்டான். இவ்வளவில் உங்களுக்குத் திருப்பு இல்லையாயின் அவனை அங்கதேசத்திற்கரசானுக்கி உங்களோடு ஒப்பு உயர்த்திவைப்பேன்” என்றார். இங்குனான் துரியோதனன் சொல்லி முடித்துவிட்டுத் தந்தையையும் அவன் மந்திரியாரையும் நோக்கித் தான் அச்சபைபூஷனே கூறிய பிரதிக்கிணையை முடித்தருளவேண்டுமென் நிரந்தான். அவ்வாறே கரணன் அங்கதேசாதிபதியாக்கப்பட்டு ராஜவரிசை பெற்றார். கரணன் தான் தலைகுனிந்து நின்ற சமயத்திலே தனக்காகப் பரிந்து பேசித்தன்னை அரசாங்கினை வருஞ் செய்தற்கரியதோ ரூபகாரத்தை ஆற்றின பெருந்தன்மையை நினைந்து நினைந்து ஆங்கக்கண்ணீர் சொரிந்தான். அதனால் அக்கண முதல் துரியோதனனுக்கு உற்ற பிராண்சினேகளுமினான். இவ்வளவில் மாலைக்காலம் வந்தடுத்தது. அங்குவங்துநின்ற சபாஜனங்களும் அகமகிழ்ச்சியோடு திரும்பாது, இன்றுநிகழ்ந்த விவாதத்தினால் யாதுவந்து சம்பவிக்குமோ வென்றாகுவித்துத் தத்தம் வாசஸ்தானங்களை நோக்கி மீண்டார்கள். சுபகாலத்துக்கு ஆரம்பகாலமாகுமென்று எண்ணியிருக்க உத்தமகுண சம்பந்நராகிய பாண்டுமக்கள்மீது துரியோதனன் பகைசாதித்தற்கு முகூர்த்தஞ்செய்த நாளாயிற்றென்று அங்கரமாக்களெல்லோரும் நினைந்து வருந்தினார்கள்.

அ. குருதகழினை கொடுத்தல்.

— :0: —

இதன்பின்னர் இரண்டொட்ட கழிந்தன. பாஞ்சால ராசதானியிலுள்ள ஆனங்கள் போர்ப்பறை காதிற்கேட்டுத் துணுக்குற்றுர்கள். அச்செய்தி

தருபதராகன் செவிப்பெழுன்னே காரத்திலே காட்டுத்திரோல எக்கும் பாக்தது. ஒற்றாகும் விரைவுத்துச்சன்று அவ்வரசனை அதுகீ முன்னிரோ ருகாலத்தினுமறியாத பயங்கரமான சேனையொன்று நமது ராஜராணியை நாடிவருகின்றது அஷ்சேனையின் நோக்கமின்னதென்ற புலப்படவில்லை யெனக் கூறினார்கள் அங்கணத்திலே அரசன் தன் சேநுவீரை அத்துத் து யுக்தசன்னத்தாகுங்களைன்று ஆஞ்சூபித்தான். நகரத்துச் சனங்களுடைய பயங்கரத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டி அஞ்சாச அண்ணமாடதைத்தவ ஞகிய அரசன் அஷ்சேனைக்குமுன்னே தானே நாயகமாகி நடந்தான். பராத்திரைத்திலும் போர்த்திறபையிலும் தருபதன் துரோண்டிலும்கூட இனையானவன். அங்குன் செல்லுமளவில் பீபார்க்கறை கூவி வருகின்ற தானை குரு வழிசூத்துக் கோயங்களு தானையேயாமென ஒற்றாராலுணாந்தான். அஸ்தினுபாத்திலே நடந்த யுத்தபாரீயகூயின் வரலாறுக்கும் அவன் காலுக்கெட்டன. எட்டித்தும் “இத்திறவுருக்காகவா யான் இத்துணைபெரும்படையோடும் இத்துணைபெரும்பிரயத்தனச்சோலிம்புற பயட்டேன்” என்ற தன்னிதழைக்கத்துத் தன்னைத்தானேனின்கூத்துக்கெட்டான் துறியோதனாலும் அவன் சீகோதரரும்வில்லைஞ்சையிற்பேர்ப்படைத் தல்வேண்டுமென்னும் பேர்வாவினால் நந்தபாட்டி நின்றார்கள். அவ்வெங்கணம் அவர்க்குப் பிரதிகூலமாயிற்று தங்களுடைய திறமையைத் தாங்களைப் பாராட்டிக்கொண்டு பாண்டு புத்திரர்கள் தம்மினும் மேம்படலாகாததன் தெண்ணி முற்பட்டிச் சென்று போர்க்களத்திற் புகுந்தார்கள் தங்களுடைய துர்ப்பாலம் இத்துணையதென்று அபோக்களம் புகுந்து சிறிது கேரம் செல்லாமுன்னே உணர்ந்தவராகி அங்கேநின்று நிர்வகிக்கலாற்றுது புறங்கொலித்தோடினார்கள் அபொழுது தங்களுடைய சமயத்தை எதிர் கோக்கி சின்ற பாண்டு புத்திரர் அரசுகளைத் தலையைபாகக் கொண்டு போர்க்களத்திலே புகுந்தார்கள். புகுந்தும் சிறிது கேரத்தில் கல்லூரிபார்முத தருபதன் அரச்சனாலுடைய வில்லை இருதுண்டமாக்கினான்.

அச்செயல் அரச்சனாலுக்குக் கோடுத்தையும் அகங்காரத்தையும், புஜாலத்தையும் எல்லைகடங்கோங்குப்படி எழுப்பிவிட்டது. எழுப்பத்திலும் அரச்சனன் தருபதனுடைய தேவின்மேலே மின்னன்பார்க்கு அவனைச் சிறைப்பத்திக்கொண்டு, சீகோதரர் பின்தொடர்ந்து செல்ல யுத்தகளை கைவிட்டுக் கட்டிலுக்கன்றுள் இருப்பதையெழுக்கி தங்கள் சாமரத்தியத் தைக் காட்டும்பொருட்டி வரம்பிக்கந்த ஒழுகைத்துணையுடைய இளக்குராரால் செய்யப்பட்டதெனக் கொள்ளத்தக்கசன்று. அதன்காரணம் பின்னர் வெளியாடுவதாயிற்று. யுத்த பரீக்கூ முடிந்த அத்தினாத்திலே துரோண்டுடைய மாணுக்கர்கள் அவர்பாற்சென்ற தாக்கள் அவர்க்குச்

செய்த்தங்க குற்றேவலைக் கற்பிக்குமாறு அவரைவேண்டியுர்கள். அப் பொழுது துரோணர் தமது மனத்தில் நெநிகாட்குடிகொண்டிருந்த பகை வைச் சாலித்தற்குச் சமயம் வாய்த்தமிதைன்றென்னினர். துருபுதராஜ் ஜூம் துரோணாரியரும் ஒருசாலை மாணுக்கர்களாயிருந்தகாலத்தில், துருபுதன்தான் பட்டாபியேஷகம் பொறுப்பின்னர்த் துரோணருக்குக் கணகா பிடியேஷகம் பங்கஞ்சூவதாக வாக்கவித்திருந்தான் துருபுதன் பட்டாபி யேஷகம் பெற்றபின்னர்த் துரோணர் அவ்வாக்கை விளைந்து அவன்மாற் சென்றனர். துருபுதன் அவருக்கேற்ற வரசாரஞ்சு செய்யாமலும் தன் வாக்கை நிறைவேற்றிருமலும் அவரை அனுபவிவிட்டான். அந்நாள் முதற் கொண்டு துரோணர் பகைகாதிக்குப்பொருட்டிச் சமயம்பாரத்திருந்தார். அர்ச்சனனே அதனைமுடிய்கும் ஆற்றலுடையாணைப்பது அவர் மனத்தில் நன்கு பதிக்கத் து. ஆயினும் அாச்சனனை மாத்திரம் பிரித்தெடுத்து அவனுக்கொரு வல்லைக்கற்பிக்குமிடத்து மற்றை மாணுக்கரவல்லோரும் பொருளை தூண்டிவரேனாச் சிகித்தது, அவரைல்லோரையும் கோக்கித் துருபுதராஜைச் சிறையாயித்தி எண்டாற் கொண்டது தருவீரேல் அதுவே எனக்குர் சர்வகிருட்சியாகுமென்று கூறினார். அங்குருபணியை முடிக்குங்கரு ஏனினுடைகளே அர்ச்சனன் துருபுதனைச் சிறையிடப்பாடுனைக் கொள்ளாத்தக்கது

இங்கங்க் கொண்டிபோட்ட துருபுதனை, துரோணர்முன்னே விடுத்தலும், துரோணர் அத்துருபுதனைப் பார்த்து,

முறவல்கொண்டிகள்டசாபமுனியுராணவெய்மை
யுறுவதொன்றுமுணர்சலாதுரைத்தபுள்சொலறிதியே
மறுவிலந்தலுள்ளயானுமன்னவியுப்பாசவன்
சிறுவன் வென்றுளைப்பினி த்திதிருமையென்னபெருமையோ.

எனக்கு ந் வாக்குத்தத்தஞ் செய்த பொருளைத்தாசது கவர்த்துகொண்டு மையினால் உனர்கு இங்கண்டம் யான் செய்யும்படி கேர்ந்தது. உன்றோ அலும் செருக்குடையவளையும், நன்றிமறந்தவளையும் யான் யாண்டிக்கூண்ட்தில்லை யென்றியிவ்வாறு கூறி அவன் நாட்டிந்தானியைக் கவர்த்துகொண்டு, மற்றையாதியை அவனுக்கு விடுத்து அவனைச் சிறைநீக்கினார். இங்கனம் மானபங்கமடைந்த துருபுதன் அவரிடம் விடைபெற்று அர்ச்சனனுடைய சாமரத்தியத்தைப் பாராட்டி வியந்துகொண்டு தன்னுட்டை அடைக்கான். அர்ச்சனனும் குருவுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய தகவுகளையே இயவாற்றுக்கொடித்துற் தன்கட்டப்பாட்டினின்றும் நீங்கினேன்.

இலகுபோத வழாம்பாலபாடம்.

கூ. உதிச்சிரன் உபராஜனுதல்.

—————:0:————

நற்குணமே தங்கபரணமாகச் சூண்ட பாண்டவர்கள், போபகார குரங்களும் செயலும் உடையாராய், மாவராலும் விரும்பாடுகளின்றவராய ஒழுகத்தலைப்பட்டார்கள் அங்காளமுதலாக மகாஜனங்கள் பாண்டவர்களுடைய குணத்தியங்களை யெடுத்துப் பேசுவதையும், அவர்பால் அன்புடையாயொழுகுவதையும், அவருடைய வீரத்திற்குக்கூடும் எடுத்துப் பாராட்டுவதையுமே டெரும்பொழுது போக்காகக் கொண்டார்கள். பாண்டவர்களுடைய பேரைக் கேட்பவர்களைல்லாம் அவர்கள்மீது அன்புபாராட்டுபவர்களாப் விளக்கினார்கள் இல்வாழுகா பாண்டவர்கள் பெருங்கூரி நீப் பிரஸ்தாபர்களாயும் ஜனங்களுக்கு இருநியாயாயும் பிரசாசித்தார்கள் வகைத்தோர் வீமனையும் அர்ச்சனையையும் புலபலபாக்கிராம்களுக்கு திலக கியாக எடுத்துக்கொண்டார்கள். உதிச்சிரனைத் தர்மபாரிமுடிவுகளின் மூலாக சியந்திர நிபுணங்களன்றும் எடுத்துக்கொண்டார்கள் இல்வங்காவிர தெதியான நன்குயிதிப்புப் பாண்டவர்களுக்குண்டாயதென்பது திருப்பாட்சியர்கள் காதிலும் எட்டியது பாண்டவர்களுக்கும் ராத்சியாரியமே ஒன்பதைக் காட்டும் பிரசமபாரியர்த்தனமாகத் திருத்தாய்திரும் உதிச்சிரனை உபராஜனுக்கிணுன். உதிச்சிரன் தன் தர்பியங்கரத் துணைக்கொண்டு பார்சியாகிகாரத்தைக் கிறிதும் முறைத்துவருச் செங்கோண்மையோடும், புராக்கிரயாட்டோடும், தன்லகூண்ட்திற் சிறி தங்குதுறைவில்லாத பண்டித்துடைய யோடும் நடாத்திவந்தான். இல்வாலுதிச்சிரனை உபராஜனுக்கியால் உலகமெல்லாம் திருத்தாய்திருவேங் குறைக்குறுது பங்குந்திருந்து

இங்காலம் சிலநாள்குமிகுந்தன ஒருநாளிரிய நகரமாந்தப்பூர்வேலாரும் ஆழந்த நிதித்திரை போயினர். அங்காரத்திலே நித்திரையின்மைக்கூட்டுத் துவகா யாதொருவகைக்குத் துண்டரமுமல்லை. செந்கோல் முறைப்புறச் செல்லுகின்றது. யாதாகிருத்தார்மங்கள் எல்லாம் முறையுடைய எடுக்கின்றன, பாடதோறும் முய்யாரிப்பாயிகளின்றது. தமிழ்திரையென்பதும் மொயென்பதும் அங்காட்டிலில்லை. கன்வராலும், இவற்றைச்சாலும், பாலைவராலும், பூப்பைசாசங்களினுறும் வரத்பாலனவாகிய இல்லை ஏதான் அங்கொண்டியிலூ மில்லை. இவ்வகையாக வாழுகின்ற மாந்தர்களுக்கு ஆழந்த சுகநிதித்திரை வராகைமக்குக்காரணமாக யாதொன்றுமல்லை. ஆதலின் மிகவுந்திக்கல்வி கார்க்கின்ற வித்தியார்த்திகளே யாயினுயாகுச், குத்திசியே காஞ்சூரிக்கு கிண்ற பந்திரிகளேயாயினுமாகுச், பொருளீரிமுராப்போ கருத்தாயிருக்கின்ற வலசியடேயாயினுமாகுச், தந்துவழுவாராய்ச்சி சொட்டுக்குற்ற பண்டி

தரேயாயினுமாகுக, பயிர்ச்செய்க்கையே கண்ணுயிருக்கின்ற வேளாளரே யாகுக, உதிஷ்டிரனுடைய தர்மாச்சியத்திலே வாழ்கின்ற எத்திறமாங் தரும் சுகித்து நித்திரை போயினர்.

க0.: துரியோதனன் வஞ்சயோசனை.

—————:0:—————

இருவர்மாத்திரமே கண்ணுறக்கமின்றிச் சிந்தாகுல முடையராயினர். அவ்விருவரும் யாவரென்னில், அன்பிற்சிறந்த ஒருதங்கதையும் அன்பிற் சிறந்த ஒரு புத்திரனுமேயாவர் அவர்தாம் யாவர்! திருதாஷ்டிரனும் அவன்மகன் துரியோதனனுமே உதிஷ்டிரன் உபராஜனுதலும், துரியோதனன் இனி நமக்கெக்காலத்திலும் அரசரிமை கிடைப்பதில்லை யென்று மனத்தில் நிச்சயித்தான். இன்னும் சிலாளிலே உதிஷ்டிரனே இத்தேசத்துச் சனங்களுக்கு விருப்புடைய அரசனும் விடுவான், அங்னம் அவன் அரசனுக்காலத்தில் அரசரிமை முழுதம் அவன்குடும் பத்திற்கே ஆய்விடும் என நிச்சயித்து அச்சமும் பொருமையும் தன்மனத் திற் குடிகொள்ளப்பெற்றுன். அவ்விடயம் அவனுக்கு வேம்பாயிற்று. அதனால் அவன் எண்ணி எண்ணி கெஞ்சம் புண்ணுயினான். இராவுப்பகலும் அதுவே அவனுக்குக் கவலையாயிற்று. தான் மகாஜுனங்கள் கண்ணுக்குத் துரும்பாயினேனே என்றெண்ணினான். அம்மனக்கவலை அவனை மாத்திரம் வருத்திற்றனர். அவன்மீது வீழ்ந்த அவ்விட அவன்தம்பி துச்சாசனன்மீதும் வீழ்வதாயிற்று. துரியோதனன் தன்பதமிழுந்தது போலவே இவனும் தன்பதமிழுந்தவனுயினான். இருவரும் ஓர்தமாகவி ருந்து தமது நிலைமையைக்குறித்துச் சிந்தித்துத் துக்கித்துத் தங்கள் சிற்றப்பன் புத்திராசிய கோமக்கள்மீது பகை தூண்வொராயினர். ஆயினும் தமக்கதன்பொருட்டுத் துணைச்செய்வாரிலாய்த் துணைாடினார்கள்.

முன்னர்க் கூறியவாறு துரியோதனனுக்குப் பிராணசிநேகம் பூண்டி ருந்த கரணன் ஒருவனே இருவர் குழ்ச்சிச்கு மூன்றுகோலாயினான். காரணன் அவர்களுக்கு யுத்தகளத்துக்குத் தக்க துணைவனான்றித் துராலோசனைக்குத் தக்கவனல்லவெனக்கண்டு, அத்துராலோசனைக்காகத் தக்க துணைவனைருவனைத் தெடுதல் அவர்க்கத்தியாவசியகமாயிற்று தக்கதவழியிலுள்ளோர் தமதுகருத்துக் குடன்படாரென எண்ணித் தாய்வழியிலுள்ளோரை நாடினார்கள். 'தாய்வழியிலுள்ளோருள்ளே, இழிதொழில்

செய்தோர்க்கு உபமான இலக்கியமாக உள்ளதுவும், மாண்மீல்லாதவ தலைம், ஆண்ணமையும் வீதியில்லாதவானும், தாய்மாறுமாகிய சகுனியே தன்மருக்குக் குச் சூழ்சின் தூண்ணலுறுதுன். தூயியோதனன், துச்சாதனன், காரணன், சகுனி என்னும் மந்நால்வருமே திருத்தாக்குறவன் குடும்பத்தை வேரோடுக் கொள்கிறோம் அபித்தற்குத் காரணமாய் அமைந்தவர்கள். இந்நால்வரும் ஒருங்குக் குச் சூழ்சியேச்சுத் துருபாயம்களுக்குத்தார்கள். திருத்தாக்குறவன் தூயியோதனன் பீரவ்வைத்த அன்பு வழுவாப் பேரன் பெரும்பதும் அன்வன்மீருப்பதுக்காரராகக்கொண்டு தாங்களிலிருக்க கருப்பாக்குத் தாங்குமிருப்பதன் பொரும் கருத்துட்வகாண போர்கள். பாண்ட வர்களே அந்தாக்குறவைத்தனி ஏ அந்தறிக் காரத்திற்குபேர்கள் வகைக்குறிப்பு பேரவைத்து நாக்க பொய்வினால் பீரவுத்தார்கள்.

இல்லாந்திர்வைக்காலை நாம் திரும்புவதைக்கு குத்தாத பொற்றிச் செல்லும் முதல்நூலாக கூறுவதும் கான் வீரமான தலைவராக கும்பீலாமில் கல்லூரியும் கல்லீரியும்போல் கூறுகிறதாட கூறுகிறேன். என்னைப்பெற்றதன்மீபால் பொதுக்குக்குந் தங்களதுமியே! கட்டத்துக்காரனான், என்ன நூழுக்காண்டிலோபோ காலன் பாண்டவர்களில்லை வைப்பெயர்பூதும் அந்தி நூப்பள்ள என்பதும் அறிகாயன்தே. அன்வாச பஞ்சாதப் பீடமிருப்புபொருட்டு நீதிவழிர வீர உபராஜாவுக்கு விட்டதாரி. ஜூன்கால்லை ஸ்டீலியாரும் உதிவித்தான் மீமல் பூடிமானமுடையவர்களாம்போன்றார்கள். நால்புத்துரைக்கிய என்மீதும் என்னத்தமிழர்ப்பிதூம் ஜூலைக்கு அபிமானம் இல்லாதவர்களாலும்கள். எந்தளோ அவர்கள் குறுப்பிராத்தாக மந்திரப்பதியில்லை. சந்திக்காமீதாதும் ஜூன்காலன் அந்தச்சுறுதல்வள்ள வஷ்டா அரசுத்தினம் இவ்வகையியன்றும் பட்டத்துக்குருக்கமுடையாபால்கீல்யோன்றும் கூட வாதிக்கைன்றார்கள்; ஏதின்றி யிரண்ண பாண்டவர்க்கும் முத்துக்காலைன்றும். அவன் துரிசைவரைப்பல் சீலாரும் பராக்கியமாக விகளாகிறுத்தல்ல அவனை அரசுக்குத்தக்க வகைனன்றும் ஆல்வாடீரு அவன் அடிக்காலைவென்றும் அங்கும்பண்ணதும் கூன்றார்கள்; அவன் அரசுக்குந் காலத்தின் என்னையும் உன்னயக்கலையும் செல்லுகினை தவிருமான் வைத்துக் காப்பாலைன்றும் கூறுகின்றார்கள். இல்லுலக்காக்கு. என் மந்திரிக்குந்தன் எருவரும் இதற்கு மாறுகாரென்றும் கூறுகின்றார்கள். இல்லாக்குகளே வொம்பு செலவிக்குப் பழுக்கக் காய்க்கிய நாமாகமானன. இல்லாதருப்பு என்று பூந்தூப்புக்கோள்தோறும் புள்ளபட்டி வேலை சூது. அவன் என்றும் சகிக்கப்படுகின்றுகொயவால்ல. ஆண்காயால் பாண்டவர்களை இந்தக்குத்துக்கு வெளியீடுபீராக்கிவிடுவதற்கு குறுபாயாக்குமிருந்து உல்லோ வெண்டுகிறேன்.

கக. திருதராஷ்டிரன் உடன்படல்.

என்றிவ்வாறு மைந்தனுரைத்தலைகளைக் கேட்டிருந்த திருதராஷ்டிரன் அவனைகோக்கிக் கூறுவானுயினான். எனது அருமைமைந்த ணே! ஓரசன் செயற்பாலனவாகிய கருமங்களுள்ளே முதலிலேசெயற்பாலது ராச்சியகருமங்களைத்தான் கோரிவேசென்று கின்று நடாத்துவதேயாகும். யான் வேதசாஸ்திரங்களிலே வல்லேன். புஜபலபராக்கிரமத்திலும் குறைந்தேனல்லேன். ஆயினும் நேத்திரதரித்திரமுடையேனுயினேன். அதுகாரணமாக எனக்கு அரசரிமை இல்லாமற்போயிற்று. போகவே அதற்குரியவன் என்றம்பி பாண்டுவேயாயினான். அவன் அரசனானவுடனே அநேக தேசங்களையெல்லாம் வென்று தன்னடிப்படுத்தி ராச்சியத்தை விஸ்தாரமாக்கினான்; அதனால் சந்திரவாமி சத்தராஷ்கர்களுக்கு உண்ணதல்தானத்தையுங் தங்தான்; அளவில்லாத திரவியங்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தான்; சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டத்தை நிலைகாட்டினான். இலைவெயல்லாம் உலகறிஞ்தவிட்டியங்களேயாம். உதிவிட்டிரும் அவன்கோதரரும் தங்கள்தங்களையினும் சிறந்த உத்தமங்கள் வீரராக விளங்குகின்றார்கள். உலகமதிப்பும் அவர்கள் மேலதாகவே இருக்கின்றது. இங்ஙனமாக உண்ணமையால் கோக்குமிடத்து அரசரிமை முழுதும் அவர்களுடையதேயாகவும் அவர்களைப் பட்டத்தில் நன்றும் நிக்குவதெங்கனம். அவர்களை இங்கரத்தினின்றும் வெளிப்படுத்துவதற்கு எங்யனாக துணிவேன்! என்றிவ்வாறந்தகன் எடுத்துக்கூறி முடித்தான். அதுகேட்ட துரியோதனன் தங்கையைகோக்கிப், பாரம்பரியமாக வருகின்ற இல்லிராச்சியத்தைப் பாணுவாண்டானென்ற நியாயம்பற்றி உதிவிட்டிரனே அவனுக்குப்பின் அரசரிமைபெறுதல்வேண்டுமென்பதுண்மையானால், அவனுக்குப்பின்னர் அவன் சந்ததியே அவ்வரசக்குரியதாகும். ஆகுமேல், அரசரிமை எனக்கும் எனவழிக்கும் ஒருகாலத்திலும் உரியதாவதில்லை. யான் பிறருடைய அதிகாரத்திலாயினும் அவர்க்கமைந்தாயினும் உயிர்வாழ்மாட்டேன். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட துண்பத்துக்கு என்னை ஆட்படுத்தாவனைம் உன்பாவிரந்து வேண்டுகின்றேன். உன்புத்திரர் இனிது வாழுவேண்டுமென்பது உன்மனத்திலுள்தாயின், இறந்துபோன பாண்டு உனக்கினியனென்றும், அவன்புத்திரர் உன் அனபிற்குரியரென்றும் உன்மனத்திற்கொள்ளாதிருத்தல்வேண்டும், உதிவிட்டிரன்மீது ஜனங்கள் வைத்த அபிமானத்தைக் குறைக்கும்பொருட்டு நான்குவருளைத்தார்க்கும் அளவில்லாத தருமங்களும் சன்மானங்களும் கொடுத்து அவர்களை என்வசப்படுத்திவருகின்றேன். அங்ஙனமாகவும் பாண்டுபுத்திரர் பக்கத்திலும் தீயமனமுடையோர் அநேகர் சார்பாகவிருக்கி

ன்றார்கள். ஆகையால் பாண்டவர்களையும், அவர்களுடைய தாயாகிய குந்தியையும், அவர்களுடைய நட்பினர், மங்திரிகள், ஏவாளர் முதலியவர்களோடும் வாராணுவதத்திற் போய் வசிக்குமாறு செய்தற்கு உபாயந்தேடுமாறு உங்பால் வேண்டுகின்றேன். நமதுதேசம் முழுதும் நம்மீதமிருந்து முழுதயதாகவும் எங்களின் சந்ததிக்கு ராச்சியம் சுவாதின மாகவும் வரும்வரைக்கும் அவர்கள் அங்கேதானே இருக்கும்படி அமைத்தல்வேண்டும். இது கைக்கூடும் காலத்திலேயே அவர்கள் இங்கே மீண்டுமிருந்து எனக்குச் சம்மதமாகுமென்றான்.

அதுகேட்ட திருதராஷ்டிரன் மைந்தனை நோக்கி உன்மனக்குறி ப்பு இதுவென்ற யான் முன்னரே உணர்ந்துகொண்டேன்; நீ இப்போது கேட்கின்றகரும் மிகக்கொடியது; என்னுடைற்கும் நெஞ்சம் புண்ணுகின்றது; உன்தப்பிட்டததை முடிப்பதற்கு ஒருப்படமாட்டேன். பாண்டவர்களை இங்கரத்தைவிட்டோட்டிலிடுவதற்கு என்மனங்துணி யமாட்டாது.

நீதியிலாகெந்தியெண்ணினீயிங்
கோதியவாய்மையினுறுப்பாருளின்று
லாதிபராயவரைவருமீய
மேதினியாஞ்சுதல்வேத்தியல்பென்றுன்.

இதனைக்குறித்து ராச்சியத்துக்கு ஈன்றுகோல்களாயிருக்கின்ற மந்திரத்தலைவரையுசாலினும் அவர் உடன்படாரென்ற கூறினான். துரி யோதனன் பின்னரும் தங்கையை கோக்கித் தற்காலம் ராச்சியாகி காரம் உன்கையிலுள்ளதன்றே. அதுகாரணமாக மந்திரிகள் உன்குறி ப்பின்வழியே ஒழுகவேண்டியவராவர். நமதுகுடும்பத்திலுள்ள உறவினரோ பாண்டவர்க்காகவேறும் நமக்காகவேறும் பேசாது மனுனை சாகிப்பார். துரோணன் புத்திரனுகிமி அகங்குதாமன் எனக்குற்றநனை பினான். அவன் என்பக்குமே நிற்பான். அவனங்களும் நிற்க, அவன் தங்கையை துரோணனும் கிருபலும் அவன்மீது வைத்தகேயத்தினால் நம்பக்கமே நிற்பார். பாண்டவர்க்குச் சுகாய்னைய விதுர்வெனு வனே நமக்கு மாருக நிற்பவன். ஆயினும் அவன் ஒருவனால் நமது பக்கங் தோல்வியடையமாட்டாது. ஆதலால் தங்கையே! இரவெல்லா முறங்காத எங்கண்களுக்கும் பகலெல்லாமாறுத மனத்துக்கும் சுகங் தரும்படி உன்னைப்பன்முறை வேண்டுகின்றேன் என்றான். இது போன்ற பலபரிவரைகளால் திருதராஷ்டிரனும் மனம்கெடுகிழ்க்கான். அதுகண்ட துரியோதனன் வாராணுவதகைத்தினது அலக்கரங்களையும் அங்கரத்திலே பெறத்தக்க சுகங்களையும் உதிஷ்டரன்காதிலும் வீழுமாறு எடுத்துப் புகழ்த்துரைக்கும்படி தனது பரிவாரத்தவர் சில

கூர எவ்வளவு இலாதிதாக அல்காலையா நன்கொடையும் * தன் விளையாறுபாயங்களைக் கிரிதா பட்டாட்ஸ்ரி இந்தப்ரமாண சிறுபுலித்தான் கடலுக்கடைய குத்துக்கு குத்துக்கு கிருதா புதிரும் பாண்டலாக்களை காரணத்தினாலென்ற சில்காபபசித்து அங்கேவேண்டிய போட்டச்சீர்மீவா முப்பிக்குராறுப பாரசியக்ரும் களையெல்லாம் சிறித்திருக்காக்க காரும் உன்னமைக்கடலும் மாதிரிக் கலைக்குறடைய துளைக்கெசு கூடு கடா சிறுகாலாகவுக்கூறி அதைக்கு அங்கேவேண்டிய கிளைவா குகை கூரி அமைப்பிக்குரா சில்காரத்துண்டாஸ்ரி ராம் சுதாஷ ஏழாயிசு கான

கல், பாண்டவரையானவுத்தனக்கு அலூப்பியது

அந்தக் குழாய்களைப் பாண்டல் கவனினால் மற்று தியைக்கேள்வியறை அதிலும் முகமூலமாக உள்ள பாண்டல் கவன என்கினால் கொண்டுவள்ளங்கி உட்பிரித்தார்கள் அதை ஒடிச்சுத்துச்சன கங்கள் எத்து ஜெக்கத்திலையுடைய பக்காயினங்களோ கொண்டதை ஒத்துப்பார்க்காதால்தாம் அது

ஈனேக்களிகூர்க்கார்கள். பாண்டவர்கள் அங்கங்காத்துச்சனம்கள்பிச்சுத் வர்த்தனையில்பாடுகளால் பெருமகிழ்ச்சியுடையாகவாகி அங்கங்காத்துக்கொட்டுவாயாவரும் அன்போல் மெச்சிக்கொண்டாடும்படி வாழ்ந்திருக்கார்கள். பாண்டவர்கள் அஸ்தினுபாதத்தினின் மூலம் நீங்கினபொழுது அங்கங்காத்து மாந்தர்கள் பிரிவார்த்துக்காலங்களையும், அக்கோமக்கஞ்சக்கு அவர்கள் செய்த பேருப்பாரங்களும், அங்கே வாறுவூதத்திலே அவர்களுக்கு ண்டாயிய மதிப்பும் தூரியோதனன் செவிப்பட்டொழுது அவன் செஞ்சம் மிகப்புன்பட்டது. பாண்டவர்கள் அஸ்தினுபாத்துவிட்டுமீங்கி அசிதாரத்திலேபோய்வசிக்கினும், அவர்கள் ரீதுண்டாகிய அபிமானம் அவ்வளவினுபாத்துச்சனம்கள் ஒருக்காலத்தும் மாறுமியவுடையான் பெறன்பதும், அவர்கள் அங்கே இருக்கினும் இல்லாதொழுப்பினும் அவர்களுடைய கீர்த்திப்பிற்காரம் மறைந்துபோகாதன்பாதும் தூரியோதனன் மனத்திற்கு வெல்லோடுகின்தன.

ஈ. ஆரக்குமாவிகை.

அதுகூரணமாக அவர்கள் இந்தகுமிடத்துத் தூருநறுமியாவனம் மூலத்தல்லீவன்றுமென்று என்னாம்பொண்டான். அங்கநுக்கைமுடிப்பதற்குப் போகுமுத்தாட்சன்பதுணர்க்கான். பின்னார்ப்பாது செய்யவாயெனாகசித்துக் கபடமார்க்காரே நக்கதெனத்துரைக்கான். அவர்களைக்கொண்டுப்பதற்குப் பவங்பாயாகசொய்யுமாறுமூலம். தான்தானானில் உடுருத்திரியிற் கொல்ளுவிப்பேணன்மூறுவைக்குதும் அவர்வழியும் இயாலாதகருமுமினாகவும் அக்கநுத்தையும் வியந்தான். எது அதீவைத்திரும் ஏதுத்துலைவன்லென்ப்புச்சுமும் கூடப்போயாற்றும் அவன்தாரும் பாண்டவர்கள் பிரதிகாரபெற்றியும்வேலைப்பானும் விட்டுவாத்ததும் நினைவுப்பொன்பதும் ஆபியோதனும் குறிக்கொண்டான். அந்தநானம் காந்தான்துவமேபினும் பாண்டவர்கள் ரீத்திறைமேசர்விள்ளும் நாயனமான.. பத்திற்கிருவீட்டுப்பதற்கு அங்குள்ளவரியிற்காலைவர்களும் வியந்தான். பானநும் ராஜ்யக்கியுடையகர்களாதலாலே இடம்பெறாமாட்டான். இவ்வாறு பலதாகச்சுத்திசெய்த வொயங்களெல்லைம் உதவாதொழும் அக்கினியே தன்மொல்லுக்கு அமையத்தக்க துங்டலீராலுக்கண்டு விச்சாரித்தான். அவ்வாறே ஒருநாதன்மூலம் புரோசனனென்னும் கம்மிய ஜாத்தருவித்து வாறுவூதத்திலே ஒருதிய யண்டபமோவுள்ளதுமைக்குமாறு ஆஞ்ஞாயித்தான். வெளித்தோற்றந்திருவே கன்னியக்கலாத்தக்கதும், அழகினுலே யாவறையும் மயக்கத்தக்கதும், நார்களும் அடிவாரங்களும் அவியாது சுவாலித்தெரியத்தக்க பதார்த்தங்களை ஆகத்தே பொதியப்பெற்றுப் புயங்கரங்க்குப்பூடையதுமரியிருத்தல்வேண்டும்.

மென அவனுக்குக் கற்பித்தான். அவன் கற்பித்தவாறே கண்டோர் ஈள்ளையும் சுருக்கதையும் ஒருங்கேக்கார்க்கு அவரை அகப்படுத்தி நாச ஞஶய்யத்தக்கதாகிய ஒருமாளிகையைப் பரோசனன் அதிலிரவிலே அமைத்துமுடித்தான். அதனை ஆக்குவித்தோன் விருப்பத்தினாலும் அதனுடைய சித்திராலங்காரத்தினாலும் எவப்பட்ட உதிஷ்டரனும் அவன் கோதரும் தாயும் அங்கேசென்று வசித்தார்கள். ஆயினும் உதிஷ்டரன் எதனையும் நுணித்து நோக்கும் கூர்க்கவிவேகமும் எளிதிலே ரம்பாத சிங்கதையும் உடையவானுதலினாலே தான் அஸ்தினுபரத்தைவுட்டு கீங்கின்பொழுது விதூரன் தன்காதிலோதிய சிலபழமொழிகளைச் சிர்கித்து, வாரணைவதத்துக்குத் தன்னையும் சார்க்கோரையும் துரியோதனன்போகியது நன்மனங்கொள்ள்டன் ரெனத் தெளித்தான். விதுரான்சொன்ன குறியும் தனக்கெனவனமத்தமாளிகையும் ஒத்திருத்தவின் இம்மாளிகை தீவைக்குறித்தனவேயாமென்று ரிச்சயித்தான்.

க்ஷ. அரக்குமாளிகைக்குத் தீவிட்டது,

பின்னால் உதிஷ்டான் அம்மாளிகையை நோக்குவிடத்து ஏஃது அக்கிளியிரும் நோக்கதோடுமே ஆக்கப்பட்டதென்பது கன்றுகப்புலப்பட்டதென்று ‘சாரித்தான்.

மெழுகினுனமக்காலயம்வாகுத்ததும்விரகே
யொழுகுகின்றதன்னெழுக்கமும்வாஞ்சினொயொழுக்கே
யெழுகடற்படையாவையுயிலென்வழியானவே
தொழுதுகையஞ்சம்படையுள்குழுசியும்பெரிதால்.

இவ்விரோக்கியக்கைத் தாய்க்கும் சேகோசருக்கும் உள்ளரத்திலும், இவ்வாறிருக்கையில் விதூடன் ரகசியாக ஏருதாக்னையலூப்பித் துரியோசனன்கொள்ளிருக்கும் கொலைக்கருத்தை உள்ளரத்தி ஒரு சிற்பனைக்கொண்டு அம்மாளிகையினின்றும் ஒருவருமியாது தப்பிப்போகுமாறு ஒருபிலத்துவாரத்தையும் அமைப்பித்தான். ஆபத்துவருக்காலத்தில் கோமக்களவுழியேதப்பி ஒடுத்தஞ்சு எப்பொழுதும் எத்தனமுடையர்களாகவேயிருந்தார்கள். சங்கேதப்படி குறித்தாழிகைவருதலும் புரோசனன் அம்மாளிகைக்கு நெருப்பிட்டான். உடனேபான்டவர்கள் அம்மாளிகையைவிடுத்து உள்ளேவாகுத்திருங்க பிலவழியிலிறநக்கி கோமமாகக் காடுசேர்ந்தார்கள். பொழுதுவிழியமுன் மாளிகைமுழுதுஞ் சாம்பராயிற்று. அச்சமாசாரம் உலகெங்கும்பரங்தது. பாள்டவர்கள் இறங்கொழிந்தார்களென அஸ்தினுபாமெங்கும் பெருவதங்கி

யாயிற்று. துரியோதனனும் அவன் குழாமுந்தவிடு மற்றையமகாளை ங்களொல்லோரும் கலங்கிப் புலம்பித்தபிப்பாராயினர். திருத்தார்ஜிர னுடைய மங்திரிகளும் துக்கசாகரத்தில்லூழ்கி உணர்விழுந்தார்கள், இப் பழிசெய்தவர்களின் ஞரெனவும் அவர்களுடைய மனங்லை இன்னகெ ன்பதும் குறிப்பால் வெளிப்படுத்தினார்கள். பாண்டவர்கள் அவ்வாபத்தினின்றும் நீங்கினார்களென்பது விதுரனநிக்திருந்தும் அறியாதான் போன்று மற்றேர்யாவரோடும் தானுந்துக்கந்தொண்டாடிலுன். இப் பழியை இவ்விதம் செய்தானென்று சிறிதுமென்னுடைச்சுவரைத்திட்டு திருத்தாஷ்டரானும் ஆந்திரரூபம், துக்கந்தொண்டான். அவன் பாண்டவர்கள் தீருகொண்ட அன்றை இனாலும் முறைக்குத்துந்தில் ஆகலால் உள்ளவாறுசுகிக்கலாற்றுத் தெருந்துக்காராத்தில் மூழ்குக்கூங்கி ஒருவாறுதேதி அப்பாண்டவர்களுக்குத் தெய்ய, பாலைவாங்கி அபராக்கிரியைகளையும் ராஜயோக்கியலைத்துக்குரிய முறையாகநடத்துவிட்டதால்.

கடு. இடிம்பண்வதப்

இங்கே அஸ்தினுபுரத்தில்லையெல்லாம்விதமுறைவழுவாது ஏக்கு, அங்கே பிலத்துவாரவழியாகசென்று காட்டிர்குந்த பரங்கிவாகள் வழிதெரியாமலும் மிருகபயங்கரத்திலூலும் திலைதெரியாத காட்டகத் தில் துணமுந்தார்கள்; அவ்வழியேசெல்லும்பொழுது எந்தாப்பட்டராகாசர்களையும் மிருகங்களையுங்கொன்றுகொன்று இடையூறுகாற்றுத் தென்றார்கள்; அநன்னஞ்செலலும்பொழுது ஒருங்காள நெடுந்தாரமநடந்துகளைத்துச்சோர்க்குத் தாக்கம்மீதாரப்பெற்றுத் தன்மீர்டீக்டிர செல்லாராயினார்கள், அவருள் வீமன் முன்னர்கடந்தான். மற்றவர்கள் இராந்து தங்கள் வஸ்திரங்களைத் தரையில்விரித்துக் குறங்கையை அனையாகக்கொண்டு நித்திரைபோயினார்கள். வீமன் மீண்டு வந்துபார்த்துப்போயுது நித்திரையாயிருப்பக்கண்டு அவர்கள் தாமாக நித்திரைதெளிந்து எழும்புவர்களாயின் சோகந்தீரப்பெறுவர்களெனு வினைக்கு, அவர்களை எழுப்பாமல்விடுத்துப் புறத்தே அவர்களைக்காத்து உணருன். அப்போயுது அவன்மனத்திலே புதியால்ஜெவுகள் பல்வதிப்புணவாயினா. உலகத்தையானும் உரிமையும் தகுதியும் உடையஞ்சியத்தில்லிருந்து ஒருங்களும் ப்பிங்களைப்போல வெறுந்தரையிலீல நித்திரைபோவதைப்பார்த்து வீமன் மனநொந்துவருந்தினான். போஜராஜன் அன்போடுபெற்றுவனர்த்த ஏகபுத்திரியும் திசையெங்கும் இசைபடைத்தத் பாண்டுவுக்குப்பதத்தினியும்ஆகிய குந்திடைவி, ஆண்மையும் அழகும் அறிவும்பொருந்தியான்மக்களைப்பெற்றும், ஒரு ஏழைக்கைம்பெண்ணைப்போலக் காட்டகத்திலே பருக்கைக்கற்களின்மீதே நித்திரைபோதல் தகுமானான்று

காலை வதும்.

அங்கிருதாகவும் கால்களிடமிருந்து வரைது வட்டத்திலுக்கிய பக்காக்குமிக்கவர்கள் நடப்பாண்ணமயிலுறவுர் பரமோபகாரத்திலுமிருந்து அல்லது முழுதும் பால்ட வாசநாக்கு அன்புண்டொழுங்கியது. அது கண்டு பால்ட வாசநா தாம் வனத்திற்குமிகு நியகுருபொழுது என்ன எ

பிராமண வழவுத்தோடுதானே அச சிற்றுரிலுள்ள ஒரு பிராமணப் பிரபுவீட்டிலே சிலகாலங் தங்குவாராயினார்கள். அவ்வூர்ப் பிராமண ரெல்லோரும் பாண்டவர்களை அதிதிகளாகக்கொண்டு முறைமுறையாகத் தெருக்கின்றனர். விரோதங்களைப் போன்றவிடைகள் என்றால் விரோதங்கள் என்றால் விரோதங்கள்.

விளக்கமில்லாததும் மலைச்சாரலிலே யுள்ளதுமாகிய அக்குக்கிராமம் சிலகாலம் அரவம் யாதுமின்றி இருக்கும். ஒருநாள் அக்கிராமவூரி யாக அங்கே சனங்கள் பிரயாணிகளாய் செல்கின்றவார்கள் அங்கே தங்கி, விரைந்து போசனமைத்தார்கள். அதுகண்ட இக்கிராமவாசி களும் தாழும் விரைந்து போசனமூடி தகுக்கொண்டு பிரயாணத்துக்கு முயற்சிசெய்தார்கள். அவர்களுடைய பிரயாண சீராக்கஷதை உணர்ந்து பாண்டவர்களும், தாழுமவர்களோடு சேர்து போதற்கு ஆயத்தமானார்கள். இங்கே குக்கிராமமெனக் குறிக்கப்பட்டது வேதநிர்கீயம். துருபு தனுக்குத் திரெளபதியென்னும் பெயரைபுடைய ஒருபத்திரி உள்ளாளன்றும் அவளுக்குச் சுயம்வரம் சிசுரிக்கப்பட்டதென்றும், துருபுதனை அருசசனன் சிறைசெய்து கொண்டுபோய் விடுத்தகாலத்தில் துரோணன் செய்த நிச்சயினுடே தன்னை சிறைசெய்த அருசசன னுக்கு மனைவியாகும்படி ஒரு புத்திரியையும் துரோணனைக்கொல்ல ஒரு புத்திரைனையும் பெறுவேன என விரதம் பூண்டானென்றும், அவ்விரதத்தினாற் பெரு வேள்விகள் செய்து அவனப்பட்டப்படி ஒரு புத்திரைனையும் ஒரு புத்திரியையும் பெற்றுள்ளன்றும், அப்புத்திரி வளர்ந்து மணப்பருவ மெய்தினுள்ளன்றும், அக்காலையிலே அருசசன னும் சகோதரரும் தாயும் ஏரிக்கிரையாகி மாண்டாகவெனக் துருபதன்கேட்டுச் சொல்லுதற்கரிய துக்கமுற்றுனைன்றும், ஒத்தமகுண சிலர்களாகிய பாண்டவர்களுக்கு அத்துணைக்கொடிய வாபகது சேர்ந்திடத்தகாதெனத்தேறித் தன்மகனுக்குச் சுயமவரம் சிசுரியித்து உலகினக்கும் அச்செய்தியைப் பரவசெய்தால் டாண்டவர்கள் வெப்பிப்புவார்களென்று முறைத்தொண்டே துருபதன் அங்ஙன்னு செய்தானென்றும் கேள்வியுற்றார்கள். அச்சுயமவரக்குத் தாழைசெல்லுகின்ற பிரயாணி களோடு அருசசன னும் சகோதரரும் சேர்ந்துகெண்றார்கள்.

கள். திரெளபதி விவாகம்.

திருபதனுடைய கரத்தைப் பாண்டவர்கள் அடைந்தவுடனே விளக்கமில்லாத ஓரிடத்தை அடைந்து சுயம்வராளர் வரும்வரையும் தம்மை எவரும் உணர்ந்து கொள்ளாவண்ணம் மாறுவேடதாரிகளாக

மரைங்திருந்தாகன். காற்றிசைகளிலிருந்தும் வரத்தக்க அரசினால் குமரெல்லாருக்கும் வாசஸ்தானங்களும் அவர்களுக்கு வேண்டிய எனையபோக்கியங்களும் அங்கே அமைக்கப்பட்டிருக்கன. சுயம்வர நாள் நெருங்குந்தோறும் காற்றிசைகளினின்றும் சுயம்வர தரிசனாத தின்பொருட்டு ஜனங்கள் திரள் திரளாக வந்து கூடினார்கள். வகும விருந்துயர்வாரும், விருந்தயர்க்கபின் மகிழ்ச்சொண்டாலுமாய் ஜனங்கள் சுயம்வர முகர்த்தக்கதை எதிர்கோகிக் காலத்தைக்கழித்தார்கள். இரதங்கள் பசுசி பங்கியாக வீதிகளிலே செல்கின்ற அதிர்ப்பும், ஜனங்களுடைய ஆராவாரங்களும் ஆவணவொலியும், வாத்தியசீகாஷங்களும் வீதிகளை அவங்கரிக்கும் பேரொலியும், உவ நவமன ஆடையாபரண அவங்காரமும் எவ்வட்டங்கிலும் தலைப்பட்டன. கண்களுக்கும் காது கடாக்கும் தெவிட்டாவணங்களப்பட்டன சுயம்வரப்பகலுக்கு முந்திய இரவு யாவருக்கும் விரைவிலே விடியாதாகி நீங்வகாகத, துவாத ஈாசித்தியரும் ஒருங்கே திரண்டு தமது கண்பினாலுகிய சந்திரனது வாயிச்சுதிலே வந்த கோமக்ஞுடைய வில்லாண்மையும் சுயம்வரச சிறப்பும் காணபாமெனக் கூறி விரைந்தெழுந்தாற்போல உதயஞ்செய்து புலராசிருந்த அவ்விரவைச சூரியன் தனது கிரணப்பிரபை ஏற்றுற சிறைத்ததான் துருபதன் புதுதிரியுடைய பாணிக்கிரகணம் செய்யவிரும்பிய சோயக்கஞுடைய திறமையை ஆராயும்பொருட்டு ஒரு களத்தையு மலங்கரித்தார்கள். அக்களத்துக்கு நான் மருங்கிலும் அழகிய நிழல் செய்விருங்களும் அவற்றின்மேல் படர்கொடிகளும் மணங்கமழுந்து நன்றன. அம்மைதானத்திலே இடைஇடையே நான் மருங்கும் பளிக்குப்படிகளையுடைய சிறிய நீர்த்தாங்கள் கிடந்து விளங்கன அவகு வந்துகூடிய டாசாக்கங்களுக்கும் கோமக்கஞுக்கும் அவரவா வரிசைக்கேற்ப ஆசனங்கள் பஞ்சிபங்கியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன அங்கீ இடப்பட்டிருந்த சித்திரப்பக்தரின்கீழே ஒமாக்கினி வளாக்கப்பட்டது. குலகுரு அதன் பக்கத்திலே வீற்றிருந்தார். அவரையும் அக்கினியையும் நடுவேவைத்து அரசினாகுமரர்கள் சூழ்ந்திருந்தாகள். குருக்குச் சமீபத்திலே திரெளபதியும் மற்றிருப்பக்கத்திலே பிராமணைத்தமர்களும் இருந்தார்கள். இவ்வாறிருக்கையில் குறித்த முகர்த்தகாலமும் வந்துடித்தது. அங்குவந்திருந்த ஜனத்திரளினாது கம்பலையும் அரவழும் அடக்கப்பட்டன.

கஅ. மச்சயந்திரமெய்தல்.

அடங்குதலும் திரெளபதியினாது சகோதரனுகிய திருவ்டத்துய் மனைழுந்து, சபாஜனங்களை கோக்கி, ராசகுமரர்களே, எனது சகோதரியினாது பாணிக்கிரகணத்தின் பொருட்டு நீங்களெல்லீரும்

இங்கே வாவழைக்கப்பட்டமை அறிவீர்களன்றே. இங்கே ஓமாக் கிளிக்குச் சமீபத்திலே வைக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விலையெடுத்து நான்பூட்டி அதோமேலே இடையருது சுழன் துகொள்ளிருக்கின்ற அம்மச்சயக்திரத்தை ஜூங்கு பாணங்களினாற் கீழே வீழ்த்துபவன் யாவாலே அவனே என்னக்கையைப் பாணிக்கிறகண்டு செய்யும் யோக் கியலுவரன். அப் படியங்குதிரத்தை வகுவியம் செய்யும்பொழுது கண்களை மேலேவைத்து கோக்காது கீழேயுள்ள தண்ணீரிலே வீழ்கின்ற அங்கிழலையே கோக்கிப் பாணப்பிரயோகம் செய்தல்வேணாமே. இவ் வாண்மையைச் சாதிப்பவன் யாவாலே அவன் கழுத்திலே திரெளபசி யால் மாலைசூட்டப்படும்.

சிலையிதுசிலீமுகங்களிலைகடுக்திரிகைகோகா
திலைக்முகத்துழலுகின்றவெங்திரத்திகிராப்ப
ணிலையிலாவிலக்குமல்லேதெஞ்சுறயாவனைய்தான்
கலைவல்ரவற்கேயக்தக்கன்னியுரியளன்றுன்.

இந்னாங் கூறப்பட்ட பிரவசனத்தைக் கீட்ட சபைமுழுதும் மனாலை குன்றித் திகைத்திருந்தது. வில்லாண்மையிலே பேர்ப்படைத்து வீரரும் பலர் இஃப்தசாத்தியமென்றஉக்கிளுர். தமதாண்மையைப் பேராண்மையென மதித்திருந்ததரும் அக்கன்னிகைமேற்காண்டஷபி பெருக்காதற்பித்தேறினேருமாகிய சிலர் அங்கிபந்தத்திற் குடன்பட்டு விலைவளைக்க முயன்று பிரதிகூலப்பட்டுத் தலைகுனிக்கனர். இன் னும்திருவர் மூவர், கர்ணனும் ஒருவனுகும், விலையெடுத் தூயர்த் தினராயினும் அதனை வளைக்கும் சக்தியற்றவராயினர். இவ்வாறு அரசினாக்குமராளர்களே பெயர்ப்படைத்தோரெல்லாம் ஆந்றுமந் பின் வாங்க, அந்தணர் கூட்டத்துளிருந்த ஓரினங்குமரன் பொள்ளெனப் புறப்பட்டுக் கம்பீரங்கட்டயோடு சென்று வில்லிருக்குமிடத்தை யடைக்கான்.

மன்மரபிற்பிறந்திருக்காவ்வாயியாலிட்டமண்ணேனும்வர்க்கன்றிம ஸறநூல்வாணா, தொண்மரபிற்பிறந்தவருமிலக்குலீழுத்தர்க்குட்டுமோ தொடையவிளங்க்தோகையென்ன, தன்மரபுக்கணிதிலகமானவீரன் நகவன்றேமன்றலுக்குத்தாழ்வோவென்றுன், வின்மரபிற்சிறங்கெடு விலையீசன்மேருக்கியெடுத்து விரைவிற்கொண்டான்.

அவன் அந்தணர் போற்றேருன்றினாமையின் அச்சபையிலுள்ளோர் அவனைப் பலவாருக மதிக்தார்கள். வில்லித்தையிலே கிரமமாகப் பயின்றுதேறிப் பிரசினாங்குமரரெல்லாம் ஆத்ரூதுவிடுத்த இவ் விற்

செழிலை இவ்வேதியச் சிறுவனு சாதிக்கவல்லவனென்று சிலர் புன் னங்க கொண்டார்கள். அவரெல்லாம் அவனுடைய ஆற்றலைக்கிரம மாக ஆராயாமல் இவ்வாறு கமக்கு அறியாமையை யேற்றிக்கொண்டார்கள். வேறுசிலர், இவன்தனது வில்லாண்மையைச் சீர்தாக்காமல் இவ்வாறு முற்படமாட்டானென்று சிக்கித்தார்கள். அவனுடைய சரீரங்மையையும், பெருந்தன்மையையும் அவனுடைய பக்தி தோற்றத்தையுங் கண்டு இவனே சாதிக்கவல்லவனென்று மனத் துள்ளே விசயித்தார்கள். தன்றுள்ளம் இவ்விளங்குமரங்கு கவரப் பட்டவாளாகி அவனுக்கலுக்கலமுண்டாகும்படி பிரார்த்தித்து நிற்பவாளாகிய திரெளபதியைப்போலவே அவர்களும் இவ்விளங்குமரனே சித்திபெறுகவென்று மனத்துள்ளே வாழ்த்தினார்கள். இவ்வாறு பலரும் பலவாருக எண்ணி நிற்ப, அவ்விளங்குமரன் வில்லை அடித்து நின்று, தன்குருவுக்கும் அங்கே கூடியிருங்க பெரியோர்க்கும் வழிபாடு புரிந்து பக்தியோடு வில்லை வலம்வாந்து, பார்த்தோரெல்லாம் அதிசயிக்கும்படி எனிதாக எடுத்து சிறுத்தி வளைத்து ஜந்து பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். பிரயோகித்த மாத்திரத்திலே ஆகாயத்திலே கரகவென்று சுழன்றுகொண்டு சின்ற மற்சயங்கிருந்தை அப்பாணங்கள் கீழே வீழ்த்தின. அதுகண்ட சபையோர் யாவாரும் பிரமித்தனர். கரகோஷம் பெருமுழுக்கமாக எழுந்தது.

ககு. திரெளபதி மாலீஸ்யிட்டது.

அந்தனர் கூட்டத்தெழுந்த சௌாதிப்பெருமிகக் களிப்புரைகள் திரைகளைச் செவிடுபடுத்தின. அந்தணரிடத்துள்ள ஆற்றல்கள் பிரத்தியங்குமாயின வென்று யாவாரும் பாராட்டினார்கள். இவ்வில்லை வளைத்தான் அந்தணன்று மேலேவென்று ஒவ்வொருவரும் அதிசயித்தார்கள். அழித்தனக்கிணையில்லாத இக்கண்ணிகையை மணம்புரியுமாறு தேவர்களுள்ளொருவன் அந்தணவாடிவாடுகொண்டு வந்தானென்று சிலர் ஜயந்தருகள். இவ்வில்லை வளைத்த இளக்குமரன் பிராமணவாடிவங்கொண்டு வந்த அர்ச்சனனேயாம். இவ்வாறு ஐனங்கள் குதுகலப்பட்டுக் களித்தெழுந்து கொண்டாடுஞ் சமயம்பார்த்து உதிவஷ்டிரனும் அவன் சகோதரர் மற்றைய இருவரும் பிரக்குப் புலனுகாவண்ணம் அவ்விடத்தினின்றும் அகன்றார்கள். அற்றைாள் வெற்றிமாலை சூடிய அர்ச்சனனே அங்கு திரண்டிருந்த மஹாஜனங்களினது கண்களுக்கெல்லாம் மணியாயினான். தனது சகோதரனது கண்குறிப்பை சோக்கிக்கொண்டு பேராவலோடு நின்ற திரெளபதி அவன் குறிப்பின்வழி சபைகடுவே அழகுற டட்டு களிப்பு

யிருதியின்லே கம்பிதமுடையளாய் அர்ச்சனன் கழுத்திலே மல்விகை மாலையைச் சூட்டினார். அதுகண்ட ஏனைய அரசினங்குமரர்களெல்லாம் நாண்மும் கோபமும் உடையராயினார்கள். இங்ஙனம் மானபநகமுற்ற அரசினங்குமரர்களெல்லாஞ் சிறிதுநோம் திணக்கத்து சின்று பின்னர்த் தேறி ஒருங்குகூடி வாதுக்கற்தலைப்பட்டார்கள். அவர்கள் துருபதனைப் பார்த்து, நம்மையெல்லாம் இங்கு ரீ வரவழைத்த கருமம் யாது? நீ சாதுரி யமாக எம்மையெல்லாம் வரவழைத்தது தாழ்வுசெய்தற் பொருட்டேயா மென்றார்கள்.

சொல்லப்பட்ட ரிபர்க்கத்தை நிறைவேற்றிப் பரிசுகொண்டவீரன் மீது, தாம் என்னளேலும் குறைசுமத்த வில்லையென்றார்கள். அவர்கள் தம்மை வரிக்கும்போதுதானே, அவ்வசாத்திய நிபங்கத்தைத் தமக்கறிவி யாமல், தாம்வாந்து கூடியபின்னர் அதனைவெளியிட்டமையால் பாஞ்சாலன் செயல் குற்றமுடையதாமெனக் கொண்டார்கள்; இப்போலி நியாயத்தை யாவர்க்குமுனர்த்தி அவரையெல்லாமுடன் படித்திப் பாஞ்சாலனைப் போருக்கலைமுந்தார்கள். அதுகண்ட பாஞ்சாலன் (துருபதன்) தான் அவ்வரசனையெல்லாம் வரவழைத்தவனுதவின் அதற்கு யாதும் பேசாது சின்றுன். கலகமுவ கலககமுமோ பெரியவாயின. அவ்வமையத்திலே அர்ச்சனன் முற்பட்டுவாந்து சின்று, பாஞ்சாலனுக்கீடாகத் தானே அப்போரை எதிரேற்றுக்கொய்து பயங்கரத்தைத் தீர்ப்பன் என்றாற்றி அப்யஸ்தங்கொடுத்தான். அவன் பக்கத்திலே தன் புஜபலபராக்கிரமத்தை மறவாதவனுய் வீமசேனனும் சின்றுன். அர்ச்சனன் சொன்ன வாசத்தைக் கேட்டமாத்திரதே போர்க்காயத்தராய் நின்ற அரசினங்குமர ரெல்லோரும் ஒருபக்கமாகவும், அர்ச்சனனும் வீமசேனனும் மற்றப் பக்கமாகவும் சின்று போர்தொடுத்தார்கள். அப்போரில் அர்ச்சனனும் கர்ணனாஞ் செய்தபோர் கணிக்கத்தக்கதாம். இருவரும் சிறிதுரேங்கடும்போர் பொருதபின்னர்க் கர்ணன் தான் தோற்றனன் என்றும் தன்னை வென்றவீரன் யாவலே வென்றுகூறிப் பின்வாங்கினன். பார்த்திருந்த ஜனங்கள் மெச்சிக்கூறிய “சபாஜி” “சபாஜி” என்ற சொன்ன முழுக்கமும் சின்றுபோயது. அவ்வாலில் போரும் ஒருவாறு முடிந்தது. தூர்ப்போர் தொடுத்த அரசினங்குமர் தீர்மானத்தோடு போரோடு தற்கு ஒரு நடவடிக்கை ஆவலோடெதிர்கோக்கி சின்றனர். அக்குறிப் பினையுணர்ந்து முற்பட்டு, “இனி அமைக ஆமைக” வென்றுரைத்து வந்தான் ஒருபொரியோன். அவன் யாவன்? அவன் அன்றமுதலாகப் பாண்டவர்க்கு உற்ற சென்புசூண்டோனும் அவர்க்கு முக்கிய மாந்திரியும் அவர்க்கு வெற்றிதருபவனுமாகிய பெருந்தகையே. அவன்றுன்யாவன்? அவன் சங்கிரவம்பிசத்துக்கு அங்னியனும் தில்விய மதியுகியுமாகிய

கிருஷ்ணனேயாம். அவன் சந்திரவூரிசத்துப் பூர்வாதிபனுக்கு மூத்தபுதல்வானாகிய யதுவினது குலத்திலே தோன்றியவன். அவன் தங்கை ஒரு கோபகாரணமாக அரசரிமையைத்துறந்து புறஞ்சிசன்றான். அத்துற வியினால் யதுகுலத்தோர் தமது வைசித்து ராஜகுடும்பங்களோடு கலப்பின்றி யிருந்தாரல்லர். விவாகக் கலப்பு நடந்துகொண்டே வருவதா யிற்று. இச்சரித்திர சிகிஞ்ச காலத்திலே குங்கி ஒருபக்கம் பாண்டவர்க்குத் தாயும், மற்றொருபக்கம் கிருஷ்ணனுக்கு அத்தையுமா யிருக்குவத்தையும் சம்பாதித்தாள். கிருஷ்ணனது போராண்மையும் பராக்கிரமமு மோவெனில் சிறியவுமன்று சிலவுமன்று. அவன் தனது போராண்மையாற் பெயர்படைத்தக பின்னர் மந்திரத்தொழிலே தனக்குச் சிறந்ததாகக் கொண்டவன். அர்சசனன் தனது இணையற்ற வெற்றியினாலே மாற்றுரைத் திகைத்துப் புறநகொடுக்குமாறு செய்த் சமயம்பார்த்து அவனேனுடு நட்பாரங்கருத்தை முன்னரே மனத்துட் பொதித்தவனுய்க் கிருஷ்ணன் வெளிப்பட்டான். பாண்டவர்கள் மீது இயல்பாகவே செல்லுகின்ற பேரன்பினால் உந்தப்பட்டவானைகிய கிருஷ்ணன் இருபகுத்தாரது வழக்கையுமெடுத்து வாதித்துக் குற்றம் இருபகுத்தாரிலுமளதென்றும், என்னை கொலாமெனில், இச்சயம்வரத்தை விரும்பிப்புறப்பட்டு வந்து கூடினாலும் அதன் நிபந்த்த்தை ஆராய்ந்துணர்ந்து கொள்ளாது வந்தது குற்றமேயாமென்று மெடுத்துக்காட்டினன். அதுகேட்டவளவில் அவ்விளங்குமர ரெல்லோரும் தமது பொருமைக்கு ஏற்ற சிகைபெற்றதோடு பகையுங்களின்தனர். பின்னர் எல்லாம் ஊழின் வண்ணம் நடப்பனவென்றும், இன்று நாம் இவ்வளவிற் பிழைத்தது உல்லகாலக்கின் பயனே யென்றும், பலசாலிஜயசாலி யென்பதின்று கண்டோமென்றும் கூறி, எல்லோரும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினர்.

20. திருமணம்.

அதன்பின்னர் அர்ச்சனன் திரெளபதியை யழைத்துக்கொண்டு வீமனேடும் அவ்விடத்தினினரும் நீங்கி கார்ப்புறத்தை யடைந்தங்கோரில்லத்திலே தங்கினான். அவ்விடத்திற் சென்று கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களைக்கண்டான். அத்தினமே பாண்டவர்க்கும், அவருள்ளும் விசேஷமாக, அர்ச்சனனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்குமிடையே மிக்கதினமையான கேண்மை வேறுந்றி நிலைகொள்வதாயிற்று. இவர்கள் நிலை இநங்னமாக, அங்கே பாஞ்சாலராசன் தன் புத்திரியைக் கைக்கொண்ட நாயகன் யாவனென்றிதுவரையும் ஆராயாமலிருந்தும், அவன் தன் சமூகத்தை விட்டகன்ற பின்னரே சிங்தாகுலங் கொள்ளத் தலைப்பட்டான். தன்

வாக்கிற்குப் பங்கம்வருமென்றஞ்சியே திரௌபதியைக் கொண்டேக் விடைகேட்ட அரச்சனைனை அது செய்யாமற்றுடுத்திலன். ஆயினும், தன்புத்திரி சென்று வாழுக்குமிம்பம் யாதென்றும், அவர் பெயர் ஊர் யாவையென்றும், அறிதல்வேண்டித் தன்மகளை யழூத்து, தாம் சம்பாக் தஞ்செய்த பந்துக்களீன் இயல்புகளையெல்லாம் அவர் ஜூயிருவண்ணம் நீ, சென்று தேர்ந்து வந்துரைக்கவென்றான். அவ்வாறே திருஷ்டத் துய்மன் பாண்டவர்களிருக்குமிடத்தை யடைந்து. அவர்க்குப் புலனு காவண்ணம் தூரத்தேயிருந்து, அவர் பேசுவது நடப்பது விரும்புவது முதலியவெல்லாம் நுண்மையாக கோக்கிக்கீர்க்கத்தான். அவர்கள் செய்யும் சம்பாத்தீனாகளால் அவர்களை ராஜகுமிம்பத்தார்களை சிச்சயித்து மீண்டுபோய்த் தந்தைபாற்சென்று, “கமது கண்மணியாகிய திரௌபதி போய்ப்புகுந்திருக்கும் குமிம்பம் பெரும்பாலும் ஆயுதங்களையும் வில்லித் தையையுமே யெதுத்துப்பேசுவதால் அஃதுயர்ந்த ராஜகுமிம்பமேயா மென்பதற்கையமில்லை” என்று வணங்கிக்கூறினான்.

அதுகேட்டக மிகமதிழ்ந்த பாஞ்சாலன், அவர்களை அழூத்து வருமாறு, கஜரததுரகபதாதிகளோடு மந்திரிகளை யலுப்பினான். அமைச்சர் வருதலும் அவர்கள் இனிநாம் மறைந்தொழுகுதல் நன்றன்றெனக்கருதி அரசர்க்குரிய ஆடையாபரண முதலிய வெல்லாம் பூண்டி, ரதாரூட்ட ராய்த் தமது தாயோடு திரௌபதியு மோரிரத்தில் வீற்றிருந்து செல்லச்சென்று, துருபதன் அரமனையை யடைந்தார்கள். அவர்கள் துருபதனால் உபசரிக்கப்பட்டவுடனே தம்மை இன்னரென வெளிப் படுத்தினார்கள். அதுகேட்ட மாத்திரத்திலே அரமனையிலும் அங்கரத் திலும் உண்டாயகழி பேருவகையும் கொண்டாட்டமும் சொல்லுக் கடங்குவனவல்ல. அதன்பின்னர் வீவாகத்துக்கு காள் சிச்சயிக்கப்பட்டது. ககரெங்கணும் கோடிக்கப்பட்டது. வீட்கள்தோறும் கொண்டாட்டங் தலைப்பட்டது. உரியகாளிலே வீயாசர் ஆஞ்ஜூப்படியும் குந்தியினது அநுமதிப்படியும் திரௌபதி ஐவர்க்கும் மனைவியாக்கப் பட்டாள்.

இவ்வாறே வீடின்றி நாடின்றி இனமின்றி கனமின்றி வனமொன்றி சின்ற பாண்டவர்க்குப், பாஞ்சாலனுற் பஸ்டவலியும் துளை வலியும், கிருஷ்ணனுல் மந்திரவலியும் ஞானவலியும் பெருகுங் காலம் வந்து பொருங்கியது.

உ. இணக்கச் சூழ்ச்சி.

பாண்டவர்கள் ஏரியூட்டுக்குத் தப்பியதும், வில்லாளைத்து வெற்றி பெற்றதும், வீவாகத்தோடு பெருஞ்சிறப்படைக்கத்தும் துரியோ

தனன் சொலிக்கு மின்னெண் எட்டின. அவன் கோபத்தாலும் துக்கத்தாலும் விழுங்கப்பட்டவனும்ப்பொருமையென் ஜம்பெருங்காட்டிடைப்புக் கொளித்தானுயினும், பாண்டவர்க்கு யிகப்பயக்குள்ளும் புண்ணுயினுன். பாண்டவர்கள் மாண்டார்தலெனக் கொண்டு அச்சந்திர்க்கிருந்த அவன் மனத்திலே இப்போதுண்டாய வச்சம் ஆயிரமடக்காயிற்று. துக்கமென்னும் பெருங்கடவிலே அச்சமென்னுஞ் சறவின் வாழ்ப்பட்டுக் கலங்குக் குரியோதனையெடுக்கடிதேற்றுக் தேர்ச்சித்துணைவரானார், அவன் தம்பியாகிய துச்சாசனனும், தோழனுகிய கரணனும், மாதுல ஞாகிய சகுனியுமேயாவர். துச்சாசனனு முன் பின் யோசிக்கு மியல் பிலா முழுமகன். கரணனே சாவினும் வாழ்வினும் பிரியேணன் ரூணை புகுங்கவன். சகுனியோ வாஞ்சமே வடிவாயிலேனுன். இம்மூவரும் துரியோதனனுக்குச் சூழ்சிசித்துணைவராய், மகன் எண்ணத்துக்கெல்லா மிகைகின்ற திருத்தாவத்திரைன் வசப்படுத்திக்கொள்ளுமாறும், அவனால் பாண்டவர்களையும் துருபத்தையும் பிரிக்குமாறும், அவனை ஏவினர். பாண்டவர்க்குச் துருபத்தைலுண்டாகிய பலததையும், கிருஷ்ணன் சொற்படி டெக்கின்றவர்களாதவின் யாதவ வீரரெல்லோரும் உத்தம ராகிய பாண்டவர்க்கே சகாயாயிருப்பார்களென்றதையுந் துரியோதனன் கண்றுக் வுணர்ந்தான் அதனால் பாண்டவர்க்கும் துருபத்துக்கு மின்டையே பகையை யுண்டாக்கிவிடுதலே தனக்குதான் நூல்கூடியிருந்தான்

இப்படியிருக்கவறில் பாண்டவர்கள் அக்கினியில் மாளாமல் கேமாரோக்கியராயிருத்தலைப் பிறர்க்கு வெளியிடாதிருந்தவனுகிய விதுரன், அவர் துருபதன் சபையில் அடைக்க வெற்றியைக் கேட்டுப் பேரானாக்குமிருந்தான். அஃதுணர்ந்த மாதத்திரத்தே அவன், திருத்தராவத்திரன்பாற் சென்ற அதனைச் சொன்னான். திருத்தராவத்திரன் இப்போது முக்கிய திருத்தராவத்திரன்ல்லன். அவன் தன் மைந்தலும் குழாமும் கூறிய சக்கரரயால் சகசமன முடையனுயினுன். அதனால் நன்னெறி யெல்லாம் அவன் சொலியிலேருவாயின. அவன் தன்மைந்தரது அபிவிருத்தியையும் அவர்க்குபகாரியாயிருத்தலையுமே நாடினான். மைந்தன் மேற்கொண்ட அன்பு மர்க்கற நிதிகளையெல்லாம் மனத்தன. விதுரன் சொல்லும் கண்மங்கிரமெல்லாம் அவனுக்கு வேம்பாயின. வாஞ்சமனத்தினையுடையோர் புறக்கே இனியராய்த் தோற்றுதல் இயல்பாதவின் அவன் விதுரன்சொற்களை அங்கிகாரித்தான் போன்று நடிப்பவனுயினுன். அவன் பாண்டவர்கள் கேமாரோக்கியராயிருக்கின்றன ரென்றும், அவர் திரேபதியைச் சுயம்வரத்திற் பெற்றனரென்றும் விதுரன்வாய்க் கேட்டபோது பெருமகிழ் கொண்டாள்போல் நடித்தான். அவன் தனியிருக்கும்போது தனதுகளைக்கு அரசரிமை கிடைக்க

தத்தக்க பக்குவாகக்களெல்லாம் சிஹதங்களையென்று பெருமூச்செறி வானுயினேன்.

திருத்ராஷ்டிரன் இம்மன்றிலையோடு மிருக்கையிலே, யிக்க புண் பட்ட மனத்தின்னூய்த் துரியோதநன் அவன்பாற்சென்று தன்குறை யையெடுத்துராத்தழுதான். அவன் நெடுஞ்சேரமாகச் செய்தவின்னைப் பழும் அவ்வின்னைப்பத்தின் து பரிதாப வாக்கு வன்மையும் திருத்ராஷ்டிரன் மனத்தை மூன்னை விழும் மிகவுக்கியது. அதனால் இருவரும் ஒருமன்ப்பட்டவராய்ப் பாண்டவரையும் தருபதனையும் எவ்வகை விழும் பிரித்துவிவேதே எற்றவுபாயமாமெனத் துண்ட்தார்கள். ஆயி னும் அதனைச் சாதித்தவெங்களமென்பது திருத்ராஷ்டிரனுக்குப் புலப் படவில்லை. விதுரன் முதலியோரது என்னத்துக்கு மாருகத்தனது அரசு செல்லாதென்பதும், அவர்க்கிணைய டடத்தலாலேயே தனதரசு செல்லுகின்றதென்பதும், அவர் சாதுரிய விவேகமும் பலமுமே தன் னரசுக் காதாரமென்பதும். திருத்ராஷ்டிரன் மனத்தினின்று கீங்கின வல்ல. அவன் அவருடைய கருத்துக்கெல்லா மினாக்கி கடக்கப் படி னும் உதிள்டிரனது உரிமையினையே அவர் எதேது காட்டுவரென்பது முட்கொண்டான்.

இவ்வண்ணம் திருத்ராஷ்டிரன் ஒரு தலைத்துணிபுமின்றி யிருந்தானேனும், தன்மைந்தன் கருத்தை முடித்தந்து விதுரன் முதலி யோரை யசாவாது துணியலாகாதென நிச்சயித்தான். அதனைத் தன்மைந்தனுக்குஞ் சொல்லி அவனை ஆற்றினேன். இரண்டொருநாட், சென்றபின்னர்த் திருத்ராஷ்டிரன் தனது மந்திரத்தலைவரைத் தன் சமூகத்துக்கு வரவைழுத்தான், இதற்குமுன்னர் ஒருபோதும் எப்பெருங்கருமத்தின் பொருட்டும் இப்பெருங்கைபை கூட்டப்பட்ட தில்லை. அசைபையிலே குழ்ச்சிக்கெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட விவகையும், அசையாவரசரிமையையும் இசையாப் பேராசையையு மினாக்கஞ் செய்தலாம். அஃதாவது துவ்ட சிக்கிரக கோபத்தை யொழிலித்துத் தரும் கெறியுடையோரைப் பொருமையும்பழிபாவங்களு முருவெடுத்து வந்தாலோத்த தீயவ ரோடினாக்குதலாம். இக்கருமோ ஒருசிறிதும் பயன்படாததாம். அது இருளையும் ஒளியையும் ஒருங்கே கூட்டுமாறு முயல்வது போன்றதாம். இவ்வாறாத்தியமாகிய இப்பெருங்கருமத் தினை மேற்கொண்ட மக்கிரசைபையினது பெருமையும் சாதுரியமோ எடுத்துரைக்கவடங்கா வியல்பினவாம்.

22. மந்திரசபை.

அச்சபையிலொருவராகிய வீஷ்மாசாரியரே, கலங்காவறுதியும், பயங்கரமான சந்தியவீரத்தும் முடையவர். அவர் வயசாலும் முதியவர், அவர் தமதாயுட்காலத்திலே மூன்று சந்ததி அரசுபுரியக்கணாடவர். அம்மூன்று சந்ததி காலத்திலும் தம்வில்லாண்மையையும் போராள்ள மையையும் காட்டிப் பெயர்ப்படைத்தவர். அவர் தமது கெளமார பரு வத்திற்குனே தமது தங்கையினத்தீட்டிட்டத்தை நிறைவேற்றுமாறு விவாகஞ் செய்வதில்லையென்றும், தமது தங்கையார் மனமுடித்த கண்ணிகைவயிற்றிற் பிறக்கும் புத்திரர்க்கே அரசுக் கிடைப்பதாக வென்றும் வாக்குத் தத்தஞ்செய்து அவ் விரதத்தினைத் தவருமந் காப் பகர். அன்று முதலாக அவர் பராக்கிரமத்திற் கோருறைவிடமாயின வர்; அவர் யெளவனப் பாருவத்திற் செய்த கடிய போராண்மையினை யும் வெற்றிவலிமையினையும் கண்டு கேட்டுணர்த்த ப்ரகையரசர் நெஞ்சிலே அவ்வாண்மைகள் இன்றில் விருத்தாப்பிய தகையிலும் நின்று பேரச்சத்தை விளைப்பனவாயின. அதனால் அவர் கீர்த்தி என்றும் வாடாப் பக்கமையினையுடையதாயிற்று. அவர் பராக்கிரமம் தளர்வில்ல தாயிற்று. அவர் பெயர் பகையரசரைப் படையெடாவகை அடக்குவ தாயிற்று. இங்னுமெல்லா மிருங்கும் அவர் துரியோதனானும் அவன் குழாத்தினரும் செய்து வருகின்ற தூர்க் கிருத்தியங்களைக், கொடிய யுத்தமொன்று மூளப்போகின்றதே யென்றும், சந்திர் வழிசத்துக் கபகீர்த்தி வந்ததே யென்றும் சிந்தாகுலங்களைடு மனமயங்கினார். ஆயினும் அவர் வாக்கும் பாகிலிகன்வாக்கும் மக்திரசபையிலே வலிமை யுடையனவாயிருக்கன. பாகிலிகன் வீஷ்மாசாரியருக்குச் சிற்றப்பன். அவன் அவர் சொல்வனை ந்றை யெல்லாம் ஆதரித்து நீதியை நிலை நாட்டுபவன். இவர் இருவர்க்கும் அடித்த படியிலுள்ளவன் விதுரன். அவனும் தருமததையே ஆதரித்து நிற்பவனென்பது முன்னும் பல முறை கூறப்பட்டது. அவன் யுத்தத்திலே சிறிதும் விருப்பமில்லா தனன். ஆதுபற்றி அவன் ஒருகாலத்தும் போர்க்களம் புகுந்திலன். அவனுக்கு விருப்பமாகியவிடம் மக்திரசபையே. அச்சபையிலும் அமைச்சுக் கொடும் தனக்கிணையில்லாத வலிமையுடையவன். அமைச்சுக் கொடும் சமுத்திரத்திலே செல்பவனுக்கையே விதுரனுக்கு நீதியே துருவங்கூத்திரம்; சந்தியமே உடுக்கருவியாம். அவன் சொல் லும் உபாயமெல்லாம் பகுபாதமில்லாதனவேயாம். அவன் சபையிலைமுங்கு பேசும்போதெல்லாம், சபை மகிழிலும் இகழிலும் பொருட் படுத்தாமல், தனது இருஷய கமலத்திலே வீற்றிருக்கும் பரம்பொரு ஸினது மௌசெசாலியையே பொருட்படுத்தி அரசுக்கும் சந்திரவழி

சுத்துக்குருபிய தருமமுறைக்குப் பங்கம்வராமற் சருமங்களையெடுத்து வாதிப்பவன். அவனும் வீஷ்மரைப் போலவே சந்திர வழிசத்திலுண் டாகப்போகும் பெருங் கேட்டைக் குறித்துச் சிந்தாகுலங் கொள்பவா ஞானின். அவனுடைய கொள்கைகளெல்லாம் திருத்தாவத்திற்கான் கருத்துக்கு மாறுபட்டனவேயாயினும், அவன் மதியுரை மந்திரசபை யிலே அங்கீரிக்கப்பட்டிட வருவதாயிற்று. இம்மூவாருமே உண்மையளவில் இவ்விராச்சிப் பாரத்தைப் பரிக்குக் தூண்களாவர்.* இம்மூவாருமே இராஜுகும்பத்துக்கு வரத்தைக் கால பலன்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து கணிப்பவரும், பழுதுருவங்க அதனைக்காட்பவாருமாயினர். இம்மூவாரோடும் துரோண கிருப அசுவத்தாமர்களும் சிறிதுகாலம் மந்திரசபையிலே பெரும்பாலுமொத்து நடப்பாராயினர். பின்னைய மூவர் வாக்குப்பலமுங் கூடியே வீஷ்ம விதுரர்களுடைய கருத்தெல்லாம் மிக்க வலிமைபெறுவனவாயின வென்னவேண்டும்.

இவ்வியல்பின் தாகிய சபையிலே துரியோதனனும் அவன் துணை வாரும் பகுந்தனர். அவர்கள் புகுந்திருக்கும் சமயத்தையும் கருத்தையுங் கண்டு மந்திரத்தலைவரெல்லாம் தாமினித் தாக்கின்னியம்பற்றிக் கூசா மலுள்ளதை யுள்ளபடி யெடுத்துரைக்கத் துணிந்தனர், வீஷ்மாசாரி யரே வாதத்தைத் தொடங்கினர். அவர் திருத்தாவத்திரனை கோக்கி, “நீ அந்தக்குறியினமை பற்றியன்றே உனக்குரிய அரசரினமை உந்தம்பி பாண்டுவுக்காயிற்று; அது பற்றியே பாண்டு அரசனுயினேன். அவன் இரங்தபின்னர் அவன் மைந்தன் உதிஷ்டிரனுக்கு அவ்வரசரியதாயிற் றன்றே. உதிஷ்டிரன் சிறுவனுரிந்துமையினாலன்றே நீ அவ்வரசை அவனுக்கு வயசு வருங்காறும் நடாத்தப் புகுந்தனை; இவ் வந்மை களாலும் நீயும் உண்மைந்தரும் அரசக்குரினமை யொருசிறிது முடையீ ரல்லீர். ஆயினும் உனக்கோராற்ப வாய்ப்புளது. அஃதாவது அஸ்தி அபுரத்துப் பெரியோர்கள் ஒருபோது வேண்டுவரேல் உதிஷ்டிரன் உயிர்ப்பழிக்கஞ்சி இராச்சியத்திற் பாதியைக் கொடுக்க உடன்படுவான். அஃதன்றி உனக்கு யாதோருரிமையுமில்லை. ஆதலாற் காலங்தாழ்க்காது அவ்வழியை நாடக்கடவை” என்றார். அதுகேட்டது துரோண கிருப அசுவத்தாமர்களும் அக்கருத்தையே வலியுறுத்திப் பேசினர். அதன் பின்னர் விதுரனெழுந்து வீஷ்மர் பேசியதை ஆதரித்துரைத்தது மன்றி, “இதுகாறும் பாண்டவர்க்கு நீயும் சின்மைந்தரும் செய்ததெல்லாம் வஞ்சமும் பழியமோமன்றும், பாண்டவரது அரசரினமை முழுதையுமே அபகரிக்கத் துணைநாடுகின்றனை யென்றும், பாண்டவரது பொருளையே யுண்டுகொண்டு அவர்க்கே தீங்கு வீளைக்கின்றனை யென்றும், உங்கேமத்தை நீாடுகின்றனையாயின் அவரையும் உங்புத்திரரையுஞ் சமமாக வெண்ணாலும் வேண்டு” மென்றும் கூறினான்.

உங்: துரியோதனன் செருக்கு.

இம்மங்கிர வுரைகளினுலே துரியோதனன் பேராசை தணிந்திலது. அவன் 'தனது புசுபலத்தையே மிகப்பெரிதாக மதித்து மிகவகங்களித் தான். வீமனிலும் தான் வலிமையிற் சிறந்தான் ஸ்லனேனும் அவனுக் குத்தான் சமானனே யெனத் துணிந்தான். தனது தோழினுகிய சர்னன் ஆர்ச்சுனனுக்குச் சிறந்த இனையாவானெனத் துணிந்தான். மற்றைய பாண்டவர் மூவரும் முப்பத்துமூன்று மடங்கினராகிய தனது தம்பியருக்கிடாக்குரென நிச்சயித்தான். இவ்வாடே பாண்டவர்கள் தன்னையுக் தனது தம்பியரையும் வெல்லும் பக்குவாஞ் சிறிதுமில்லாத வரேயாவரெனத் தன்மனத்திற் கொண்டான். இன்னும் தன்புக்கத் திலே துரோண கிருப அசுவத்தாமாக்களையுஞ் சேர்க்கின் அவர்க்கிடா வார் பாண்டவர் பக்கத்திலே எவருமிலரென மதித்தான். எங்கிலை யிலே நின்று இத் துரோனுதியர் நியாய வாதம் புரிகினும் போர்வருங் காலத்திலே தன் பக்கத்தையன்றி வேறு நோக்கரென்பதும் துணிந்தான். ஆயினும் பாண்டவர் பக்கத்திற்குத் துணையாகத் துருபதன் வருவானென்பதும் அவன் மனத்தை விட்டகன் நதில் இல் அங்கனம் துருபதன்றுன் வரிலும் தன்பக்கத்துப் பலம் அனப்பரிதாய் விஞ்சி நிற்குமெனக் கண்டான். இவ்வகைத் துணி வினாலே துரியோதனன் அன்று அம்மகாமங்கிர சபையில் நிகழ்த்தப்பட்ட சமாதான போதன் களை யொருசிறிதும் பொருட்டுத்தாமல் உடன்பாடின்றியே கின்றனன்.

இங்கியாயக்கள் ஒருபக்கமிருக்க, பாண்டவர்கள் தம்முள்ளே தமது ஏகமனையாள் காரணமாகப் பெருப்பகைமூள் டொருவரைபொருவர் வெறுத்துப் போராடிப் பிரிந்துவிவார்க்களென்பதோ பெண்ண மும் நம்பிக்கையும் துரியோதனன் மனததிலே முளைகொண்டு வளர்க்காலாயின. அக்கருத்து நிறைவேற்றங்குச் சிறிதுகாலம் போதல்வேண்டுமென்றும், அப்பிரிவு வருங்காலத்திலே துருபதனும் தன்மகள் பொருட்டிப் பாண்டவர்களை வெறுப்பனென்றும் துரியோதனன் மனோத மேறினுன். அப்பகை விளையுமாறு கிறிதுகாலத்தை உபாயமாகக் கழித்தல் வேண்டுமென்றும் அதற்கிடையில் ஆப்பகையைத் துண்டு வித்தல் வேண்டுமென்றான் சிக்தித்தான். கிருஷ்ணன் பாண்டவர்க்குறுதித் துணையுள்ளன் என்பதைச் துரியோதனன் எட்டிமாண்மூலம் பொருட்டுத்தினுன்லன். கிருஷ்ணன் தழையன் பலராமன் தன் பக்கத்தில் அத்துணை யன்புபாராட்டுவாஞ்சலின் அவனுல் கிருஷ்ண னும் யாதவர்களும் ஒருபக்கமூஞ் சாராமல் நிர்ப்பரென்பதும் அவன் நன்றாக நிச்சயித்தான்.

அதன்பின்னர்க் கரணன் எழுந்து பாண்டவர்க்குத் துணையாக வள்ளுவன் துருபத்தென்றாலும் யாதவின், காம் இப்போதுதானே பாஞ்சாலங்காட்டிற் படையேற்றுவேமாயின் அவர்களை எளிதிலே வென்று அவர்கள் வலிமையைச் சிதைத்துவிடலாமென்று தீர்க்கா வோசனையின்றிக் கூறினான். கரணனே புதிதாக வேத்தலை புகுந்த அநுபவமில்லா விளக்காளையாதலாலும், தனது விவேகத்தையும் ஆண் மையையும் பெரிது பாராட்டுவதற்காலும், துரியோற்றனன் போககுக் கெல்லாம் முன்செல்ப்பவானுதலாலும், அவன் உரைத்தலைகள் துரியோ தனன் மனத்துக்கு உவப்பாயின. இப்படியாக மந்திரசபையிலெழுந்த வாதங்கள் கொடியவும் நெடியவுமாகச் சாமபேத கானதன்டாமாகிய நால்வாக்குயிபாயங்களும் நாடி யாராயப்பட்டன.

உச, பாண்டவர் பாதியரசுகொள்ளல்.

இவற்றை யெல்லாங் கேட்டிருந்த திருக்காஷ்டிரன், தன்மகளும் கரணனும் கூறிய எண்ணங்களே தகுதியுடையனவாகுமென்று மனத் தில் நிச்சயித்தான். நிச்சயித்தவழி துணைச்சற்குக் கிருஷ்ணன் பாண்டவர் பகுத்திலிருத்தலினாலே அச்சமுடையனுகி மந்திரத்தலைவரைச் சார்ந்து பேசுவானுயினான். திருக்காஷ்டிரன் அமமங்கிரத் தலைவரை கோக்கி உமது எண்ணப்படி இராசசியக்குதைப் பங்கிட்டுப் பாண்டவர்கள் பங்கை அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கடவீர்களென்றுன். அவ்வரை மனம் வாக்கு இரண்டும் பொருந்திக் கூறப்பட்டதன்று அவன் தனகும் தன்மைதலுக்குஞ் சமயம் வாய்ப்புழிப் பாண்டவரை வென்று அவர்பாகத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளுத கருத்துடையனுக்கோ அதனைக் கூறினான்.

இச்சமாதானக் கருத்தைப் பாண்டவர்க்குணர்க்கதுமாறு வேளாடிக் கொள்ளப்பட்டவன் விதுரன். அவன் உடனே பாஞ்சாலக்குதுக்கேக்கிக் தான் சென்ற கருமத்தைப் பாண்டவர்க்குணர்த்தினான். அங்கே பாண்டவரோடிருந்த கிருஷ்ணன் துருபகன் முதலியோரல்லாம் பாதிப் பங்கு கொள்வது தீதியின் பாலதன்றுமினும், கொடிய யுதத்தையும் உலகத்துக்கு வரத்தக்க தீங்கையுஞ் சீர்தாக்கி உஞ்சியே அதுகருணையின்பாலதாமெனக்கொண்டு சமாதானத்துக் குடன்பட்டாகள். அது கேட்ட பாண்டவர்கள் தாம் துரியோதனாலும் அடைங்த துண்பங்களையும் வஞ்சகங்களையும் மறந்தவாகளாயும் கூவித்தவர்களாயும் விளக்கித் துருபதன்பால் விடைகொண்டு விதுரனுடு புறப்பட்டு அஸ்தினுபுரத்தை யண்டக்கார்த்தன்.

பாண்டவர்கள் அஸ்தினுபுரத்தை யடைந்தார்களென்பது கேட்டு அங்கரமாக்கள் எல்லையில்லாத ஆங்கடக்கடலில் மூழ்கினார்கள். எல்லோருக் திரள்திரளாக எதிர்சென்று பாண்டவர்களை உபசரித்தார்கள். அதனால் பாண்டவர்கள் அங்கரத்தை நீங்கியிருந்தமைபற்றி அங்கரத் துமாந்தர்களால் மறக்கப்பட்டில்லென்பதும் வெளிப்படையாயிற்று. நகரமெல்லாம் ஆங்கடக்கோட்டான் செய்யப் பாண்டவர்கள் அரமணையை யடைந்து திருதாவத்திரணையும் பெரியோர்களையும் வீழ்ந்து கமஸ் கரித்தார்கள். திருதாவத்திரலூம் எனைய முதியோரும் பாண்டவர்களை ஓழுந்தித்தழுவிக் கொண்டாடியபின்னர் இராச்சியத்தைப் பாகம் பண்ணி ஒருபாகத்தைக் கொடுத்தார்கள். அஸ்தினுபாமென்னும் புராதன நகரத்தைத் திருதாவத்திரன் தனக்காக்கிக்கொண்டான்.

உநி. இந்திரப்பிரஸ்தநகரம்.

அதனால் பாண்டவர்கள் தமது பாகத்துக்கு ராஜ்தாஸியாக இங்கிருப்பிரஸ்த மென்னுவிமாரு கரத்தை ரிருமிக்க வேண்டியவரானார்கள். அங்கராம் கிருஷ்ணன் எவ்வள்ளும் விசுவாகர்மாவென்னுங் தெய்வ கம்மியனால் அமைக்கப்பட்டது. அது பாண்டவர்களுக்கு எவ்வகையிலும் தகுதியான மதைகரங்கரம். அது யமுனைக்கரையின் கங்ஙை தாதவின் மிக்க விசேஷமுடையதாயிற்று.

[கைச்
வளமவறுபொருள்களாகவில்லை வென்னுமாறுமைத் தவான்களுள்பதியைத்
சமைவறவிரித்துப்புக்குத்தாக்கர்க்குன்னிச் சுதர்முகக்கவலூமெய்தளரு
ஷ்மர்களானவிலமுடியுமோமுடியாதாயினும்வல்லவாங்கில்வாம்.]

அதுபகையரசர் கனவிலுஞ் சிந்தைசெய்தற் கரிதாய்ப் பல்வகைப் பொரிகளும் யந்திரங்களும் யுத்தோப காணங்களும் அமையப்பெற்றது. அது மிகவாழ்ந்து யார்க்குஞ் தாண்டிதற்கரியதாகிப அகழியை யுடையது. அது பகலும் இரவும் முறையே கண்விழித்துக் காக்குங் காவற்படையினைப்போன்ற தாமரையும் குழுதமுழுடையது. அங்கரத்தைச் சூழ்ந்து சிடக்குஞ் சோலைகள், மல்லிங்க மூல்லை சம்பக முதலை மலர்களால் நிறைந்து பரிமளங் கால்வன். அங்கரத்திலே யமுனைக்கரையிலுள்ள மாளிகைகளெல்லாம் இங்கிரனிருக்கையாகிய அமராவதிவரையு முயர்ந்து கீழே யமுனைசிரிலே தோன்றஞ்சு சாயையால் பாதலம் வரையும் வேறுன்றினேபோல் விளக்குவன். இடையிடையே

யோங்கிப் பனைத்துப் பரந்து குளிர் நிழலைத் தருவனவாகிய விருக்கங்களால் வெயிலும் அங்கருக்குச் சந்திரினக்யாயிற்று. கால்வகை வருணத்து உத்தமர்களுக்கெல்லாம் அது பலவங்கயாலும் கண்களை கும்பதியாயிற்று. சுருக்கிக் கூறுமிடத்து, அங்கரம், பள்ளாந்திரலும் பெருங் கீர்த்தியும் பேரூழகும் வாய்க்கதாய் மற்றைய கரங்களையெல்லாம் மங்குவித்துயர்க்கு, ஒப்புயர்வில்லா அரசாறும் பிரசைகளாலுஞ் சிறந்து விளக்குவதாயிற்று.

உசூ பாண்டவர் அரசியல்.

இப்படியினையற்று விளக்குவதாகிய கரத்திலே பாண்டவர்களும் நீதிக்கோருறைவிடமாக வீற்றிருந்து ராஜாதிராஜரெல்லாம் போற்றி அடிபணீயத்தக்கவாறு செங்கோலோச்சுவாராயினார்கள். அங்கே தெளியியரென்னும் புரோகிதரும் பாண்டவரோடிருந்து அவர்க்கு நீதிமார்க்கங்களை யெதித்துப்பேசும் பண்ணிவருவர். வியாசரும் இடையிடையே சென்று அவர்க்கு டீவண்டுவதைக் கற்பித்துப்போவர்.

நீவிரும்விதியால்வேட்டேயேமுண்டேனுமன்ற
வோவியமனையாடன் னையோரெராங்கெடாருவராக
மேவினர்புரியுமங்ஙன் மேவுங்களேனையேரிக்
காவியங்கண்ணீருளைக்கண்ணுறல்கடனதன்றே.

எண்ணுறுதக்காணிலோராறிருதும் வேடமாறிப்
புண்ணியப்புனல்களாடப்போவதேயுறுதியென்று
வண்ணாவிற்றிறலினார்க்குவாய்மலர்ந்தருளிமீண்டு
பண்ணுடைக்கீதாதபண்டிதன் விசம்பிற்போனுன்.

நாரதரும் அவர்க்கு வெளிப்பட்டு இவ்வாறு கூறினார். வியாசரும் நாரதரும் கூறிய அதுமதிப்படியே திரெளபதியும் வருஷத்துக்கொரு வர்க்காகப் பாண்டவரைவர்க்கும் இல்லற மீனாவியானால். அதுகாரணமாகப் பாண்டவர்கள் அவளிருக்கும் அங்கப்புறத்தைத் தம்முள் அல்லவருடத்துக்குரியவரன்றி மற்றவா எட்டியும் பார்ப்பதில்லையென்று விரதமேற்கொண்டு அதனைக் கிரமமாகக் காத்துவங்கார்கள். அதுதவறி ஒருவர் அபுத்தி பூர்வமாகக் காணகேர்க்கால் ராஜதானியை விடுத்துச் சிலாள் தீர்த்தயாத்திரை செய்தல்வேண்டுமென்னு முஹதி பூண்டார்கள். இவ்வாறு தம்மையும் தம்பிரசைகளையுங் காத் தொழுகுபகர்களாகிய பாண்டவர்களது கீர்த்தியும் அறமுறையும் திசாமுகமென்கும் பரக்கன்.

ஒருநாள், சூரியன் மேற்றிசைக்கடல்வாய் மூழ்கியபின்னர் அங்கரத் தகழியினின்றும் அதனைச் சூழ்கிடக்கத் கோலையினின்றும் எழா ஸின்ற நறுமணங்களை வாரிக்கொண்டுவாங்கள்கூடியதென்றலைச் சுகிப்பான் வீதியிற் புகுந்தவேறுர் அரசினர்க்காலை சிறிதுதாரஞ்சு செல்லாமுன்னே, “ஐயையோ! கள்வன்! கள்வன் கவர்ந்தோடுகின்றுன்!” என்னுமோரவலவொலிகேட்டுத் தன்வசமின்றிமின்னெனவோடினதிர்ப்பட்ட வேரரறையினுட் புகுந்து வில்லொன்றை யெடுத்துக்கொண்டு மீண்டு கள்வனைத் தொடர்ந்து பற்றி, அவன் கவர்ந்து சென்ற பொருளை மீட்டு உரியவாலுகிய அந்தணங்கைக் கொடுத்தேகினுன். அந்தணன் அவ்வுதவி புரிக்கவனை யாரென்றநியானுயினும் பன்முறை வாழ்த்தி மனங்குளிர்க்கான்.

உட. அர்ச்சனன் தீர்த்தயாத்திரை.

இஒசையலெல்லாம் நூரிலைமப்பொழுதினுணிகழுந்தன. இவ்வுதவி புரிக்கவன் அர்ச்சனன். அவன் உலாப்போய் மீண்டபோது முன்பு தான் வில்லுக்காக விரைக்கோடுதிப்புகுந்த மாளிகை உதிவிட்டிரனும் கிரெளபதியுமிருந்த கிருகமென்றநித்தான். அவன், அந்தோ! யாது செய்தேன்! விரதம் பங்கப்பட்டதேயென்ற மனம்பறைத்ததான். உடனே உதிவிட்டிரனையடைந்து கான் அபுத்தி பூர்வகமாக வியற்றிய பாவததுக்குப் பிராயசசித்தமாகத் தீர்த்தயாத்திரை போக விடை தருதல் வேண்டுமென்ப்பனிக்தான். உதிவிட்டிரன் அர்ச்சனனை கோக்கி, உண்மையை நோக்குமிடத்து அவ்விரதம் பங்கப்படவில்லை, நீபோதல் ஆவசியகமன்று, எனப்பலசொல்லி அவனைத் தடுத்தான். அவன் செவிக்கு அவையேறுவாயின. அவன் அப்பிராயசசித்தம் தப்பாமற் செய்தலே வேண்டுமென்று வாதித்தான். அதுகண்டு உதிவிட்டிரன் விடை கொடுத்து, அவனைக் கல்வியாற்கிறந்த அந்தணர் பலரோடுனுப்பினுன். அவ்வாறே அர்ச்சனன் தீர்த்தயாத்திரை மேற் கென்றுன். சென்ற போது தான் முன்னர்ப் பன்முறையும் பலரும் பாராட்டி வியக்கு கூறக்கேட்ட கட்டுழகெல்லாக் திரண்டுருவெடுத்த சுபத்திரையைத் துவாரகையிற் கண்டு மணம்புரிதல் வேண்டுமெனக் கொண்ட பேரவா அவன் மனத்திலே அடிப்படையிற் கிடந்தது.

அர்ச்சனன் பலதலங்களையும், புண்ணீரியநதி பலவற்றையும் தரி சித்தாடிப் பல ராச்சியங்களையுக் கடந்து ஈற்றில் சுபத்திரைமேல் கூவத்த கழிபெருங்காதலாற் பிடர்பிடித்துந்தப்பட்டவானுயித் துவார

கையை யடைக்கான். சுபத்திரை கிருஷ்ணன் தங்கை. தன்கருத்துக் குக் கிருஷ்ணன் சகாயம் புரிவென்பது அரசுகளன் நன்றாகத் தேர்ந்து கொண்டவனுயிலும், கிருஷ்ணன் தகையஞ்சிய பலராமன் துரியோதனன்மேற் பற்றுஸ்தயஞ்சீவின், அவன் தன்கருத்துக் குடன்படா வென்பதும் அவன் அரியாததன்று. அரசுகளன் நகர்ப்புறத்தே வங்கிருஷ்தமை யுணாங்க கிருஷ்ணன் அவனைப்போய்ப் பிறர்க்குப் புலஞ்சாவண்ணம் கண்டு கொண்டாடி வருன். அரசுகளன் வங்கருத்தை அவன்பால் விளவிழுனர்து கிருஷ்ணன் அவனுக்கோருபாயனு கற் பித்தான் அஃதாவது, பலராமன் துறவிகளிடத்தே மிக்கபக்தியும் பேரபிமானமு முன்றென்றும், துறவிகளைத் தனதறமளைக்குள்ளே யழூத்து விருங்கருத்தும் சிறந்துகிறித றணக்கினையில்லாதவென்றும், அதனால் அரசுகளன் துறவிவேடம்பூண்டால் அரமணைக்குள்ளே இடம்பெறுதல் எனிதென்றும் கிருஷ்ணன் கூறி அகண்றுன். அரசுகளன் அவன்பாயத்தை மன்பூரிப்போடக்கீசித்து அவனாறு துறவிவேடங்கிரித்து அடுத்தாளுத்தயகாலத்திலே கொப்புறத்திலே பரமசங்கியாகிபோல விளங்கினான். அவனுக்கு வெயிலும் மழையும் வேற்றுமையில்லாதனாயின. அவன் பசி தாகம் மலஜலோபாநாதமை அறியாதான் போன்றுன். அவனையும் அவன் தவப்பொலிவையும் கண்டோர்கள் நகரெங்குஞ் சென்றறிவித்தார்கள். அசுசெய்தி பலராமன் செலவிலுமேறிற்று.

உ. அருசுகளன் பலராமன் அரமணைக்குச் சென்றது.

அதுகேட்டமாத்திரத்தே பலராமன் அவரைத்தனது அரமணைக்கழூத்துபரிக்குமாறு அவர்பாற சென்றான். அரசுகளன் மெய்தது நுறவுடையான்போன்று அரசைனமதியாமல் முடியகண்ணைத்திறவாது யோகத்திலிருப்பதாக நடத்தான். அரசன் மன்முறை அவன் பாதங்களில் வீழிந்து சிலகாலங் தனதறண்மளையிலெழுந்தருளி விருந்து விருங்தருந்தித் தன்னையும் எனையாதவரையும் ஆசிர்வதித்துப்போகவேண்டுமென்று அவனையிரந்தான். அரசுகளன் பன்முறை மறுப்பான்பேர்ஸாதித் தீற்றிலுடன்பட்டுப் பலராமனுடன்போய் அரமணைக்குள்ளே ஓரகண்ற மரநிழலைத் தனக்குறைவிடமாக்கிக் கொண்டங்கு பரமயோகிபோல் வீற்றிருந்தான். துறவிகளுக்குக் குற்றேவல்லஷ்ண டொமுகுமாறும் அவ்வழியே அருள் பெறுமாறும் தன்னியரை விடு

வது தருமினரி குன்றுத் பண்ணையாள் வழக்கு. அவ்வாறே சுபத்திரை அக்கபடசங்கியாகிக்குக் குற்றேவத் பெண்ணேக்கப்பட்டாள். அர்ச்சனான் கணகளுக்கு அவள் விருந்தாயினவுடனே. அவன் தான் முன் நௌர்க் கேள்வியுற்றுக் காதல்கூர்ந்த அழகெல்லாம், அவள் அழகிலொரு கூரேயன்றி முற்றுமன்றென வெண்ணீப் பிரயித்துச் சிறிதுமேற்கூர்ம் பிரதிமைபோலிருந்தான். பின்னர்த்தெளிந்து பேராங்கந்தத்திலமுங் தினான். அவன் தன்னுள்ளத்திடை யெழுங்கத் காதல் பெருகிப் பெருங் கடலாக அதனேத் தன் வேடமென்னுங்கரையால் மடக்கினான். நாளுஞ்சில் அவன் மனத்திற்கு யுகம்போற் கழிந்தன. அவன் தன் கபட மார்க்கம் சுபத்திரைக்குச் சிறிதும் புலனுகாமல் ஏற்றகாலம் வருங் காறும் காத்தடக்கியொழுகுவானுயினான். சுபத்திரையும் அவன்பாற் சிறிதும் ஜூயப்பாகிகானுளாய்ச் சித்தசமாதானத்தோடும் அளவளாவத் தலைப்பட்டாள். ஒருநாள், சுபத்திரை, அர்ச்சனான் வாயிற் பாண்டவர் இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சார்ந்த செய்தியைக் கேட்டு, அர்ச்சனான் கூழ மத்தை வினிவினான். அஃது அவன் அகத்தே தழுலாய்க்கிடந்தகா மாக்கினிக்கு கநிய கெய்யேயாக, அவன் தன் வேடத்தை மறந்து சுபத்திரை ஜூயுறுமாறு தன்னை வெளியிட்டான். அதுகண்ட சுபத்திரை ஆரியப்பெண்களுக் கியல்பாயுள்ள அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப் பென்னும் நாற்குண்டத்துள் முற்பட்டதாகிய நாணத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்டவளாய் அவன்பக்கத்தை விட்டோடி மறைந்தாள். மீண்டு அவன்பக்கஞ் செல்ல அவள் மனங் குலிவதாயினும் நாணமும் அச்சமும் தடிப்பனவாயின. அதனால் அவள் அர்ச்சனான் கண்ணுக் கரியளாயினான். அதனையுணர்ந்த கிருஷ்ணன் அர்ச்சனானைப் போஜன விவசயத்தில் முட்டிருவகை காக்குமாறு தனது தேவியராகிய ருக்மிணி சத்தியபானை இருவனரையு தீவிலினான். அதடேவியரேவாலால் சுபத்திரை நாணமீதாரப் பட்டவளாகியும் மறுக்கமாட்டாதவளாய் அர்ச்சனானுக்கு அன்னமாத்திரம் படைக்கப்போவள். இப்படியாகப் பின்னரும் சிலநாள் யுகம்பலவென்னக் கழிய, விழுநாளொன்று வந்துத்து.

உ. சுபத்திரை கல்யாணம்.

அவ்வீழாவளே காணுமாறு அங்கரமுழுதும் சமீபத்துள்ள ஒரு தீராமத்தையடைந்தது. அதனால் கொருமூதும் நீர்மானுவீயம் போலாயிற்று. அசமயத்தை வாய்ப்பாகக்கொண்டு அர்ச்சனான் மனம் புணர்ந்து அவளைக்கொண்டு சோரமார்க்கமாக இந்திரப்பிரஸ்தத்தை

கோக்கி விரைந்தேகினன். இச்செயலுக்குக் கிருஷ்ணன் மாத்திரம் இரகசியத்தில் அநுகவியாயிருந்து தானுமறியாதான் போன்ற விழா வயரப்போனான். வாயில்காப்போர் கண்டனர். அர்சகன்னென் ருணர்க்கனர். தடித்துப் போர்செய்யத் துணிச்சிலர். பின்னர்ப் பல ராமனுக்கு யாதூக்கறோமென்றேக்கினர். விஷயக்கோடி அஞ்சவி செய்து செய்யும்படியுரைக்கனர். அவ்வரை பலராமன் செவித்து வரங்களுக்கு அக்கினியாயின. கண்களிலே தீப்பொறி யெழுங்கன. மந்திரத்தலைவரும் படைத்தலைவரும் சென்று கூடினர். குழ்ச்சியா தென்றனர் பலராமன் தொடர்க்குப்பற்றுமினைன்று கூறித்தானும் புறப்பட்டான். உடனே கிருஷ்ணனும் வெளிப்பட்டு அக்கபடியைப் பற்றி வருதுமென்று முன்னே கடந்தான். சிறிது சென்றபின் கிருஷ்ணன் பலராமனை கோக்கி, அண்ணு பிரமனுல் விகிக்கப்பட்ட விவாக பாக்ததைச் சிறைக்க யாவரால் ஆகும்? கடக்கேறிய கருமத்துக்குத் துக்கித்தலாற் பயணன்னை? ஆயினாம் சுபத்திராக் கேற்ற ஈரயகன் அர்சகனைனைத் தவிர வேறுயார்தானுள்ளன? ஆகவால் படைதணிவிடே ஏற்றதென்றான். அதுகேட்ட பலராமன் பகைதணாக்குது மனபகிழ்ந்து பாண்டவர்க்கு நட்போலைபோக்கிஸ் லிலதினாத்தில் விவாகமகோந்தல முங்கண்டு கொண்டாடினான்.

இவ்விவாகத்தினுலே பரண்டவர்களுக்குள்டாகிய வாலிமையோ மிகப்பெரிது. திரெளபதியினதூ விவாகத்தினுலே பாஞ்சாலன் என்னும் பேரேறும், இவ்விவாகத்தினுலே யாதவர்களும் படைத்துணைவர்களாயினார்கள். இம்முத்திரத்துப் பேராண்மைக்கும் உலகமான்று கூடினும் ஈடாகாதன்றே, இதுமுதலாகக் கிருஷ்ணனும் அர்சகனானும் பிரியா ரட்மினாய் வினேக காலக்கழிவுக்கூடிய வருவா ராயினர்கள்.

ஈடு காண்டவதகணம்.

ஒருநாள், நரபதினாம் பண்ணு மியல்பினையுடைய அரக்கர் வசிக்கும் வனமொன்று சமீபத்தேயுள்ளதென்றும், அது காண்டவமெனப்படுவதென்றும். அதனை அழித்து அரக்கரை விண்ணேன்ற்றுதல் வேண்டுமென்று மேரங்கணன் வெளிப்பட்டர்ச்சகனானுக்குத் திவ்விய மகத்துவம் பொருந்திய காண்டவமென்னும் வில்லையும், எடுக்குங்கோதுங்குறையாத ஈரம்புக்கூட்டடையும் பகைவர் பாணங்களாற் சேதுக்கப்படாததோ ரிரத்தைத்துயி மீங்கான். அவ்வாந்தணன்பாற் கிருஷ்ணனும்

ஒருசக்கரமுங் கவசமும் பெற்றன். இங்னனாக் கிடைத்த ஆயுதங்கள் அவர்தமக்கியல்பாக வள்ள புஜபலபராக்கிரமங்களுக்கு மேலும் வளி பெருக்க, இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்று, நிருவாகித்தந்தகரிய கொடுஞ் சமராடி வெற்றிமாலை புனைந்து மீண்டார்கள். அக்கொடிய யுத்தத் திலே தேவகம்மியஜைய நாணச் செய்த சிற்பசாதுரியத்தில் வல்லா வெள்ளுவனே அர்ச்சனன் அருணேஞுக்கீத்தால் உயிர் பிழைத்தான். அவன் தனக்குயிர்ப்பிழையீந்த வள்ளல் மூன்னே தோன்றி வணங்கி விண்று, தான் பெற்ற அப்பேருதவிக்குக் கைமாறு யாதாயினு மொன்ற செய்ய அநுமதி தருதல் வேண்டுமெனப் பன்றுமறை யிரந்தனன். அர்ச்சனன் அவளைக் கிருஷ்ணன்பால் விடுப்ப, கிருஷ்ணன் அவளை கோக்கி இந்திரப்பிரஸ்தத்திலே ஒருமாளிகை அமைப்பாயாகவென்று பணித் தருள, அவன் மகிழ்ந்து ஓரலங்காரமாளிகையை. அமைத்தான். அவ்வகைத் திவ்யாலங்காரமாளிகை உலகத்திலே அதற்குமூன் ஒரு காலத்தும் தோன்றியதில்லை. எதிர்காலத்தும் தோன்றுவதில்லை. அம்மாளிகை மூழுதும் மதிப்பிலடங்கா நவரத்தினக்கிருந்தானது. அது சய சிற்ப நுண்மைகளெல்லாம் அமையப்பெற்றது. மேல்விதானங் களெல்லாம் நகஷத்திரங்களையும் நாணச்செய்யும் வைராத்தினங்கள் பதித்து உயர்ந்த பசும்பொன்னிலை இழைக்கப்பட்டன. தூண்களெல்லாம் பருத்துயாங்த வச்சிரக்கம்பங்கள்போல் விளக்கின. கண் டோர் அதிசயித்து மயங்கத்தக்க பளிக்கறைகளும் பளிக்குமேடை களும் இம்மண்டபத்திலே அமைக்குதிடுத்தன. அம்மண்டபத்தின் உட்டளங்களெல்லாம் தெளித்த பளிக்கினால் இயற்றப்பட்டமையின் மூன்பயிலாத கண்களுக்கெல்லாம் தண்ணீயத்டாகம்போத் ரேண்றும் இயல்பினது. மாளிகையைச் சுழிந்துகிடந்த நங்கவனங்களெல்லாம் இடை இடையே தாமரைத்டாகங்களும் அழிய விருங்களும் விரா வப்பெற்றன. இவை மாத்திரமன்று வினேதமாயா யக்தியங்களும் பொறிகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுட் சில நாடகாடிப் பணவும், சிலவிளையாடுவனவும், சிலழுக்கொடுப்பனவும், சிலநிரைப் பணவும், சிலபங்கதறிவனவுமாக இன்னேரன்ன விசித்திரயங்கள் எண்ணில்.

மனத்தாலுங்கிருத்தகுநால்வரப்பாலுமுரம்பயிரேள்வலி யினாலு [கோடி மினத்தாலுங்கதரின் துதனதெண்ணியவெண்ணின்னுக்கேற்பவெண்ணில் தினத்தாலுங்கசெய்ந்தகரியசெழுமணிமண்டப்பீரேழ்தின்கட்செய்தான் றனத்தான்மிஞ்சியதருமன்றம்பியர்க்குத்தண்டிடங்வெண்சங்குமீயங்

[தான்.*

இங்கனாஞ் சிறந்த இம்மாளிகையை அச்சிர்பன் அமைக்க அங்கருக்கு அணியாக்கினான். முன்னே அந்தண னெனப்பட்டவன் அக்கிளிதேவன்.

ஈக. ராஜகுயயாகம்.

இவ்வாறே பாண்டவர்கள் பல்வகைப்போகங்களையும் அநபலித் துக்கொள்ளுகிறார்கள் காலக்கழி செய்து கூரார்ஸ் ஒருநாள் நாராசா அங்கே வருவாராயினர்.

எற்றினாலைசனத்திற்றவித்தனியேயுபசாரம்யானுக்கத்து மாற்றினான்வழியிலோப்புவரயன்போவிருக்கோனைமகிழ்ச்சிகூர்க்கு போத்தினான்வரயான்புரிதவம்யாதெனப்புகழ்க்கான்பொதியிர்க்கூன் காற்றினாலைரும்புகறுஞ்குகம்போத்துப்புளகரும்புகாய்த்தானே. | மற்

யான்புரிந்ததவாழுலகில்யார்புரிந்தாரவளிபரிலிசையின் வீணைத் தேன்புரிந்ததென்னமுதாலமுதுண்டோர்செவியிரதங்கெவிட்டுவிப்பாய மான்புரிந்ததிருக்கர; துமதியிருந்தகாத்தேண்மங்கைபாகன ரூண்புரிந்ததிருக்குத்துக்கிணையமகிழ்க்கிணைபாடுக்கததுவாஞ்சானி.

அவ்வரக்கணட சமூமன் இவ்வாறுபசரிக்க ஏனைய பாண்டா களுமுபசரித்து வழிபட்டார்கள். அவா அவாகளை ஆசீர்வதித்து அவர்கள் தங்கையாகிய பாண்டு எலைய இராஜாக்களையெல்லாப் பென்று சிர்ததி பெற்றதும், சிரோஷ்டாஞ்சு வீளங்கியதும் எடுத்துக் கூறித் தங்கையைப்போலப் புத்திராகிய நிங்கனும் சிரேஷ்டர்களாகவும் உலகத்தவர்களுக்கும் நூற்றுக்கணக்கும் புகல்டமாகவும் வினங்குகல் வேண்டுமென்றும் உபதேசித்தார். அவ்வுபதேசத்தைச் சிரேமோர்கொணட உதிக்கிடிரன் தம்பியரோடு சூழ்சிடேய்து ராஜகுயயாக மொன்று செய்யத்தனைக்கான். ராஜகுயயாகமாதாது அரசருக்கு வெளிக்கப்பயனையும் வைதிகப்பயனையும் யயப்பது அதுசெய்ய விரும்புவோர் தமக்குச் சமீபத்தும் நூற்றுமூன்ஸ தேசராஜாக்களையெல்லாம் திக்குவிலூயத்தில் வெல்லுகல்வேண்டும். ராஜகுயயாகச் சூக்கு நானுதேசத்து ராஜாக்களையெல்லாம் அறநித்தல் வேண்டும். அங்கனாம் வரும் ராஜாக்களெல்லாம் பாதகாணக்கையாகப் பெரும் பொருள் கொண்டுவர்க்கு வைத்துப்பண்டல் வேண்டும். அங்கனப் செய்யாதோறைப் போரிலே வென்றழிப்படுத்துதல் வேண்டும். இங்கியல்பினதாகிய ராஜகுயத்தைச் செய்யத்தோடான்குமுன் நே உதிக்கு

ஷரண் கிருஷ்ணன் பால் கரு தாதையோக்கினங். கிருஷ்ணன் வாருதலும் உதிஷ்டிரன் தனது கருத்தை அவனுக்குறைக்க அவனும் கன்றென்று உபாயங்கூறினான். அவ்வாறே உதிஷ்டிரன் தம்பியர் நால்வரும் நாற்றிசைக்கள் மூலம் பெருஞ்சேனைகளோடு சென்றனர். நாற்றிசையிலும் கன்றென்தர்கள் பலரும் பாண்டவர்களுடைய கருத்தையுணர்த்து இணைகிப் பாதகாணிக்கையாக அளவிறந்த திரவியக்கஞர் கொடுத்தார்கள். அவ்வேந்தர்கள் அப்பாண்டவர்களை வழி விடும்பொழுது தாம் பின்னர் யாகத்துக்கு வரும்பொழுதும் மேலும் திரவியோபகாரம் புரிவதாக வும் கூறினார்கள் தம்மைப் பெரிதாக மதித்து சில அரசர்கள் மாக்கிரம் பாண்டவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையறி யாது முரணிப்போர் கொடுத்து ரிரவைகிக்க இயலாது வணங்கி அடிபணிக்கு பாதகாணிக்கையும் அளவின்றிக் கொடுத்தார்கள்

இவ்வாடீ யுதிஷ்டிரன் சகோதரர் நால்வரும் முன்னரெக்காலத்தும் பாரதவருஷத்து வேந்தர் ஒருவருஞ் சென்றநியாக தேசாந்தரங்களெங்குஞ்சென்று ஆரகாங்கும் வெற்றிப்படைத்தும், சமாதானமென்று வணங்கப்பட்டிம் தமது கருத்தின்படி திக்கு விஜயத்தை முடித்து அளவிறந்த அரும்பெருங் திரவியக்குவைகளைக் கையுறையாகப் பெற்று யானைகளிலேற்றிக்கொண்டு மீண்டார்கள் மீண்டமாத்திரத்தே, ராஜசூபத்துக்கு வேண்டும் பிரயத்தனங்களெல்லாஞ் செய்யப்பட்டன. நாலும் வந்துமிக்கது. ரிஷ்களுள்ளே தலையாயினாரும், அந்தணருள்ளே சிரேஷ்டரும், அரசருள்ளே சிந்தோரும் வந்து கூடினர். அல்லது புராத்து யுத்த வீரராகிய வீஷ்ம துரோனுதியிரும் துரியோரனுதியிரும் சமூகந்தநனர். கிருஷ்ணனுக்குத் தீராப்பணகவனும் பாண்டவர்க்கு தூரவினனுமாகிய சிசபாலனும் வந்திருந்தான். வேந்தரும் பெரியோருயாகிய இச்சபைகடுவே புருஷோத்தமனுகிய கிருஷ்ணனும் தாரகை எடுவே தண்மதியென்ன விளங்கினான். இவ்வியல்பினதாகிய சபையிலே அக்கிர தாம்பூலோபசாரம் யாருக்குச் செயற்பாலதென்னும் ஆசங்கை யெழுந்திட்டது. வீஷ்மாசாரியர் அக்கிர தாம்பூலம் கிருஷ்ணனுக்கே யுரியதாகுக வென்றனர். அதுகேட்ட சகாதேவன் உதிஷ்டிரன் முகத்தை கோக்க உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணனை நோக்கச் சகாதேவன் கிருஷ்ணனுக்குச் சமர்ப்பித்தான். ஆச்செயல் சிசபாலனுக்குக் கொடுக்கிறத்தை யுண்டாக்க அவன் கொடியநாகம்போற் சினங்தமுந்தான். வீஷ்மன் சொன்ன தும் கிருஷ்ணன் அங்கிகரித்ததும் தகாவன அவன்கூறி இருவரையும் கைத்திகழ்ந்து கிருஷ்ணனைப் போர்க்கறை கூவினான். அதனால் யாகம் நடைபெற்றதெனும்படி சபை சிலைகளங்கியது. அதுகண்டு கிருஷ்ணன் பலவாருக அவனுக்கு

நன்மதி கூறியும் அவன் மைபாருக அவளேஷ்ட தனது சக்ராயுதத்தால் விண்குடி புகுவித்தான். அதன் பின்னா யாகந் தொடக்கப்பட்டது அது யாவர்கள்லும் மனமுங்குளிரி முறையிற கடாத்தி முடிக்கப் பட்டது. இங்கும் ராஜகுமர் செய்யத் துணிவாருஞ் சிலரிலும் சிலரே. தங்கருத்தின்படி முடியப்பெறுவாருஞ் சிலரிலும் மிகச் சிலரே. ஆயினும் இத்துணைக்கிரமாக முடித்தார் பாண்டவரையன்றி வேறு யாவர் என்றுலகம் பாராட்டவும் ரிவ்திகள் ஆனக்குத்தாடவும் அந்தனர் களிக்கார்க்கு ஆசிபாடவும் அரசரெல்லாம் அகமகிழ்ச்சுது கொண்டாடவும் திரவியங்களும் பட்டாடைகளும் தேவாமிர்தம்போலும் அன்னமலைகளும் அந்தனர்க்கும் ஆதுவர்களும் வாரிவாரி வழங்கப் பட்டன. இவ்வாறு அரும்பெருங்கருமாகிய ராஜகுயயாகம் முற்றுப் பெற்றது. முற்றுப்பெற்ற அத்தினமே பாண்டவர்களும் ஒலகத்தரசர்க் கெல்லாம் அரசரென்பதும் காட்டப்பட்டது அத்தினமே துரியோதனன் வாஞ்சப்பகையும் பொருமையும் அத்தியுசச்சனானம் பெற்ற நாளாம். பாண்டவர்மேல் அவன் வைத்த பொருமையும் பகையும் ஒருகாலத்தும் தன்ந்தானென்பது பொருந்தாது. அவை அவன் மனத்திடைப் பதிகொண்டு கிடந்தன. காடோறும் வளர்ந்தன. அத்தினமோ அவை அவன் மனத்திடை யடங்காவாயின. பாண்டவர்க்குப் பெருங் குதாக்ளாகிய அத்தினம் துரியோதனனுக்கு அக்கினி மூண்டெரியு நாளாயிற்று.

நட. திருதராஷ்டிரன் உபதேசம்.

பாண்டவர்கள் பதியிழுக்கு, அரக்குமாளிகை அக்கினிக்குப் பிழைத்துக் கொடியவளாம் புகுந்தலைந்த நீக்காலமெல்லாம் கழித்துச் சுக்காலத்திலையும் மேகாங்கத் போகமும்பெற்று அரசர்களையெல்லாம் கீழ்ப்படுக்கி மேற்பட்டு அங்கிராஜராக விளங்குவதாலம் வந்துத்தது அவர்கள் நகர்ந்த துண்பக்களெல்லாம் இப்போது அவர்க்குப் பரமாந்த சகங்களாகப் பரிசொயித்தன. இங்கும் புரணட சபமேயாக சக்கரமானது நிலைகொள்ளாது பின்னாரு கொருமுறை பாண்டவராகளைத் துரியோதனன் வன்செயல்களுக் காட்படுத்தித் துன்ப துகாவிக்கும் பொருட்டு மீண்டும் புரஞ்மாறு கோக்குவதாயிற்று. துன்பநகர்ந்த வழியன்றி இன்பதுகர்ச்சி இனி தாகாதன்ரே.

இராஜகுயவேள்வி முடிந்தபின்னர் அதுகானுமாறு ஏந்திருந்த அரசரும் ரிவ்திகளும் மற்றேரும் தத்தம் வாசஸ்தானங்களை கோக்கி மீண்டனா. கீர்த்தியும் பெருமையும், ராஜராஜன் என்னும் பெயரும்

எங்கும் திசைக்டோறும் வியாபிக்கு முழுக்கின். உலகமுழுதும் களி கூர்வதாயிற்று. இருவர் மாததிரம் அதுகணடு பொருராய்த் துண்டிறு வாராயினர். அவர்தாம யாவர்? துரியோதனஞும் அவன்தம்பி துச்சா சனஞுமே. இருவரும், தம்மையொருவராகிய உதிஷ்டிரன் முதலிய பாண்டவர். தமிழிலும் மிக்கவராய், வலியவராய், ராஜாதிராஜராய் விளங்குத் தாம் தாழ்வெய்தியைத் தீர்க்கின்து பொருமையென்னும் கொடிய கெருப்பின்வாய் வீழ்க்கு துடிப்பாராயினர். அவர்கள் உதிஷ்டிரன் பால் விடைகொண்டு மீஞ்சும் அமையச் சிலே பெருங் களிப்பெய்தினார் போல் கடித்தாராயினும், அவன் செல்வத்தை பெல்லாங் கவர்க்கு கொண்டு அவனைத் தம்மதிப்படுத்தாது விடுதில்லையென்னும் வீரத மும் அப்பொழுதே பூண்டார்கள் இக்கொடிய அழுககாறும் துரா சையும் துரியோதனன் மனத்தை அல்லும் பகலும் அரம்போற் றேந்த் தன. திவ்விய வணவெல்லாம் அவனுக்கு வேப்பாயின. போகமெல்லாம் கொடிய நாகமாயின. ஒட்டுப்பிப்பும் களிப்பிடமே துணையாயின. உதவினர் கட்டினா முத்தெங்கலாம் அவனுக்குவரப்பாயின. அதுகணட அவன் நட்பினா பேரச்சமும் பிரங்கமயமுடையாய், அவனைக் கொண்டேகிப் பலவாகை விட்சாகங்களையுக் காட்டி அவனையகிழ்விக்க முயன்றனர். அவனையல்லாம் அவன் மனப்புண்ணுக்கு மருந்தாகாவாரின. அச்செய்தி அவன் காலதை செவிப்பட்டது. படிதலுக் தங்கள் அவனைத் தனசபைக்கழைக்க, அவனேலும் அவன் உண்மைநான்பஞ்சிய கர்ணங்கும் அன்பிற் சிறந்த மாதுலங்கிய சுகுனியும் அசசபைபுகுந்தனர். துரியோதனன் தங்கையை வணங்கி, எனதன்பிற் சிறந்தத்தாய், இவன் வளப்பரிய பூமியின்கண்ணே, உணக்கும் எனக்கும் அரசுக்கிடமில்லா தொழிந்தது. நான் உணக்குப் புத்திரனுய்ப்பிறக்கு உண்ணைப் பிறர்காட்டில் உயிர்காழ்வைத்த வசவியே செய்தே வருவனேன். என்னை சீபுத்திரங்கும்ப் பெற்றதிலும் பெருதிருத்தலே கண்ரும். நான் பிறங் தின்னனம் பயிரின் றிக் கிடத்தலிலும் இறக்கலே கண்ரும். ஆதலின் இறக்கத் துணைதேன். அதற்கு சீட்டன் படுதல் வேண்டும். அதுசெய்யரயாவின் நான் கேட்பதைச் செய்தல் வேண்டும் என்றுன். அஃதுயாது என்று தங்கை அழுதகண்ணேஉடும் அவனை வினாவு, அவன், பாண்டவர்களுக்கு நான் செய்யுங் கேட்டிலுக்கு கீடுங் துணைவாலுதல் டீவண்டும் என்றுன். அதுகேட்ட திருத்தாவாத்திரம் மனம், ‘எவ்வழிக் கிணங்குவேன்’ என்று ஒருவழிப்படாது சுழன்றது. இங்கிலைப்பட்ட மனத்தினலுகிய திருத்தாவாத்திரன் தன்மைந்தனை நோக்கி, “மைந்தகேள்! எனக்கு ஒராற்றுனு முரிமையில் லாத சந்திரவிசத் தரங்கை உணக்காக்கி வைத்தேன், அதனைக் குறித்து சீ அஞ்சத் தக்கதும் யாதுமில்லை, பாண்டவர்களும் தமக்கு யாம்செய்த

துரோகத்தைப் பொருட்படித்தாது தமது ராச்சிய கருமத்தையே புரிந்து வருகின்றார்கள். அவாகள் நம்ரீது பொருமையாவிலும், நம்மரசின் மீது துராசையாயிலும் முடையவர்க் எல்லரென்பதும் நீண்றறிவையன்றே. இங்ஙனமாகவும் நின்குளதாகிய குறையாதுமில்லை. அரசு உயர்தலும் தாழ்தலும் அங்காரசுக்குரியான் பெருமை திறுமைகளின் பயனும் என்பது பாண்டவர்கள் தம் சிற்றரசோடோங்கின்யையாலும், யாம் எம் பேரரசோடு தாழ்ந்தமைபாலும் பிரத்தியூமாய்க் கண்டனையன்றே. பாண்டவர்கள் யாஞ்செய்க் காஞ்சினைக்காக வெங்களைப் பகைத்துப் பழிகொள்ளாது கேண்மை பூண்டொழுகுவது மறிவையன்றே. அவர்கள் கேண்மையே எம்மரசுக்குப் பேருறுதியாமென்பதையும் சிந்தித்தல் வேண்டும் என்று கனமதி புகட்டிருந்தன.

ஈ. சுகுமரி சுழுமிச்சி.

எவ்வளக்குக் கொடுக்கிறது முடையவரையும் கன்னை நிக்கட்ட புகுத்தவல்லனவாகிய இவ்வுரைக்களெல்லாங் துரியோதனன் உள்ளத்திற்குப் பொள்ளந்திட்டது நீராயினா. நங்கு யுறைத்தனவெல்லாம் அவன் மனத்தை முன்னையிலும் மிக வலிதாக்கினான்றி, ஒரு சிறிதாயிலும் கெதிழ்வித்தனவெல்ல. அவ்வுரையால் அவன் கனது அரசு பாண்டவர்கள் அரசுக்கு இரண்டாவ தாயிந்தென்றும், தான் சங்கிரவமிசுத்துக் குரியதாகிய முடியைத் தரித்தும், அது தரியாத பாண்டவர்க்குக் கீழாகத் தான் மதிக்கப்பட வந்ததேயென்றும், தனது பெருமைக்குக் காரணம் பாண்டவர்கள் பெருமையேயன்றித் தனதாகின் வலிமையன்றென்று முனர்ந்து பாண்டவர்கள் மேன் மனத்திடையடங்கா வழுக்காறுடைய வைகினான். சங்கிரவமிசுத் தரசர்க்கெல்லாம் உரியதாய்ப் பரம்பரையாகவுள்ள தனது சபாமண்டபமானது மயனமைத்த பாண்டவர்களது சித்திரயாளிகைக் கிணையாகாதென்பது முனர்ந்தான். அதுவும் அவன் பொருமையென்னும் பெருகெருப்புக்கு கெய்யாயிற்று.

இவ்வாறு புண்பட்ட யனத்தோடிருந்த துரியோதனை ஒருவாற்றும் ஆற்றுதல் கூடாதெனக்கண்ட திருதாஷ்டிரன் அவன் எண்ணத்துக் குடன்பட வேண்டியவ வைகினான். உடன்பட்ட பின்னர் அவனும் அவன் சபையிலிருந்தோரும் யாது செய்யத்தக்கதென்று குழ்ச்சிசெய்யத் தலைப்பட்டார்கள். சாம்பேத தான் தன்டமென்னும் கான்

கனுள் முதன் மூன்றையும் ஆராய்ந்து அவற்றில் பாண்டவர்களை மேற் கொள்வது கூடாதெனத் தணிந்து, அவற்றையொழித்து ஒழிந்த சான்காமுபாயமாகிய யுத்தத்தை யெடுத்துச் சிக்கித்தார்கள். அதற்கு நானே முந்படுவேன் என்று கூறிக் கர்ணன் எழுங்கு, தன்தாற்றலை யெடுத்து மொழிந்து தன்னைப் புகழ்க்கான்.

வெஞ்சிலைகுனிததோரமயியான் விடின் வெகுண்டவேந்த
ரெஞ்சிலின்புகுவரல்லாவரேயெதிர்க்கவல்லார்
வாஞ்சிளைகொண்டுவெல்லமதிப்பதுவானாவல்வெல்ல
வாஞ்சினமாயினான்ரேவெனாறனனநகர்கோமான்.

அவதுவரத்தவை மற்றோர்க்கெல்லாம் உடன்பாடாகாவாயின. அதனால் அவ்வுபாயமுங் தன்னப்பட்டது. வேறு கக்கவுபாயங் கானு ராய் அங்குள்ளார் யாவரும் சிறிதுரேம் சித்திரப்பாவை யாயினர். அப்பொழுது சகுனி, பொள்ளன வெழுங்கு.

துப்புற்சூழசெவ்வாய்த்திரெளபதிதுதனைத்தோன்வேட்டுக்-
கைப்படுசிலையினேநெகாவலர்க்கலங்கிலீழு
மெய்ப்படுமூனியாய்வங்குதவிசயன்வில்லிதுதபோது
மிப்பொழுதிருந்தவீர்யாவருமிருந்திலேமோ.

“யான் பாண்டவர்களை மிகவெளிதில் வெல்லுவேன். யான் சூதாட்டத்திலே படைத்திருக்கும் வன்மையுட கீர்த்தியும் யாலீரு மறிலீர்களன்றே. அது மாத்திரமன்று சூகாட்டத்திற் கணமுக்குமிடத்து, அல்லது உதிட்டிரானுக்கு விருப்பமில்லாத கருமயேயாயினும், அரசர்க்கு மறுத்தல் இயல்பன்றெனக் கொண்டு அவன் உடன்படுவான் என்பதும் அறிவீர்கள். ஆதலால் சூதிலே பாண்டவர்களை வெல்லுவேன்” என்று சபதமிட்டான். அவ்வரை துரியோதனன் செவிப்பட்ட மாத்திரத்தே எழுங்கோடி மாதுவனைத் தழுவி, “எனது அபீஸ்ட முடிந்தது முடிந்தது” என்று கூறி ஆனந்தக் கூத்தாடினான். திருதாஷ்டிராமேநிந்தனையோரும் மொசித் தலைதுளக்கினர். திருதாஷ்டிராம் இக்கருமம் கொடிது கொடிதென்று கூறி உள்ளத்தில் நடுக்கமுற்றுன். ஆயினும் மைந்தனமேல் வைத்த பேரன்பினால் அவன் சூழும் வழிகட்கெல்லாம் தானும் இயையவேண்டியவு னுயினான்.

இயைதலும், பாண்டவர்களது புதிய மாளிகையைப்போலத் துரியோதனன் தானுமொன்று அமைப்பித்தல் வேண்டுமென்றும், அவர்கள் தன்னை வரித்தது போலத் தானுமவர்களை வரித்துப் புதுமனை புகும் விழாக்கொண்டாட வேண்டுமென்றும், அவ்வுமையத்திலே தன்கருத்

எத முடித்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்றுங் துணிக்தான். அவ்வாறே சிற்பக்கிற கைபோய் தபதிகளைக்கொண்டு ஓரலங்கார மாளிகையைச் சிலதினங்களில் அமைப்பித்தான். அம்மாளிகையிற் பிரவேச மகோற் சுவத்திற்கு நானும் முகூர்த்தமும் வைக்கப்பட்டன.

ஏ. வி. துரன் தூது.

பாண்டவர்களைப் போய்கூழ்த்துவரும் தெளத்தியம் விதுரன் பங்காயிற்று. விதுரன் இவ்வன் செயலுக்குத் தாசரூர மனம்பொருந்தாது திருத்தாஷ்டிரனை கோக்கி, “வேங்தே கேள், இவ்வஞ்சச் சூழ்சிக் குடன்படுதல் நின்க்கழகன்ற, எனக்குஞ் சம்மதமன்று, இதுவேசங் திரவயிசம் பரிசாசமூறுவதற்கு நாட்கொண்டதாகுமென்பதை நன்கு துணியக்கடவை. வேங்தன சொல்லையும் மூத்தோன எலையும் மறுத் தலாகாதென்பது தரும நூலாதவின் இத்துதை மேற்கொள்ளுகின் ரேண்” என்று கூறி அங்கு நின்ற நீங்கி வீஷ்மரையடைந்து அவர் பால் விடைகொண்டு காண்டவைப் பிரஸ்தஞ் சென்றான். அங்கே விது ரன் உதிஷ்டிரனைக்கண்டு, தான்மேத் கொண்டுசென்ற தூதையெடுத் துள்ளவாறுரைத்துப் பின்னர் அதனால் விளையத்தக்க கேட்டையுக் தன்மனச்சான்று குன்றுவண்ணாங் தூக்கியோதினான். இருப்புவச னங்களையுங் கேட்ட உதிஷ்டிரன் எப்பகுங் துணிவாதென்று புலப் படாது சிக்கை தடுமாறி, ஈற்றில், ஊழ்க்கட்டும் வண்ணமன்றி மற்று நிகழுதென்றும், தீங்குபுரியு கோக்கமுன்ளதாயின, வீஷ்மர் முதலிய பெரியோரால் அது தடுக்கப்படாமற் போகாதென்று கேற்றனன்.

தேறியவழித் துணிக்கு உதிஷ்டிரனும் சகோதரரும் திரெளபதி யும் தம்மை அழைக்கவங்க விதுரனேடு புறப்பட்டு அஸ்தினபுரத்தை யடைக்காரர்கள். அசுசெய்தியை யுணர்ந்த தூரியோதனுதியர் எதிர் சென் றபசரித்துப் பேரன்பு பூண்டார்போல் நடித்துத் தழுவியழூத்துப் போயினர். பாண்டவர்களும் அவர்களை மாணிடச் சட்டை சாத்திய புலிக்கூட்டமாகக் கொள்ளாது எதிர்தழுவி அவரோடுசென்று அவர் மங்கிரம் புகுந்தார்கள். பாண்டவர்களைத் தழுவிய தூரியோதனுதியர் கரங்கள் கரங்கள்லல், அவை கொடிய காகங்கள். அவர்களை உபசரித்த உபசாரமொழி களால், அவை தேளிறபொதித்த கொடிய விஷபேதங்கள்.

இவ்வாறு வந்துகடிய பாண்டவர்கள் தூரியோதனுதியரோடு உரி யகாலத்திலே புதுமா ஸிடாப்பி பிரவேசித்து விருந்தருங்கி ஆடல்

பாடல்களாற் கனித்துச் சிலபகல் கழிப்பாராயினார்கள். அங்கு அவர்கள் பெற்ற திவ்விய மகோபசாரகங்களாலும் அன்பின் பெருக்கத்தாலும் மந்தைய விளோத போகங்களாலும் தூரியோதனனிடத்துச் சிறி தூம் ஜூயப்பாடுகாணுராய் அவன் வசப்பட்டார்கள். அதுகாறும் தூரியோதனன் செஞ்சிடைக் கரங்குதிடந்த வஞ்சமென்னும் கொடிய வாரயுவானது பிரசண்டயாருதமாக வீசநாள் வங்கடுத்தது. அன்றும் விருக்தருந்தி யாவரும் விளோத காலகேஷுபாடு யெழுந்தனர். அப் பொழுது சகுணி உதிவிட்டிரேனே கோக்கி இன்றகாறும் பல்வகை விளோதங்களாலும் பொழுதுபோக்கினேன். இனிச்சுதாடு இற்றைப் பகல் கழிப்பாம் வருக வென்றுன். உதிவிட்டிரன் சூதாடல் எனக்கு விருப்பமாகிய விளோயாட்டன்ற.

அடியுமாண்மையும்வலிமையுஞ்சேனையுமழகும்வென்றியுந்தத்தங்குடியுமானமுஞ்செல்வலமும்பெருமையுங்குலமுமின்பழுங்தேசும் படியுமாமறையொழுக்கமும்புசமுன்பயின் ரகல்வியுஞ்சேர
மடியுமான்மதியுணர்க்குவர்குதின் யேல்லைப்பரோமனம்கையார்.

யேதகத்தெரிஞான நூற்புலகரும்கீலகது நூவறிந்தோரும் பாதகத்திலொன்றென்ன வேழுன்னடிமபலபடப்பழித்திட்டார் தீதகப்படுபுன்றெழுபிலினே ஞாரிதாங்கின்தைனே சிறிதன் றித
தோதகத்துடனென்னை யோசகுணியன் சூதினுக்கெதிரென்றுன்.

ஆகலால் அதனைவிடுத்து வேறுவகையிற் பொழுதுகழிப்பா மென்றுன். அதற்குச் சகுணி சூதாட்டம் எனக்கு விருப்பமில்லையென்பதை நான் நம்பாட்டேன். என்னை நீ வெல்வது கூடாலே வாஞ்சகின் நலை போலுமென்றுன். உதிவிட்டிரன் அஃதுண் கருஷதாயின் சூதாடற் கிணைத்தேன். ஒட்டம்வைப்பது யாரென்றுன். தூரியோதனன் வைளிப்பட்டு, யான் வைப்பேன். எனக்கிடாக என்மாதுவன் சூதாடுவன் என்றுன். அரசர்க்குச் சமானமோடு சூதாடுவதன்கேரே மரபு, ஒருவர்க்கிடாக மற்றெருவர் ஆடுவதும் மரபன்று. அம்மரபுகளை கோக்குதின் றிலையாயின் ஆடுதும் வருக வென்றுன்.

நட. சூதாட

அவ்வளவில் இருவரும் ஆடத்தொடங்கினர். உதிவிட்டிரன் ஒரு முத்தாரத்தை ஒட்டமாக வைத்தான். அதற்கிணையாகத் தூரியோதனனும் வைத்தான். உதிவிட்டிரலும் சகுணியும் மாறி மாறி ஆடினார். ஆடியபோது சகுணி வென்று ஆயத்தைக் கவர்ந்தான். அதுகணடு உதிவிட்ட

திரன் மாணத்தான் மேலுமாடுகர்கு விருப்பாக்காண்டு தனது அரிய ரதத்தையுங் குதிரையையு மொட்டாக வைக்கான். அதனையுஞ் சகுனி வென்றுன். உதிவித்திரன் பின்னாரும் பானத்தாலுக்குப் பட்ட வளைய்த் தனது யானைகளைக் குறித்தாலுள்ளன். அவற்றையுது காய முற்றும் வஞ்சமே கலந்தவானுகிய சுகுனி கார்ண குதாடி வென்றுன். அதுகண்டு உதிவித்திரன் தனது காடு, ககர், முற்வை செல்லங்களையெல்லா மொல்வொன் கும் வைத்து மூலத்தீய டோருன். அவன் பின்னர்த் தம்பியரையும் உடிகொம்பாச வைத்துக் கீர்த்தி, சமர்த்திலைதன்னையும் வைத்துத் தேஷாரம், ஏப்பாஸ், ஆரிமரகு பட்டப்பொருள்யாதுமில்லாமல் உதிவித்திரன் யைக்கியிருந்தான். அந்திலையை கோக்கிசுகுனி உன் மனைவியை கட்டப் பொருளாக வைக்காலிக வென்றுன். அங்கிருந்த அரசைப்பல்லாம் அதுபோட்டு இருங்கையாலும் கம் செவியைப் புதைத்தார்கள். அந்தோ ! உங்களனை குறித்துக்கோ ! காழ்வகருதி யோ தாழ்வு விரும்பியோ தூரிடபாகுனை ஜிஸகு பட்டங்கை விரும்பி வேணன்று பலரும் மனம் சுனைப்பட்டானா தூரிடப்பாகு தூமும் அவன் வமிசமும் நாசமெய்துத்தாகு காலம் வாக்கிடுவது வாருந்தினர். தருமதேவதைப் பாண்டவாகளைக் கீகாலிட்டு விட்டு நாம் வரை து பரிதபிற்கதனர். தூரிட்யாதனன் வாஞ்சல் நுதிலூபீஸ பாண்டவாகா அரசையும் செல்வத்தையுங் கொள்ளோக்காண்டதும் பூர்வானு, ஆகர தம்மையும் அடிமைகொண்டான். அன்னன் விதும் அவற்றையாது பலனாருங் கற்பி ஹுக்கருங்கலமாகிய துரைனபதினையும் அடிமைகொள்ள வொண்டு கிண்றுன். தேவாகவெள்லாருங் இந்தியாலுக்காட்சி மறைந்தனரோ; தருமதேவதையுகு கைவிட்டிட்டு ஈஸ்து, அருளமீலாத்துக்கு உதிவித்திரனும் மூலக்கங்களையும் கேல்ல கால்லாராகிய தப்பியருமிருக்கின்ற நிலையைநோக்கிப் பலகா து குறிப் பராங்கினா. அப்பொழுது விதுரன் எழுங்குது திருத்தால்முரைன் கோக்கி வேந்த, “வாக்குக் கண்மாத்திரமன்று உன் அகமுவ குருட்பிரிரே. செவியும் வன்செவியா விந்தே. உன்னமெந்தர் செய்யும் கொடிய ஒன்செயல்களைச் செய்யாமற்ற நடுக்க உன்னாலாகாதா? தடுத்தாற் கீளாரா? இதுணையுஞ் செய்த வகாடுமை போதாதா? இப்போது உன்னமெந்தா மீகட்டப்பது தருமா? மூற்றயா? உலகத்தில் முன்னர் எக்காலக்காபினு கீழ்க்குத்துண்டா? யிமுடன்பட்டினேயோ?

“திருக்கெஞ்சின் வஞ்சாகி யிலை நூதிமை செய்க்கா அருகுகின்ற தங்கை யுடன்படித் திருப்பாஃதா விருக்கமன்ற பரங்கையன் நிரக்கமின்ற மேவான் னாருகுங் தனைக்கட்டங்க ளரினிலானம் யாகுபே”

என்று இவ்வாறிடத் துறைத்தான். இவ்விரையெல்லாம் செவி
டன் காதிற்பட்ட முழுக்கொலியாயின. சகுனி பின்னரும் உதிவிட்டி
ரணை நோக்கி யாது கூறுகின்றன? கதியற்றனையோ வென்றான். அது
கேட்டு உதிவிட்டிரன் பேய்வாய்ப்பட்டான் போன்று அதற்குமினங்கி
ஆடினான். அப்போதும் சகுனியே வென்றான். துரியோதனன் முக
மும் அகமும் மலர்ந்தான். எழுங்கு ஆனந்தக கூத்தாடினான். சகுனி
யைக் கட்டி முத்தமிட்டான். பாண்டவர்களை நோக்கினான் அவம
தித்து இழிமொழி பல புகன்றான். ஒன் வீரத்தை மெடுத்துப் புகழ்ந்
தான். அவர்களை நோக்கி ராஜுவுடைகளைக் களைந்து விட்டுக் குற்றேவெல்
செய்யப் புகாதிருப்ப தென்னையென்றான். அதன்பின்னர் ஒரேவொலா
ளனை நோக்கித் திரெளப்பிய மதிமையாயினாலென வலாஞ்குணர்த்தி
அவளை இச்சபைக்குச் சொன்னாகவென்றான். அதுகேட்ட சபை நெஞ்சு
சமநடுக்குங்கியது. எவலன் அந்தப்புராஞ் சென்ற கோப்பெருங்கே
வியை வணங்கி உணாதுகினான். அதுகேட்ட தேவி அறமுறையெல்லா
நன்குளனர்க்கவளாகவின, எனது நாயகனா தம்மைத் தோற்றபின்
என்னைத் கோற்றனரா; அன்றி என்னைத் தோற்றுத் தம்மைத் தோற்ற
ரனரா வெனப் போயறிக்கு வருத்தியென் நவைன அனுப்பிவிட்டாள்.

நகூ. திரெளபதியைத் துகிழுவிதல்.

(உதிவிட்டிரன் தனைனைத் தோற்றபின் தன் மனையாளைத் தோற்றற்
கதிகாரியல்லன்.) எவலன் மீண்டு திரெளபதி வினாவியதைக் கூற,
துரியோதனன் பெருஞ்சினக்கொண்டு துச்சாசனைனைக் கூவி நீ போய்
அவளைப் பற்றிவருக வென்றான் அதுகேட்ட சபை, யாதும்பேசா
திருப்ப, துரியோதனன் தமபியருளொருவனும் திருமறை யறிந்தவனு
மாகிய விகாளன் என்பவன் எழுங்கு,

முறையோவென்றென் நவனிதலமுழுதுமுடையான் முடிததேவி
நீ நையோடழிந்து வினவுவர்களை நறிகுத்தீர்களைவற்றே [பல
வினந்யோன்முனியுமென்னினைந்தோவிருந்தாலுஹதியெடுத்தியம்
குறையோகண்கண்டது நாளுங்குலத்துப்பிறந்தோர்க்கருரோ.

இப்பூமிமுதும் ஆஸ்பவனுகிய உதிவிட்டிரன் தேவி கலங்கியனுப்
பிய வினாவுக்கு இச்சபையிவிருக்கின்ற பெரியோரெல்லீரும் பேசா
திருப்ப தென்னை. அரசன் கோபிப்பானை வினைந்தோ பேசாதிருக்
கின்றீர்கள். குலத்துப்பிறந்த பெரியோர் தாம்கண்ட முறைகேட்டை
எடுத்துக் கண்டியாது விடார்க்கிறோ. தான் பராதீனப்பட்ட பின்னர்த்

தன்மனைவியை ஒட்டம்கைவத்துற தோற்பதற்கு உரிமையின்கையின் திரெளபதி வினாவியதொக்கும். ஆதலின் திரெளபதி வெல்லப்பட்ட வளாகாள் என்றான். சபையெல்லாம் அவனுரையை மெச்சி யுண்மையென்று கொண்டாடிற்று.

நியாயமும் கடுநிலையும் அச்சபைக்குச் செல்லாச சரக்காயினவாத விள்ளைன் வாக்கும் பயன்படாதாயிற்று. துரியோதனன் எவ்வின்வழித் துச்சாசனன் திரெளபதியைச் சிறிதுங் கூசாது, பழி நானுது, பெண்ணென்று மிரங்காது கூந்தவிற் பற்றியிருந்தது, அவள் புலம்பி மூறையோ மூறையோவென்றழுதும் கோக்காது, கொண்டி சென்று சபைக்குவே விடுத்தான். துச்சாசனன் ஸ்னைப் பற்றிப்போக வந்தானென்பதுணர்ந்து திரெளபதி கந்தாரிபாலோடி அடைக்கலம் புகுந்தபோது காந்தாரி அவளைக் காந்தபயங் கொடுத்திடாது கன் மனப் பாதகிபோல், உன்மைத்துனர் அழைஷ்தாற் போதற் கஞ்சவ தெண்ணை யென்றன ஜென்றான். மத்தியாவரோ துச்சாசனனைத் தடுப் பவர்! சபையிலிடப்பட்ட திரெளபதி துரியோத்துறுதியர் கருத்தைக் கடைக்கண்ணாற் கண் ததுணர்ந்தனள், உடனே சபையிலிருந்த பெரியோரை நோக்கி, இச்சபையிலே தருமதேவதையில்லா தகன்றதோ! நடுநிலை யெங்கொளித்ததோ! இத்துணைக் கொடுஞ்செயலுக்கு யான் செய்த குற்றக்கான் யாதோ! என்றல்நியழுது மூறையிட்டாள். அச்சபையில் வீசுகின்ற வாயுவும் அசையாதொழிந்ததென்றால் நாவகைசத் தவர்தாம் அங்கியாவர்! யாவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்கியிருந்தனரன்றி இருக்கிறொருமாற்றமுறைத்தா மொருவருமில்லை. பாண்டவருள்ளே உதிச்சிரராணுமிகுத் நால்வர் மனமும் பானமும் வீரமும் வீசையும் ஆயுதங்களுமே பதைப்பதைத்தன. அந்த ஸ்லையை யுதிச்சிரன் கண்டான்; சத்தியவிரோதமாகுமென்றும், நீரும் பராநனப்பட்டதைச் சிக்திக்காது தருமுறையைக் கடங்கால் சமது பெருமை குன்றிவிடுமென்றும் கூறி அவரை அடக்கினான். திரெளபதி தன் மூறையிட்டைக் கேட்பாரோருவரையுங் கானுளாய்த் துரியோதனனைப் பார்ந்து, பாவி! யாது செய்யப் புகுந்தாய், நீபு நன்குலமும் வாழுவிரும்பினால் இக் கொடுஞ்செயலுக் குடன்படாயென்றால். அதுகேட்ட துரியோதனன் பெருங் கொடுஞ் சினத்தனுய்த் துச்சாசனனே “நோக்கி அடிமைப் பெண்ணுக்கு இராசவடைத்தாது. அவள் வஸ்திரத்தைக் களைந்திடுக வென்றான். சொல் வாயினின்றும் வீழாமுன் ஜே துச்சாசனன் புவி யெனப் பாய்ந்து” அவள். துகிலை யுரியத் தொடக்கினான். திரெளபதி அங்கொந்தேட்டாள்.

ஆசுகியிருந்தாக்கணாஞ்சன கெம்புணல்சோரவளாகஞ்சோப வேறுணதுகிறதைகந்தனுக்கோரமெய்ச்சோரவேறேர்சோல்துங்

கூறு யாத்கோவிட்காட்காவிரதானே நூற்று நிக்குளிரி கூகாவி
வாருதவமிழ்தாறுடையபுள்ளி / துன வாமலாருகுங்குளே

என்னகுமகிஞான அபநபாகங்கா ! அகாதாங்கா ! கோவிந்தா ! துணை
வேறில்லவகில் சிலலூக எல்லழைக காதக்குள ! என்றான். ஏன்கிட
ஷதயும வயிறையும அத்திருக்குமேல வைவதான தன கைபிரணைம்
தனக்கு , ஆனேந்யாகா ! மனை ந சூலேர் குவிசதாள . மன ஜெமதந்தான .
உயிர கீங்கிலும் கீங்பாலையிலுள்

அச்சுவையில் விடு ந பாசுஷாம , கீங்கா ! காச்பப்பட்டொழுத்தறகே
துணைக்கீங்க நான்கி சீ . என்று கூறினான . மற்கிருவெல்லாம் ஜாமா
யினை பசிவிரதா சீர்க்காப்பாகிய ரிமரண்கியினு முறையிட அநா
குங்கன கீங்குமேல்வப்பட்டவு

அருமை , கால்வியா , காஸி முமூர கைக்கவமராபோறதுங்
நிருமலாக முடிவு கீங்குமேல் சென்றிசைதத
[காலை

மருந்மலாக சீர்க்குமேல்வாயில் கீங்குவைக மன : பீதக துதோன்றிக
கரியமுக்குமீவாயால் கீங்குமேல்வாயியமத்துக்குளைசெயதான்.

ஒங்கருநை கீங்குப்பாகா ! கீங்காருபாயம் வகுத்தனா . துச்சா
சானை வார்க்கா ! நூலாக ம கார்க்குதிர்தான . அது புறவாடை
யாக சீர்க்காப்பாக்கு கட்டான அச்சையுநு கவாகதான . அப்பா
வூத்மாக்காட்டுக்கீட்டான கீங்கப்படிய வரங்குக்கீதாறும் அவாஞ்சக்காட்ட
பெறுகினா சுசுக்கா காக்குது கவித்தான . வாங்கி ஆடைகளை பிடு
நாகும குப்பாரா கீங்குப்பாகு மிடப்பில்லாது மண்டபம் ஆடையாக
வைநந்தது தூராதன வூம கீங்காக்கு அடியற்ற மரம்போல வீழ்ந்
நான் இதாக்கிணைப்பில நாராசனன் கரெனபதி துகிலைத் திணடப்
புகுக்கும , வீமன சிகிச்சைப்பாற கறுவிச சினக்கு தனது கட்டுப்
பாட்டை மந்து கணக்கை , தீண்டிலுன உதிவத்திரன கண்டு விழிக்
குறிப்பால அடக்கிவிட்டான துச்சானன வீழ்க்கத்தும திரெளபதி
துகில் பெறுகியதும யாவாகு கண்டனா . அதிசயித்தனா . பதிவிரதை
இவானன்கீருவென்று கொண்டாட்னா , யாது மீலாநிகழுமோவென்று
கடுசுக்கினா . கலங்குனா , அப்பிராது வீமன எழுந்து இடிமுழுக்கம்போற
குங்கப்பயக்கூவி ,

வாண்டாருங்குழல்பிழுக்குது கதுகிதூரிந்தோஹுடைரகுருதிவாரியளனி
முண்டாகங்குளிராத தன முன னிக்கரத்தாறுபுன ஹண்டென்ராக்க

[லென்கைத்

தன்டால்மீயபுனம் வற்றிம்பெழுநதுவிழுநத்திவைலைத்தனன்ராக்க
கொள்ள : விழுநத்துவிவாணி துவல்கதமெனக்கென்யுங்குறினுனே .

“அரசாகளே, பெரியோக்களோ, பீதனாய்ன இப்பீதாது யான சொல்லும் வானுக்கூம முன்னாக்காட காலி வெகாவாலம் சௌலபெபட்ட தன்று, பின்னாக்கால ; ஏ மெ ரஷப் கைக்கப்படுவது பன்று இப்போது கூறுவதைச் சூழ்த்துவினா என்முனைஞா சென்றுக்கொட்டாக வலக்கு கெலவேலேகு புது ரஷப் திருக்கயிரோ, யங்கிய துச்சாசனமீர வனமெகாலைபுரிக்கு அவாட ? ரஷப்பேரு “ சு குஷபது சுகியப் பான உ வாட்டுவ நங்கா ஏ ரஷபீபாரிசீர் காலி அப்பால் துப் போதுவளீர மீநாக்கி, ‘ மனை பாரு ஏ சு கா மீநா மீநாவனு ’ என தலைவரை என (3)டக்காவார பேரிடப் பூரங் குபாருப்பாக்கு சுத்தியம் எனு அன

இப்பயமங்கு என சிறைத்து கூன் கூட்ட கூட்ட வைப்பத்தாரா என வாசகப்பயமீப் ரஷப் பாதி பீபாரிசுக்கும் பாலைக்காலீஸ் பால் பால் திண்டுக்கொண்டு நீஷ்டிட்டு மேட்ட ரஷப் பால் பெரு எனா பால் பால் சுமிக்குத்தும் தான் சுமிக்குத்து நான் சுமிக்குத்து என வீசுக்கு பால்க்கால் நினம் கூட்டுக்காலை போலை மானக்கீராகும் பால்க்கால் சுமிக்கு பீபாரிசுக்கு மாநாபம் திருத்தாக்குத்து என்று எம் வி + சுமாரி துப் பீபாரிசுபட்டன இரு வரும் ஏழுந்து விளைந்தால்து சீ ஏப்பிசியை விளைந்து அதீங்கு திருவிழந்து மனு வோயார்சுயத் தன் செயலக்கீர ரம்பொருட்டிப் போ முத்தருன் என்றிராதாகன ஒதுமக்கட்ட நிரெனப்பு தன் கோபத் தன்கந்து தனக்கியல்பானிர அனுபுதிகளாலும் ஜங்கு எாக சுருத் ராலெழிரன் அதீங்கு சாந்தமக்கபது எனக்கு தேவனுக்கேள கரு என என்றான அவன சிருத்தாக்குத் தொபாக்கி உசிச்சுட்டன அதி ஸமைத்திருப்பி குமாதுவப் பருந்தினமைப்புள தநுபாராத்துமலை ஆ எத்து இன்னுமொன்று பீதனானார்மன அவன பாலைத்தாலைநுப் பிடியாய் கொகுமாறு கீட்டாக்குவென்றான குருத ஏ ஏது வெந்துமேக்குத்துது இன்னுமொன்று தேவனுக்கேளவே, அவன இனி சுனாக்கு மேல்வெந்து வராது வில்லை, எனது ராயக்காகன இனி சுமாக்குத்துப் பீதிக்கூடுதானாகன என்றால்

‘நீதுக்கண்ட கானான கைப்பணம் பீதனாக்கி’, ‘நீனாபுத்தக்கலீன வழி குத்து கைப்பெயிறுவக்கினமிக் குபாறில் குத்துப் பாலைடன காகுத் தீவிரானப்பகு சாகாயாகி அவரைக் கலைக்கா தான்’ என முக்குறிஞருன். அதன் வரைத்து சரத்தீமேயாப

அப்பால் சிர்துவன வி + சுனம் அனுமத்துக் கீதனாகுத்தும் கார்த்திரனபார் தென்று அஞ்சல்யனானும் கூறு விடை நாத்தந்தந்துக்கு

வென்றுன். திருத்தாஷ்டிரன் அவனை வாழ்த்தி, உங்கள் ராஜதானிக் கேளி கல்லிசையோடு வாழக்கடவீர்களாக. துரியோதனை செப்த குறும்புகளை மறந்து என்னையும் காந்தாரியையும் மற்வாதவர்களா யொழுகக் கடவீர்கள் என்று பலவாறு முகமன்கூறி விடையிட்டார்கள். அதுகண்ட சகுனி துரியோதனை கோக்கி, புலியை அகப்படுத்திப் பின்னர் தொன்டு கீங்கி வாலருவி அதனை விடவார்போலாயினீர் என்ன, துரியோதனை ஜடிப்போய்த் திருத்தாஷ்டிரனை போக்கிக், “கோபமீதாப் பெற்றவாயச சயயப்பார்த்திருக்கும் பராண்டார்களோ இங்வாறு விட்டால் பெருங்கீழ்வந்து விளைக்கிடுமாதலின், போற்றவர் பன்னிரண்டிலாருடி வளவாசமூம், ஒருவருமறியாவனை மொருவருடி வாசமூம் செய்தல்லோடுமெனப் பொருந்திச் சூதாடுமாறு பண்ட் தருட வேண்டு” மென்றமுடியாதான். துரோன் விதார விநாமாசாரி யர்கள் அது சகாது சகாது எனப் பலகூறிப் பலமுறை நடித்தும் திருத்தாஷ்டிரன் கீளாது வரும்கண பீகள்விக் கிணசங்கான். காந்தா ஸியும் திருத்தாஷ்டிரன் போக்கு நம்மையும் நாாதநாறுக்குப் புதியோதனை நம்மையிட்டு சீங்கிறும் நிங்குத. பாரிசுதாகுடன்பகிசல் நகாதெனக்கூறித் தங்கவாடு திருத்தாஷ்டிரன் பீகட்டிழவன் என்றால், திருத்தாஷ்டிரன் நகை யைந்தன மீமல் வாதம் சாச்சுராந்து எல்லையுமாதாமோ.

அவ்வாடே திருத்தாஷ்டிரன் பராண்ட வாக்கோ ரீவை மறைத்து, நம்மைந்தன் வென்ற நாடுக்காயக்கீரை உங்களுக்குத் தருத்தறு மனம் பொருந்துகின்றிலன். ஆகவின் இன்னுமொருதாஷ்டு சூதாடி வென்றீராயின் நாடுகரங்கள் உமகடையாகுக. தோற்றிராயின் பன்னிரண்டு வருங்கம் வளவாசமூம் ஒருவருடம் அஞ்சாதவாசமூம் செய்து ஆவ்வெல்லையில் வந்து அபச கைக்கொள்ளுக வென்றான். அதற்குடன் பட்டு உடிஷ்டிரன் சூதாடி பீதாதருன். திடொவாபதி யேவாலால், உந்திடிரன், தாலும் தன சத்காறரும் மலைவியும் மைக்கரும் அடினமத கிறத்தினீருக்குக் காட்டக்குஞ் செலக்கருதி இன்னுமொருமுறை திருத்து மென்று ராண்செப்த புணையற்றதை பயர்ட்டமாக்கினான். சகுனி அதற்கிணசங்கு ஆட, நதாஷ்டிரன் வென்றான். சகுனி வெங்கித் தலை குனிந்தான்.

இந்து நூற்கிட்டபில்வாந்த வில்லிபுத் தூரர் பாரதச்செப்பியுட்களுக்கு உரை.

கல்லர் மத்தீஸ்கணியூர்ஹல்கலங்துகொஞ்சன்று
சொல்லாஜருக்கியமூதோடித்தொடர்ந்துபற்றி
மல்லார்புயத்தில்வினோயாடுமகிழ்ச்சிமைங்க
ரில்லாதவர்க்குமனைவாழ்விளைமையென்னும்.

இ—ங். கல்லா-அறியாத, மத்தீஸ்-பீப்பா மொழியாகிய, கணி
ஈறால்-பழாசத்தை, கலங்து-கட்டி, கொஞ்சம் சொல்லால்-திருந்தாது
பேசும் சொற்களால், உருக்கி-மனத்தைக் கணிவிததும், அழுது ஒடியு-
அழுதுகொண்டு ஒடியும், தொடர்ந்து பற்றி-விடாது பின்னேசென்று
தாவிப் பிடித்தேறி, மல்லார் புயத்து-வலிமைபொருந்திய தோனிலே,
வினோயாடும்-வினோயாடுதலால் உண்டாகும், மகிழ்ச்சி-இன்பத்தைத் தரு
கின்ற. மைங்கர்-புத்திரரா, இல்லாதவர்க்கு-பெருதவர்க்கு, மனை
வாழ்வினா-இல்லாம்கையினுல், இனிமொ-இன்டை, என் ஆம்-யாது
ஆகும் எ—ற

மெய்தானம்வாண்மைவிருந்துமில்லைன் விராஞ்சு
ஏய்தாலுஞ்சாலத்தவர்க்காலிடும்துசேரார்
மைதாழ்த்தடயகள்மகவன்முகமள்ளுபார்வை
யெய்தாதொழியிர்பெறுமின்பரிவருமில்லை.

இ—ங். மெய்தத்தியா, தானம-சுற்பாத்திராக சொல்ட, வாண்மை-
உராபான ஈங்க, விராஞ்சு-நோன்பு, சமுல் வேள்வி அக்கினி யாகம்
(என்றும் இவைகளைக் கிரமாக), காலும் காள்டோறும், செயதாலும்-
ஙைக்கொண்டொழுகிறுய, சூலத்தவர்-இல்லகத்திலுள்ள இல்லறத்
தார், நல்கதிசென்றுத்தாரா நல்வகத்தியைப்போய்ண்டயார், மைதாழ்-அஞ்சனம் பரந்த, தடம் கண்-அகன்ற கண்களையுடைய, மகவன்-குழந்தை
யினை தமுகம் மன்னும்பார்வை முகத்திலுள்ள பார்வையானது, எய்தாது
ஒழியின்-கிடையாமற் போனால், பெறும் இன்பம்-அடையும் சகம், இவு
னும் இல்லை-இவ்வுலகத்திலுமில்லை. எ—ற.

மென்பாலகரைப்பயவாதவர்மெய்ம்மையாகத்
கண்பாலவர்கும்பசித்தீநனிதீர்க்கமாட்டா

ரெண்பாளிகழுத்தவினையாவிடமிருந்து
வீண்பாலந்து, ஸ்டெலினைய்வாண்டுக்கணவாய்.

இ—ஏ. மொன்பாலக்கரை மிகுந்துவான குழும்கூடுகளே, பயாகாகர்-
பெறுதவர்கள், அம்மக்கையாக ஒன்றையாக, சென்பரவார்கம்-போன்
நிலைக்கருவுள்ள பிசிர்க்குடைய, பசிக்டி-பசியாகிய கெநுப்பை, களிக்
தீர்க்கமாட்டார்-மூற்றுக் கணக்கமாட்டார்கள், என்பால் மிகழுந்து-
என்னிடக்குதான் யாகிய, யினையால்-தீவினையால், இடர்எய்தி ரின்டேரன்-
ஶாங்பாருண்டாசப் பெர்டீரன், பின்பால்- உண்ணிடத்து. ஆருள் ஒன்று
எனின் கிருபையுண்டாயின். ப்ரேரண - ஈடேறுப்பேன், புருபாங்கள்
கல்லாய்-பொடியகண்ணினையுடைய, பெண்ணே. எ-ற

ந்தரவர்க்குக்கலனிக்கூடுக்கும். வியர்க்கும்கூட்டுமையை சு
முற்றவர்க்கும் வீரரை த்ருப்பாந்தவர்க்கும்வாழ்வை கூடுக்
விசாத்தரவர்க்கும் கண்கையாககோஷின் குநான் விழுப்பா
ந்தரவர்க்குமொன்று சாதிகளையைகிமையில்லையால்.

இ—ஏ. கற்றவர்க்கு : காந்திராஜ சிறங்கவர்க்கும். ரவுண்டினாக்கு
நன்வீயர்க்கும்-காபும் அழுகு பாயிய கண்ணிகைக்கும்-கும். வாண்மை
நாகயுர்ஜவர்க்கும்-காக்கமயைக்கும்-கும், வீரர்கள்ரு உயர்க்கவர்க்கும்-
கும்-யுக்குந்தில் வீய்ப்பைடு, ந போம்பட்டவர்க்கும், வாழ்வு உடை
கொற்றவர்க்கும்-காவ்வாழ்வுக்கும்-கொரடைய ஆரார்க்கஞ்சுகும், உணவாயானை-
மெய்ம்மையாகிய, கோதில் தூண்மீரிதர் ஆம்-குந்தரமில்லாத குநான்
டெறிப்பிர் பெய்யாவாகிய, கல் காக்கு கால்வூரிடஞ்சுகும், என்று-
டெய்யாந்துங்கள், பாட ந. ச. பாம் தீமை-சாஷிபிரஸ் உடையாறுப் பான்
கையும் கீழாயும், இந்தோ டீக்ஷீ. எ-ற. ஆங்காந.

முறுவால்கெங்காலீர்க்கண்ட-பாபமுனியுகான வொங்கையீ
முறுவால்கான்றமுனிக்கலாதுரைத்துபுண்ணரால்ரி கிடேய
முறுவாக்கஞ்சைன்யா மன்னையீம்வாசவான்
சிறுவான்கெங்காலீனப்பினித்துசிறுமைபெங்காபெறுமையோ.

இ—ஏ. முறுவால்கெங்காலீக்கண்ட-புன்சிரிப்புடையஞ்சிக் கண்ட,
சாபமுனியும்-வில்வித்தையிலே வால்ல பிராமணாஞ்சிய துரோண்சாரி
யகும், கானை எம்மை-காம் குந்தும்படி எம்மை, சீ உறுவது ஒன்றும்
உணர்கலாது-நி பின்வாருவது ஒன்றும் ஆர்யாது, உரைத்த புன்சால்

அறிகியே-சொன்ன அமாதிச்சொ உக்ளோ அறிகாயண்டே, மறுஇல் அா
ச்சுள்ளன் யானும-காலாபோ ஹராம் இலாகத பிராம என், மன்னன
பிழு-புதோ அரசோ, காஷ்ணோ திறங்க வித்திரோ கிழவாய்கி, புரா
சங்கன், வெள்ள உக்ளப பி கிளாம் ப்பாவில் கேற்றிலெகாண்ட
உள்ளைப் பிடிப்புக்குலை சூரை ச திழவை, ரண்ட என்னவு,
பெருமைபோ வீ பே, ஒ இதோ வ ஏ

இ—வீ எாகீக் கீங் தீக் கீ,
கோசியாய வாரி க வீ படி பிர
வாசிபாய வாக்கு கு
மேகினிராபர வல்லே சூப்பிபே வீ

இ—எ சீர பிரை வாண ம விரிவா சுமார்களை
உண்ணால்குதை கும்கு விராகாய வாயி கிரைபா வ கெள என்ன வாக
ஞக்களில் உறுப்பாரு கு மல க கு குபார க தில்லை, கூட்டபாப
யார கரும் பிழு அபிப்படைய கும் பு கு கு, பேஷ்வி அபு வ
புமிக காக்க வாட, தீவார பவு எ வ கு கு புபீரா மாக எங்கு
புராதுன (திருத் தாழ்டிரா) எ கு

வுழுக்குதும் பக்கங்குதைக்கு துவலிருக
பொழுதுகின கங்குதைக்கு முயக்கு பீர்மாக்கு கு கு
புமுச்டாபீ டாக்காயு வில்லக்கு பன்க்கு
வுஷு காவுக்குப்பாட பாக்கு பீழுப்பை வீ

இ—எ வுழிகு கார்த்து நாயா குகுக்குப் பிரை- (கார்போ
தான்ஸ) அரா கு பார கு விவக புமாபிரக்கு பாப்பீ வோ,
குமுகுனினா கு புமுக்குப் பு கு வீ புக்கு கு கு கு குன, அன்ன
கு-கும் புப்பாக்கு குமுக்குப் பு, புமுச்டா பலை பாக்காயும் தில்லை
புப்பாக்கு பொருத்து குமுக்குப் பு கு கு, புபரியாக்குகள் எல்
வாரம் இலான்காப்பிரீ, குங்கா கீவார, புராமு குக்குப் பாலை-கும் கும்
பிட்ட கைப்பிரளேயும் காட்டிக்கூட்டுக்கு குக்குப்பீ, புபரிகு காட்டிய
மும் அகிகம் கு வீ குங்கா.

' கிலையித்துகில்லும்கங்காவிக்காக்கு கிரிவாக்குவைக
கிலைமுகத்துழுகின் கிலைக்கிராக்குகிரிகாப்ப
கீர்லையிலாவிலக்குமங்கே கெஞ்சக்ரயாவைகொயாக
கிலைவல்லரை கேயந்தக்கண்ணியுருரியவென்று வா

இ—ன். சிலை இது-இதுவே வில்லு, சிரீமுகங்கள் இவை-இவையே அங்புகள், கடுக்திரிசைக்கேத்து-கடுமையான சில்லின் வேகத்தினாலே, இலை முகத்து-அங்சில்லின் ஆர்களுக்கு கடுவேன்று, உழவுக்கின்ற எர்திரத் திகிரிசாப்பர்ஸ் சுழுதிகின்ற யந்திர சக்கரைடுவே, சிலை பில்லா-பிலையில்லாத, இலகும் குறியும், அஃதே-அதுவேயாம், செஞ்சு உத்துண்மையாக, யாவன் எய்தான்-அதனை யாவன் எய்து வீழ்த்துகின்றாலே, கலை வீரர்-வில்லித்தூரில் வல்லவர்களே, அவற்கே அந்தக் கண் எனியும் ரயியர் என்றான்-அவர்களே அங்குநிற்கும் கண்ணிசையாக்கிய திடோஸ்தியும் உரிமையுள்ள நாயகியாவாள் என்று (திருஷ்டத்துப்பாள்) சொன்னான். எ—று.

மன்மரபிற்பிரந்திருதோன்வளியாலிந்த
மன்மரநூரமார்க்கண் நிமறைநூல்வாளர்
சொன்மரபிற்பிரந்தவருமிலக்குவீழ்த்தாற்
குட்டிமோகாக்கடையலினாந்தோகையென்னக்
ஒன்மாபுக்கணி ஜிலகமானவீபன்
நாவன் ரேமன்றலும் குத்தாழ்வோவென்றான்
வின்மரபிற்பிரந்தகெடுவில்லையிருந்து
மேருகிரியெறுத்துதனவிரவிற்கொண்டான்.

இ—ன். மன்மரபில் பிரந்து இருதோன்வளியால் இராசகுலத்திலே பிரந்து இரண்டுபுயக்களின் பலக்காலும். இந்தமண் ஆளும் அவர்க்கு அன்றி-இந்தப்புழுமினை ஆளுகின்ற அரசருட்டீசாவலாமல், மறைநூல்வாளர் பீவக்டோதும் வாழ்க்கையினையடையவரது, தொல்மரபில் பிரந்தவரும்-பழைய குலத்திலே பிரந்தவரும், இலக்கு வீழ்த்தால்-நிலக்கு எய்து யீழ்த்துவாராயின் (அவருக்கும்), குட்டிமோதொகடையல் இரும் தோகை என்ன-குட்டிவளோ மாலையை இளையில் போன்ற கண்ணிசை என்று (பிராமணவேடர்பூந்த அரச்சனை) வினா, தன்மரபுக்கு அளித்திகைம் ஆண்கீரன்-தனது குலத்துக்குப் பூணப்படும் சுட்டி போன்றவாலுகிய திருஷ்டத்துய்மன் என்னும் வீரன், தகவு அன்றே-தகுதியன்றே, மன்றலுக்குத் தாழ்வோ என்றான்-விவாகத்துக்குக்குறைவாகுமோ என்றான், வில்மரபிற் சிறந்த நெடுவில்லை-வில்லுச்சா தியிற் சிறந்த நெடுயவில்லை, ஈசன் மேருகிரி எடுத்தது என-சிவன் மேருமலையைத் தூக்கி சிறுத்தின்துபோல, விரைவில் கொண்டான்-விரைவாகக் கையிடிலே எடுத்தான், எ—று.

இனமையவர்பதியிலுள்ளனயாவுமினகுளவிநாகுமற்றுள்ள
வாணமபுறபொருள்களாகசிலவைநுமாறமைத்தவாரங்கே ஏற்பட்டியழகங்கூ
சமைவுறவிரிக்குப்புதழுவதற்குன்சதூருக்கத்தகை ஆபெயத்தாரு
நமர்களானவிலமுடிபுமோருமிராதாவிலூமல்லதாகவில்வாய

இ—ள. இனமையவர் பதியில் உள்ளன யாவும் தேவாகளுடைய கூரமாகிய அமராவதியில் உள்ள பொருள்களைப் பாடுமாகு உள்ள இருங்காட்சில் திலுங்களை, இங்கு மற்று உள்ள அனைவை நிறப்பாருள்கள் அங்கே யுள்ள சிறப்புபொருள்கூடோ அங்கு இல் ஒரு கால்திடல் ஸ்தாதன, எல்லா ஆறு எனதாய்படி, அதைச்சுல்லார் பெதாபதி அழை, முறித்து மயாங்க பல்லமை நகர நிலைத் தொப்பார், கலைஞர் மற்று சுல்லாமாக, வரித்துப் புக்குங்கற்கு என்றி வரித்து புக்குங்குத் தூருமில்லை சதூருக்கத்துக்கெலமை-நாள்முகங்குமிய பிரமணம், அமை நளரூர் கூடுமிகுநாதுவன், பாக்ளால் நவ்வு முடியத்தோகயப்பால் முடிகல்லூத்துக்கெல்லூத்து கொல்லுமுடியுமியோ முயயாது சுரியூப் முடியமாட்டுவது கூடுமிகுநாதுவன் நாள்களைத் தூருவகை வைத்து வால்லது தீயப்பாறாது, வில்லார் செல்லுத்தோய் என என

விரும்பியாப்பட்ட கெயமுல்லை எடுத்த
வீலாவியாமகீர்யாட வைகோயோரோ; நான்பிடுதுக்காக
மேறவினாடுரியுபகவனத்தோவாக்கோடோகோரிக்
தாவியங்களைத் தூருவகை நான்தூருவகை வைத்தன்⁽¹⁾.

இ—ள. விரும்பியாப்பட்ட கெயமுல்லை எடுத்த
புரிந்த, சேயம் உண்டோயும் முன்புள்ளாயினைப், மற்றுவும் வியாமகீர்யாள் தன்னை-தீவு என்றுமுறையைப் பாலைபொருள் என்று சூதனை குருவரைக் குல்க்காராண்முக்குறு குறுவராக, தீவுக்கால விரும்பியோவாக்குவதுவன் இந்துக் கோவை நூல்கள் அப்படி காட்டும் காலத்தில், எடுத்தோயாக இந்தாவியான உண்ணாக்களை குறித்து நிறநூல்களுக்குவகையைப் பூட்டப்பட்டிருப்பது காலத்தோயாக காலத்தில் கடனைத் தூருவகை அன்று-காலப்பது முறை முடையத்தோக்காது என்று

உண்ணூறுக்காலோராநிருதுவுமகேவடமாறிப்
புள்ளையப்புனல்களாடப்போவதேயுறுதியென்று
வானுணவிந்திறவினாகக்குவாய்மலாநத்தருளிர்ஜெனு
பள்ளூறுவடக்கீதாதபள்ளத்தன்விசம்பிரபோன.

இ—ன். என்ற உறுமனோரா, காளில்-கண்டால், தூ ஆறு இரு து
வும்-ஆறு பருவக்கஞ்சங்கிய ஒந்வருடம், வேடம் மாறி, வேடத்தை
மாற்றிக்கொண்டு, புண்ணையப் புன்வகள் ஆடப் போல்கே ஏற்று-உண்
னீய தீர்த்தங்களைக் கொருட்டுப் போத்தில் பொய்யத்தக்க பிரசயச
சித்தமாம், என்று எனக்கூறி, வண்ணலை விழிஸ்திரவிலூர்க்கு-விதிந்த வில்
விதகையில் என்னவுடைய பாண்டவர்களுக்கு, வாய்மலர்ந்து அருளி
டோல்லியழுவி, ரீண்டி கிருப்பி, பணை ஏனை டதா டப்ளிடிட்டுக்கு-பான
காலை பரிசீலியுடைய ராமானத சுரபங்கு கூறுகிய ராமகான், விதுப்பில்
பேராலும்-ஆறுகாய்க்கும்போல் பேசுன்புன், எது. இந்து பாருவம், ஆறு
பருவப்பகுணம் நூற்றுவருடம். அவனுகூர் குதிரை முன்பானியின்பானியின்
ஒன்றேவானியில் முதுவேவனில் என்பன. கார் ஆடி, ஆவை, குதிரை-பாட்டாறு
பூப்பதி. முன்பானி காாத்துக்கை பார்க்கி, பின்பனி-தை மாசி, இலாட்டு
கரில் பக்குனி சிறுதினா, முதுப்பாரிப்-வைகாசி ஆனி.

மனத்தாலுந்திருக்குத்தால்லாமாயா ஒருமாம்பாப்பி நீண்டிப்பிரசாவு | ५ ॥ १
மினுத்தாலுந்தி, கிரிக்கா செல்வ, வை ஏப்பலெண்ட | ஒன்றே கூப்பலெண்டாய்வு
மனத்தாலுந்தியாதுபிப்பதே முடிவானிய, வை பாரிக்கு முறைக்குட்டுத்தய்தால்
மனத்தான்மின்சியத்துமான் காப்பியர்க்குத்துண்டுன் வைங்குகுமீர் | ६ ॥ २

இ—ன். மனத்தாலும் பாரிலுருக்கிழவிலூருஷம், பூருத்தகுநூல் வாய்ம்
பாலும்-கிளங்க காகுவிப்பிலையுடைய சிர்பாங்கல் விதியாலும், காம்பமில்
தேநான் வைபிரினு வாஸ்தவியைப்பற்றி பாயால், விதிரும், இவனத்தாலும்
வேலை சாதனங்களாலும், விதிரிந்து சாபாய்க்கா, அவன் சு என்னால்மா என்ன
என்றாக்கு எதிர்பார்த்து, விதிரிமாற்று கர்த்துவமைய. என்னால் உட்காடு
வினாத்தாலும் என்ன ஸிவலாமத்தாடி தின்னாக்கனியை, விசாரது அமிய
செய்துமுடித்தாருகிறானிய. செயும் கபாண்டப்பு சிருக்கு இலாத்துவமைய
மான மாண்டப்பதை. கட்டும் சிங்கங் செய்தாங்க பதிலூங்கு மாத்திலில்
முடிந்தான், கணத்தால் வித்திய சுருமனு தம்பியரக்கு-பிரவியக்தான் வேங்
பட்ட தருமலூடைய தம்பியராகிய வீசுங்கும் அர்க்கானதுகும் முறை
பே, தண்டி டான் வைங்குக்கும் நாக் கான் கதாயுமும் வெள்ளான்டு
பொருந்திய வெல்தத்துவமன்றாங்குகும் கொடிந்தான். எது.

எற்றினுடைனத்திருவித்தவரியெயுபசாபயாவந்தான்
மாற்றினுன்வழியிலோப்புமலரயனீபாவிருந்தோலுமகுழுமத்திகூாந்து

போதினுணீயர்யான்புரிதவையாட்டு புகழ்க்கான் பொதுவிற்குத் தன் காற்றினால்கும்புக்குத்தம்போதுள்கூர்ப்புக்காய்த்தானே. மற்

இ—ஓ. ஏற்றிருண் தூங்கு சலை ஆசன கலை எறிவிருக்கச் செய்தான், கனிசாகவிடையார்யாவும் தந்து - ஒவ்வொன்றுக் கூடார மெல்லான்து செய்து, மாற்றினுண் வார் பூசைப்பார்வூடு நடந்த இலோப்பைத் தீர்த்தான், மலர் அயன் போல் இருந்திருப்பதை மகிழ்ச்சி கூர்த்து போதினுண்-தாயன்தெய்ல் பிள்ளை தீபால வீரதிருந்துள்ளை மதிழ்ச்சி போகுகின்துத்தான், வார்யான் புரிவலையாது எனப் புகழ்க்கதான் நீ இங்கே எழுங்கத்திருந்தது, மாற்றுப் புகழ்க்குவைத்து புகழ்க்கான், பொதுவில் தென்றும் காத்திருந்தப்பாத்தயமலையிலிருந்து வருகின்ற தென்காற்றினுல், ஜருப்பு குழம் துவக்கிப்பால் திரிவிக்கின்ற தீதமாப் போல, புளது அநுப்பும் புளதாக என்டை, காபுதான் சர்வதையுடையவாலுமிய கருவான். எ—து.

யான்புரிந்துவரும் குவிமாரபுரிக்தாராகவீபரிவீரான் வீசௌத் தீநன்புரிந்துவருள்ள முதலால்முயர்வாடை புரிவார்வெதலிட்டிவிப்பாய் மான்புரிந்துவருக்கு துவார்விழுந்தநாட்டுவான் மாங்கைபாகன் ரூண்புரிந்துவருந்து துவக்கின்யமாகும் தீநைப்பாரிசுத்துவானி.

இ—ஓ. பாலாபுரிந்துவம், வகைல் யார் புரிந்தார் அவனிபரிவான் செய்த வெம் வகைப்பில் யார் வெய்தார், பாசஸுங்னே, இங்கையின் வீசௌத் தீநன்புரிந்து வீசன் அமுகால்-இலை பிளையுடைய வீசௌயினது வேஷங்ப்பாலும் பண்ணுவிய தெளிந்து அவர்தத்தால், அமுது வாண்டோர் வீசவிலிருந்தும் தீந்துவிட்டுவிட்டுப்பாய் அமுதானதாகவாக்கிய வீசவர்கள் து வீசவிரில் தீநைகின்யமானது தெவிட்டிப்படி வீசப்பாட்டன, மான்புரிந்து திருக்காதது பாலைத்தாய்க்கு திருக்கு, புரிவாயுடைய, மதி தீருந்து காத்தேவேளை, மங்கைபாகன் பிளையாக நால்காரும் கங்கையைத் தரித்து சடையுடையகரும் மாட்தலியை தூடப்பாடு, தீந்து யுடையகருமாகிய சிவபேருமான், தான்புரிந்து நாஞ்சிக்காந்து தீநைய நார்ம் செய்தக்குருநூம் திருநடங்குத்துப் பொருந்துப்படி, மகிழ்ச்சி இநைபாடும் நதவாருளிக்கிறார்த்து கீதம்பாடிபவாலுகிய, துக்க ஹானியே. எ—து.

— — —

வெஞ்சிலைகுனி தடைகாப்பியான் வீழன் கொருண்டீவாத
வெஞ்சிலைகுலால்லால்யாவடையெதாக்கவல்லா

வஞ்சினெகாண டுவெல்லமதிப்பதுவாளால்கூல் வ
வஞ்சினமாயினன் ரேந்தெங்ற னனங்காட்டாமான்.

இ—ன். வெஞ்சிலை குளித்து கொடி பயில்லை வைஷாத் து. ஒரு அப்பு
யான் விடின்-ஒரு பாளாத்தை யான் பிரயோதிக்குமிடத்து, வெறுண்ட
வேந்தர் எஞ்சி-பலகதகு அரசர் குன்றி, விண்ணப்புக்குர் அல்லால்-விண்ணனு
கங்கு செல்வரேயன்றி யாவதீர ஸ்ரீரக்கால் வல்லார் யாவர்தாம் எதிர்த்
திட வல்லவர்கள், வஞ்சர்வுடுகாணம் வெல்ல மாப்பது கபடத்தால்
வெற்றிபெற என்றாலும்து, வாளால் வெல்ல அஞ்சினம் ஆயின் அன்
ரேந்-வாட்படை முதலியாவர்க்குல வைக்காத்துப் பயர்தோமாயினல்
வலா, சன்றனன் ஆங்கர் கோமாங்குல முக குறினன் ஏயகடேத்தாடிப்பதி
யாகிய கர்ணன். எ- து

துப்புறழுத்தசெவ்வார், தெருவாடுத் தீவை கட்டுகாள்கூடுது
கைப்புற்றிலையிடேந்துவாய்வாய்வால் மூலிழியு

மெய்ப்புடுயினியாய்வாக்காதியாமல்கூல்கூர்தா புடிடாது

மிப்பொழுத்துந்துவீரயானாருமிலு, பிடே போ

இ—ன். துப்பு ரழ பல்ளைப்போல், அருந் தீக்காப் பழு
தத்தைத் தருகின்ற சிவங்க இத்தச்சௌய்யை யா நூலினாபந்து துகீன்த
தோள்வேட்டு-தீருவாப்பரிக்குது தூ தூவாயை புதானுக்கூயும் விரும்பி,
கைப்புற கிலையிட்டுமிக் கைப்புற கைக்கால்தட்ட வல்லுட தூம, காவாலர் கலங்கு
வீழ-அரசர்கள் பயக்கப் பிள்ளாகக, மெய்ப்புடு முன்னியாய் காக்கு
மெய்யான தீவுதியன்போல வந்து, விரயன்வில தீவுக்கீபாதும்-ஆரா
சனன் வீல்லை கை, புடிடாதும் அப்பொழுது இருந்தவீர் யாவரும்-
இப்போதுகை யிருந்த வீரா எல்லையும், தீருந்திப்போடுபா-அங்கே
இருக்கவில்லையா.

அடியுமான மையுர்க்கலிலையுஞ்சே கீருமயமுகுமவென்றியுந்தத்தங்
குடியுமான மூஞ்சிவல்லமுமபெருக்கமயுகுலமுமினபழுநடேகம்
படியுமாயதறையாழுக்கமும்புகழுமுன்பயின் ரகல்வியுஞ்சேர
மடியுமான மறியுளர்க்கவர்க்குதின் மேல்வைப்பயரோமனம்கையாரா.

இ—ன். அடியும்-நி லையும். ஆஸ்தமயும் வலிமையும்-மனாழுக்க
மும் பலமும், சேனையும் அழகும்-தீங்குபலமும் சரீரவழகும், கொன்றி
யும்-வெற்றியும், சுத்தம் குடியும்-தமது தமது குடிச்சிறப்பும், மானமும்-

மகிப்பும், குலமும்-குலப்பெருமையும், இன்பழும் தேசம்-இன்பழும் ஒளியும், படியும்-பூவியும், மாமளை ஒழுங்கமும்-வேத வொழுக்கமும், புதமும்-கீர்த்தியும், முன்பயின்ற கல்வியும்-முன்னேகற்ற கல்வியும், சேர-ஒருங்கே, மடியும்-அபிர்துவிடும், மதி உணர்ந்தவர்-அறிவு தேர்ந்தவர்கள், சூதின்மேல் வைப்பெரோ மனம்-குதாட்டத்தில் வைப்பெரோ மனம், கை வாக்கமாட்டார். எ-று. மடியுமால்-என்பதில் ஆல் அலச.

- - -

மேதக் க்தௌரிஞான தூற்புலகருப் போக்கு நாலைநின்தோரும்
பாதகத்தில்லான் கூற்று நீலையுள்ள மேபலபடப்பறித்திட்டார்
தீதாப்படிடுவிடுவினாகுபிழிசிந்துகூடிசிறிசில்லித
தோதகந்துடனைன் கூனோயோசுகுளிதங்குடியுக்கெதிரென் ரூன்.

இ-ன். மேதகந்தௌரி செம்கையாக அதார்த்த, ஞானதூற் புலவரும்-ஞானநூல் வல்ல பண்டிகருப், பின்தூநூல் அறிந்தோரும்-இராக்ஷை தருமநூல் வல்ல நிபுநாரும், பாதக சில் ஒன்று என்னவே மூன்னோம் பலபடப் பழியிட்டார் (குதாடல்) பாதகங்களுள் ஒன்றுகு மென்று முன்னே பலவாருஷ (ஏதந்து செங்கிளிட்டார்கள், தீது அகப்படி புன் கொழில்-தீகை போதிக்க எனிட தொழு கீடு யுடைய. இலை ஞாரில் சிறுவரைப்போல். சிக்குவே சிறிதா இன்றி ஆராய்வு சிறிதுமில்லாமல், தோதகத்துடன்-வஞ்சோயோடு, என்கீர யோ சகுணிதன் சூதினுக்கு எதிர் என்றாண்-என்கீர யோ வஜலி தன்து குதாட்டத்துக்கு சிகர் என்று கூறினான். எ-று. (இடம் பாய்வு இரண்டும் கந்தான் விதூரனுக்குக் கூறியாலை) சகுணி ஞாரா வாழும் கோதும் பழாமன் இக்கருத்தே படை சொன்னான்.

- - -

திருகுகெஞ்சின் வஞ்சராக்கியினாகுர்தீமைசெய்தகா
வாருகுகின்ற குக்கை சீபுடன்படித்திருப்படே கூ
மிருகமன்றபரயவையானி ரக்கமின் நிமேவநின்
னாகுகுவந்தேன் குடுங்களாறிவிலாமையாகுமே.

இ-ன். திருகு கெஞ்சின் வஞ்சராக்கிகேர்மையில்லாத கெஞ்சினை யுடைய வஞ்சர்களாகிய, இலைஞாகுர் தீமை செய்தகால்-சிறுவர் தீமைகள் செய்யுமிட்டது, “குக்கின்ற தங்கத நீட்டன் படுத்து இருப்பதோ-அன்புடைய தங்கதயாகிய சீ உடன்பட்டிருத்தல் தகுதியோ, மிருகம் அன்று பறவை அன்று-நார்கால் விலங்குமன்ற பறவையுமன்ற, இரக-

கம் இன்றி மேவும் ரின் அருகு-இரக்கமில்லாமலிருக்கு மூன்றுபக்கமாக வந்து அணைந்தது எங்கள் அறிவு இலாபமேயே ஆகும் - காங்கள் வந்து சேர்ந்தது எமது - அறிவின்மையேயாம், எ-று.

முறையோவென்றென் நவானிதலமுழுதமுடையான் முடித்தீவி விறையோடுபின் துவினை கூட்டீர்வினை ஒர்த்திருக்கிறீர்வினைவாற்றே [பால் விறையோன்முனியுமெனவினைக்கேதாவிருந்தாலுறுதியெடுத்தியாம் குறையோகண்கள்டதுசாரான்குலத்துப்பிழந்தோர்க்குரோ.

இ-ன். முறையோவன்று என்று-இது முறையான செய்தீலா முறையான செய்வோவென்று கூக்கி, அவனிதலம் முழுதும் உடையான் முடித்தேவி-பூதலம் முழுதும் உடையாவனுகிய தருமங்பட்டத்துத்தீவியி, அழிந்து-தவங்கி, விறையோடு வினாக்கவும்-இக்கிழுஞ்சைப்பற்றி வினாவியலிடத் தும், சீர்-சுபையோவாயிய விளக்கி, வினையு உற்று இருந்தீர்-சிக்கித்துங் கொண்டிருக்கிறீர்கள், நிலையு ஏற்கீரு-வினையு இல்லாம்வோ, இறையோன் முனியும் என வினைக்கோ-ஏ-சன் கோபிப்பான் என்றான்கோ யோ, இருந்தால் உறுதி எவ்வது நியம்பவ் குறையோ-ஏ-பைவில் இழுந்தால் வினையத்தக்க கருமத்துப் பலித்துங் சொல்லுதல் குற்றமாகுமோ, கன் கண்டது-கண்ணாக்கண்டது, காலாந்துக்காலத்தும், சூலத் துப்பிருந்தோர் கூருபோர் குலாந்தன் சொல்லாது விடுக்கோ (விடார்). எ-று.

ஆருகியிரு சட்டங்களை ஒரு வெவைய்ப்புதை விசோாவா கஞ்சேரை வேற்று துகிறகைக்குக்கீராபமெய்சோரவேலீருர்சோல்லுக் கூருமற்கோவிந்தாரோவிந்தா-வன் தரந்திக்குளிர்க்குராவி வொருதவாமித்து தால்வட்டல்புளகித்துள்ளமொலாமுருகினுளே.

இ-ன். ஆறு ஆகி இருதட்டங்களை அஞ்சனவெம் புனல்சோர-ஆறு போல இரண்டு பரங்க கண்களினின்றும் அஞ்சனப்கரைந்த கொடிய சீரானது பெருகவும், அளக்கு சோர-கூங்கல் அவிழிக்கு தூங்கவும், வேறுன துகில் தகைக்குகை சோர-அவிழிக்கு சிலையை இறக்கிய கையானது தளர்த்து போகவும். மெய் சோர-உடம்பு துவளவும், வேறு ஓர் சொல்லும் கூருமல்-வேறு ஒருசொல்லும் கூருமல், கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அாற்றி-கோவிந்தா கோவிந்தா என்றழுதுகொண்டு, குளிர்க்கு-மிக்க குளிர்க்கியுற்று, காவில் ஜாருத அமிழ்து ஜூற-காக்கிலே ஒரு காலத்தும் சர்வாத அமிர்தமானது சரங்து பொங்க, உடல் புள

கிதது-உடற்பிலே ஆண்டுமோரமூடு சிவாகப்பொறி நீரை எல்லாம்
உருகின்றேன மனம் மூழு காம நூத்தி நீண்டு நீற

ஏறுமணைசூல்லியாயமாயிரமு
முறை காத்துமாராபோதுதா
திருவால செடுப்பாடியீசுவன்விருது+விஷ
விவாணக செல்விராதுமாக
மூடுது செல்வுக்காடு மூத்து காக
மனாடு நூத்து நீற
நியழுவில் மாத்துமிகுவோடு
தமிழ் குழி நீற

இ—ள ஒம்மை பிசாவிய அபை கூடலிடல் கூறப்பட்ட,
காமம் ஆயிரமுப வை கூட்டுக்காடு நீற அயிரத்துமாயும் கூறி
வினா காப்பஞ்சு யா, வாரு போகாடு காக தாபி நீற திருமலை
செம்சீடுவேங்கை காக துபி கீழ்ப்பு : கொடு கிரிய திருவதிகளை
யுடைய விருது வாய் கூறுவிடை நீல காவை, கூறுவிடை, கூறுவிடை
ரகாலை திருக்குவிக் கிடை விவர, தட்டு வினாவைப்படிப்பாய குவிசு
போது, மருநாரைனாக்கும்பாடு விளை, ஏமலை கவ குட்டப்படும் மிகு
துவானை கூந்தலையுடைய மாங்கிபாலை, கீராபக்கிணவிது, மனம் குடும்
காலங்க-மனம் குடும் கிருதுபடி மாப்பு காது கேள்வி-உள்ளக
திலே வாது வெளிப்பட்டு ரி வரியழுகில் ஆணையாளம் கரியமேகம்
போன்ற விருதுமிகு, விருது, வாருக்கும் தெறியாயல கருகிண
போயதான் பிரா கூடுதலப்போடு பாதுகாக்கு அருந் புரிசுங்க எ-று.

இலதுபோத ஏழாம்பாலபாடம்.

அரும்பத விளக்கம்.

க பாண்டு வெட்டைக்கு சேள்றது இல்லாம்வான் - குடும்பத்தான்.

பரி மனைவி.

அந்தல்-வலிமை.

புணை-தெப்பம், கட்டுமரம்.

சீபாக்கியக்கன் - அனுபவிக்கம்படிம்
பொருட்கள்.

பரித்தியாகம் - விடுதல்.

உபராசன் - இரண்டாமரசன்.

அந்தகன் - குருடன்.

காலாடையு - காட்குடியு.

ஏறக்கடவுள் - யான்.

ஸ்மரித்து - நினைத்து.

ஆஞ்சலை - கட்டளை.

ஒங்கள் தி - மார்த்தன்.

வேணிறகாலம்-வெயிந்காலம்,
ஆரியமன் னார்-“இர்திய” அபசர்.
புரவி-குதிரை.
உட்ரோஷம் அபியானம்,
உம் கா-உள்ள
அசுவம் குதிரை.
கட்டிழல்கள்-களை தேட்டுக்கு
புலாபிரக சிபாய்சூல்,
கலை-கலைரான்.
துண்ட னான்-கட்டெடன
துறப்பன்காப் விழிவாங்கவாகி
காபர் எபரியாரா சொங் குக ஜம்

கீழ்க்குரை

துணுக்குறை-பயங்கு.
ஏறம்-ஏறு மழுஞை.
போகசமயம்-குடிநகாலம்
உசிதமநற-அருவாருப்பான்.
அபவாகம பழிப்பு.
கவன்-ஏன்-வலைப்பட்டான்
துறதகல் விழிகல்.
பரிவாராதகவர்-பரிசுனம் நடன்
ஷங்கன்ரேர்.
சஞ்சல-ஷலயற்ற. துக்க *
ஞோம் ரலாமகன்

உ. பாண்டு புத்திராணை பேற்றது

கதர்மாக்கள்-ககரத்துச்சனங்கள்.
பெருந்தகை-பெரியோன்.
துறவு-சங்கியாசம்.
உய்ப்பவன்-சீலுத்துவோன்.

ஏந்த்தியம் - சாகிக்கக்கூடாதது.

ஏந்தியம் - சாகிக்கதத்தக்கது.

அநகமுடையது - தகுதியடையது.

மஞ்சூரகம் - மன ஆஸை.

நாற்றுவர் - நாறுபெயர்.

மஞ்சிரத்தலைவர் - மஞ்சிரிகள்.

உசாவினுன் - ஆராயங்தான்.

உரணா - சோட்டை காலல்.

ஒகாம் - ஆஸை

அரும்பியது - உண்டாயது.

மஞ்சூரகம் - அழகு.

புத்தமிரதம் - புதியஅயிரதம்.

பிரமரங்கள் - வண்டுகள்.

கீங்காரம் - வண்டின துழலி.

வரிகரசக்தி - கவருமாற்றல்.

தமியனுகி - தனித்து.

பொன்னென - சட்டென.

அறுமுபத்தில் க்கப.

வயிற்றைத்து - வயிற்றைப்பிசைந்து
வித்தையர் - கைய்பெணகள்.
ஆகுமனம் - உடன்கட்டையீரல்.

சு. பால்டு புத்திரர் கலைகளில்
வல்லுபுராதல்.

கலைகள் - வித்தைகள்.
வல்லுபுர் - வல்லேரார்
படைக்கலம் - டோராய்தா.
மங்கமாருதம் - இன்னி, குற்றம்
இரத்தினகசிதம் - இராத்தினமயம்
அண்டக்டாகங்கள் - அண்டக்டாவம்.

கோவித்தகன் - கூலி, ததன்.
யானையுர்க்கு - யானைமேலேறி.
தனுர்கேதாசிரியன் - வில்லி, தனுத
பயிற்றுவொன்.
சமிஞ்ஜெனப்படி குறிப்பன் படி.
யுத்தவிதத்யாராசுநிடன் யுத்தம்
பயில்லோரா

மீதுப - மீழந்தகாளை.
அறைக்கவி - அறைத்து.

ஞ. அரச்சுவன் வில்லாய்வைம்

வில்லான்வைம் - வில்லியம்.
ஆர்ப்பரிப்பு - ஓவி.
காகோதம் - கைகொட்டும்ளம்.
நாண்பூட்டி - கயிறுபூட்டி.
குணத்தொனி - வில்லுநாலீனது
ஓவி.

ஜனசமுகம் - சனத்திரன்.
நில்தரங்க - ஆலைவில்லாத.
சரங்கள் - அம்புகள்.
காஷ்தன் - பொழுத்தன.

கம்பீரம் - ஆழம். கனம்,
அந்தகாபம் - இருள்.
இருட்டிழம்பு - இருட்கலைடம்.
சீக்காகனன் - இந்திரன்.

கீர்தன் - சிவன். [கீரி - ஸ்தன்]
துனகன் - குரியன் - துனாத்தைதச
செய்வோன்.

நூசுரான் - சந்துரான் இருநூசுராவிசய்
மூகான்
வரப்பிர்பாரம் - அருட்பூநாஸட்.

சுந்தமாத்திரம்ப்ரதி - மனதம், தமடி - னி.

சு. நூவூர் வில்லாய்வைம்

நன்னூ, நாலூ, ய சூபுத்துவம்.
நாத்திரன் - மூழுந்தி, நாபயலைட்டு
நடயப்பாலி

நாத்துழுது - நாத்துழுதுமாறு.
நாபையா - ஆணாயம் சிறந்து இலை
பெயர்விசி யுத்தவீரன். [பைரா.

ஒ. மர்ஜன் அங்கு
தேநாதி பாது.

பிரதிக்குலை அறிக்கை, பதம்.
ஆகுவித்து - சூக்கித்து
பயன் வைர் - வைரவுடையோர்.

ஞ. தநுத்துவை கோடுத்தல்.

ஒந்தர் - வேவுகாரர்-தாதர்.
தானை - பனை [பாது-
மிருங்கித்தலாற்று - தாங்கவிய

அரும்பதவிளாக்கப்.

ஊர்ம்பிகந்த - எல்லைகடங்க.

கடப்பாடு - கடன்.

கூ. உதிஷ்டி ராண் உருவாஜனுதல்.

விழும் - தலைக்குப்பான்.

வி. துமினை நன் விளந்த போட்டன.

சிந்தாதுலம் - நுக்கம்.

காராசம் - இருப்பிடிச் செய்து விடால்.

ககு. திருநாசாம்புர அ. வி. வி. வி.

கே. ததுப்பும் - கலை
தன்னுடிப்புகள்தா மு. ஏ. டி.
உண்ணத் - பீமங்கள்.
ஆரீஷ்டம் - (ஒ) டைய்.
பரிவீரர் - அன்புமிகுஷ்.

கூ. எப் கெ. எப்போ

வரைவுத்துறை முனிபாரியது

பூண்டுகள் - பூண்டுகள்.

ககு. அரக்துமரி விளை.

நம்காப்பாளா - காவறதுணைவர்,
கம்பியன் - தசசன்.

கச. அரசு முமாவிகைச் சூத்தியிட்டது.

விளக்குமாம் - விலானைம்.

ஏகாட்சரம் - பெரருந்தும்.

ஏப்ரல்கந்தி - ஏப்ரலுமிகளில்.

குரம் - கட்டடம்.

ஏப்புக்கிரைய - மரங்காட்டங்களு.

காரி இடிப்பவும்.

காருகாலி இடுப்பாகன்.

காருகாலி காலி பராமால்.

காலி - காலி.

காலாலி - காலாலி, அலாலி.

காலாலி - காலாந்தி, காலமபம்பொல்
காலாந்தி.

காலி - காலி காலி வாதும்.

காலி காலி காலி காலி காலி.

காலி காலி.

காலி காலி காலி காலி.

காலி காலி காலி காலி காலி காலி.

காலி காலி காலி காலி.

காலி காலி காலி காலி காலி காலி.

காலி காலி காலி.

கள. தோபதி விவரகம்.

குலாலை மொரவி - சங்கதஞ்சலி.

குலாதசாதித்தியர்-பண்ணிருகுமியர்.

அரும்பதங்களக்கம்.

புலாஷிருந்த - விடுயாமல்ருத.
வைதானம் - முதறவெனி
கமபலை - ஒவி.

கச மச்சயந்திரமேயதல்.

வகுமியம் - குறி
பிரவசனம் - விளம்பரம்.
கழிப்பெருங்காகரபித்து - யிக்கபே
ராணசயாகிய மயக்கம்.
நிபந்தம் - பொருத்தம்.
ஆற்றல் - வீட்டமை.

ககை. திரேளைத் தொலையிட்டது

குதாகலப்பட்டு - மகிழ்ந்து.
புலஞ்சாவணன்னம் - அறியாதபடி.
அபயாஸ்தம் - பயந்திக்குஞ்சை.
சபாஜி - மெசசுறை.
ஈகந்து - நெகிழ்ந்து.
முழும் - குகை.
அகன்றியன் - அர்ந்தியன் அல்லாத
வன்.
மாற்றூர் - பணகவர்.

உ. திநுமணம்.

இல்லம் - மனை.
திணமமயான - டாமான.
கேள்வம் - சினேகம்.
பங்கம் - பழுது.
கிரகித்தான் - கொண்டான்.
கஜரத்துரகபதாதி - யானோதேர்க்குத்
ரைகாலாள் என்றும்நால்வாக
அமைச்சர் - மந்திரிகள். [சேனை
கழிபேருவகை - பெருமகிழ்ச்சி.

உ. இணக்கச் சூழ்ச்சி.

எரியுட்டு - தீவிடல்.
புக்காளித்தல் - புகுந்துமறைத்தல்.
சுறவுநாவாயிலகப்பட்டு - சருவின்
வாயிலகப்பட்டு.
தேர்ச்சிக்குதினைவா - மந்திரிமார்.
மாதுளை - மாமன்.
மூழுமகன் - மூடன்.
ஆலைபுகுந்தவனை - சததியஞ்செய்த
குழாம - கூட்டம [வன்,
ஒசுகலை - நஞ்சமொழி.
கேள்மாரோக்கியா - இன்பமும்சரீர
சுகமுமுடையர்.
கிளை - உறவினா. [யம்
ஒருதலைத்துண்பு - ஒருபக்கங்சச
துஷ்டங்கிக்கிரகம் - துஷ்டரைஅடக்
கல்.

உ. மந்திரசபை.

கௌமாரபருவம் - குமாரபருவம்.
யெளனப்பருவம் - இளையப்பரு
வம்.
விருத்தாப்பியதசை - சிழப்பருவம்.
உடுக்கருவி - சுககான்.

உ. துரியோதனக்கேநுக்கு.

விஞ்சி - மிஞ்சி.
வேதத்வை - இராசசபை.
சாமம் - சமாதானம்.
பேபதம் - பணக.
தானம் - கொண்ட.
தண்டம் - தண்டனை.

உ. பாண்டவர்பாதியரக்
கோள்ளல்.

அரும்பதவிளக்கம்.

வாய்ப்புழி - வாய்க்குமிடத்து.
கூழிதசவர்கள் - பொறுத்தவர்கள்.
புராதன - பழைய.

உடு. இந்திரப்பிரஸ்தம்.

நிருமிக்க - இயற்ற, சமைக்க.
தெய்வகமமியன் - தெய்வதசசன்.
மனோகர - இனபமான.
குழுதம் - ஆமபல்.
கால்வன் - கங்குவன்.
பாதலம் - பாதாளம்.
பனைத்து - பெருத்து.
சந்திரங்க - நிலா.

உசு. பரண்டவர் அரசியல்.

திசா - திக்கு.
அண்ணீய - அடிதத.
சுகிப்பான் - சுகிக்கும்பொருட்டு.

உள. அர்சிசனன் தீர்த்தயாத்திரை.

கிருகம் - வீடு.
பங்கப்பட்டது - பழுதுபட்டது.
அபுததிபூர்வமாக - எண்ணுமல.
சிரததை - பக்கி.

**உஶு. அர்சிசனன்பலராமன்
அராமனைக்துச் சேற்றுது.**

பண்ணடநாள் - பழையகாலம்.
அளவளாவ - சமபாவத்க்க.
பயிரப்பு - அருவருப்பு.
விழுவாள் - திருவிழாகாள்.

உகு. சுபத்திரை கல்யாணம்.

விழாவணி - திருவிழாச்சிறப்பு.
நோமானுஷ்டியம - மனுஷரின்மை.
சௌரமாரக்கமாக - களவில்.
விழாவயர - விழாககொண்டாட.
போரேறு - போரில்துண்சிநகம்.

உலி. காண்டவதகளம்.

நரபக்ஷனம் - மனிதரைப்புசிததல்.
கவசம் - சட்டை.
நிருவிததற்கரிய - சகிததற்கரிய.
சமராடி - போராடி.
வள்ளல் - கொடையாளன்.
விரவ - கலகக.
இனஞேரனன - இவைபோன்ற.

உக்க. இராஜநுயயாகம்.

புகலிடம் - போககிடம்.
வெள்கிகப்பயன் - உலகப்பயன்.
வைதிகப்பயன் - ஆன்மபிரயோசனம்
பாரதவருஷம் - இந்தியா.
கையுறை - காணிக்கை
தாரங்க - நகங்கதிரம்.
தணமதி - குளிரங்தசநதிரன்.
அக்கிர - முதல்
தாமழுலோபசாரம் - வெற்றி லை
கொடுக்குமுபசாரம்.
ஆசநகை - ஜயம்.
சீந்றம் - கோபம்.
ஆசி - ஆசோவாதம்.
ஆதுலர் - வறியர்.

உலு. திருதாஷ்டிரன் உபதேசம்.

பரினமித்தன - மாறின.
நெட்டுயிர்ப்பு - நெடுமுச்ச.
கேண்ணம் - சிசேகம்.

அரும்பதவிளக்கம்.

நாள். சது ரி துழிச்சி. — தபதிகள் - தசூர். — கூசு விதுரன்தாது. — தென்றியம் - தாது. மாணிடச்சட்டமை - மாணுடவடிவம். டுட்டம் - பந்தயம். மாபு - முறை. — நாளி. துதாடல். —	கோப்பெருஞ்சௌலி - மகாராணி. — நீக். திரோபதியைத்துக்லுஷிதல். — பராதீனப்பட்ட - பிறராணிக்குட்மாற்றம் - சொல். [பட்ட ஆபதபாங்தவா - ஆபததுக்காகக்குந்துகீண்டே. அகாதரக்கா - கதியற்றவரைக்காப்பவனே. அஞ்சலியல்தனும் - குமபிட்டகையுடையனுகி. குறும்புகள் - தீணம். வெளகி - காணி.
---	--

